

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΕ'

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1998

ΑΡΙΘ. 13

Ἀντιεκκλησιαστικὲς αἰτιάσεις

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὴν ἀνάρρησί Του στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο ἀνετάρραξε ποικιλοτρόπως ἀρκετὰ λιμνάζοντα ὕδατα. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἤδη πρὸ τῆς ἐνθρονίσεώς Του μὲ συνεντεύξεις καὶ μὲ πυρίνους λόγους στὴν λαμπρυνθεῖσα ἀπὸ Αὐτὸν Μαγνησία, ὅπως στὴ συνέχεια μὲ τὸν μνημειώδη ἐνθρονιστήριον (ἐπιβατήριον) λόγο Του καὶ μὲ

πισκόπου, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ δημοσκοπήσεις—, διαπιστώνουν ὀρθῶς ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἐμπόδιο στὴν ἐπικράτησι τῆς ἰδεολογίας τῶν καὶ στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων τους. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ στρουθοκαμηλίσουν, νὰ ἐθελουφυλοῦν καὶ νὰ γίνωνται ἰχθύος ἀφανότεροι ἐνώπιον τοῦ πλοῦτου τῶν ἀνακαινιστικῶν ἀρχιεπισκοπικῶν μηνυμάτων, ἐνῶ ἀντιθέτως γίνονται λαλίστατοι, ὅταν διυλίσουν τὸν κώνωπα καὶ ὅταν στοὺς πηγαίους καὶ χειμαρρῶδεις λόγους τοῦ Μακαριωτάτου κατορθώσουν ν' ἀνιχνεύσουν καὶ ἀλιεύσουν κάποια λεξίδια ἢ ἔστω καὶ κάποια θεμιτὰ — ὄχι ἄγνωστα στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας — σχήματα ρητορικῆς ὑπερβολῆς, τὰ ὁποῖα ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν ὀργανικὴ τους ὁλότητα καὶ σαφήνεια, γιὰ νὰ σκιαμαχήσουν καὶ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον Του κατ' ἀπαράδεκτον δημαγωγικὸν τρόπο. Οἱ ἐπιθέσεις τους αὐτὲς ἔχουν κατὰ κανόνα ὡς γενεσιουργὸν αἰτία τους τὴν προφανῆ ἐχθρότητά τους πρὸς αὐτὸν τὸν θεανθρώπινον θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν κοσμοθεωρίαν καὶ βιοθεωρίαν. Μάλιστα εὐρίσκουν — ὡς μὴ ὠφελε — ἄλλοθι καὶ στηρίγματα σὲ γνώμες μερικῶν θεολόγων, οἱ ὁποῖοι ἀδικοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν μὲ κυκλοθυμικὰς ἀστάθειες, μὲ ὀφθαλμοφανεῖς αὐτοαντιφάσεις καὶ μὲ τὸ σύνδρομον «προοδευτικῆς» δημοσιότητος, πρωτοτυποθηρίας καὶ πολιτικῶν σκοπιμοτήτων ἢ καὶ φιλοδοξιῶν.

πλήθος περιστατικῶν κηρυγμάτων, προσφωνήσεων, μηνυμάτων καὶ ἐπεμβάσεων στὰ δρώμενα ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἐθνικοῦ, πολιτειακοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ γίνεσθαι, ἐξεδήλωσε τὴν ἐτοιμότητα καὶ ἀποφασιστικότητά Του πρὸς ἀντιμετώπισι χωρὶς ἀναβολὴν μερικῶν «ἀκροβολισμῶν κρούσεως»¹ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσπαγοῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν περιθωριοποίησι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τὸν πλήρη χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος, ὁ ὁποῖος γιὰ μερικὸς ἐξ αὐτῶν πρέπει νὰ σημαίη καὶ τὸν χωρισμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ Ἔθνος καὶ τὸ Γένος.

Ὅλοι αὐτοί, ποὺ θορυβήθηκαν ἀπὸ τὴν ἐντυπωσιακὴν στροφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, — τὴν ὁποῖα στροφὴ ἐνίσχυσε σημαντικῶς ἢ ἀκτινοβολία τοῦ Νέου Ἀρχιε-

Ἰδοὺ τρία χαρακτηριστικὰ δείγματα ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν μηνυμάτων: Ἡ Γενικὴ Γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ τόνισε, ὅτι «ὁ ὀφάλιος λῶρος, ποὺ συνδέει τὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ Κράτος εἶναι ἐπιζήμιος, πολὺ περισσότερον ποὺ ὑπεισέρχονται στὴν Παιδείαν καὶ σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις...»².

1. Πρὸβλ. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἀκροβολισμοὶ κρούσεως; Κριτικὴ ἀξιολόγησις ἀντιεκκλησιαστικῶν ἰσχυρισμῶν καὶ προτάσεων, Ἀθήνα 1996.

2. Ἐφημ. «Τὰ Νέα», 4 Μαΐου 1998, σ. 8.

Ἐπειτα εἶναι λυπηρόν, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλυπτικὸν ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους «ιστορικοὺς ἠγέτες»³ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτικῆς «Ἀριστεράς» ἔχασε τόσο πολὺ τὴν ψυχραιμία του, παρακολουθῶν τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ δρᾶσι, ὥστε ἀδίκησε τὸν ἑαυτὸν του χάνοντας τὸ ὀρθὸν μέτρον τοῦ λόγου καὶ λέγοντας τὰ ἑξῆς: «Παρακολουθῶ μὲ ἔκπληξη καὶ κατάπληξη αὐτὸν τὸν κατήφορο, στὸν ὁποῖο μπήκε ὁ Μακαριώτατος... Βλέπω ὅτι μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸ θέμα σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Κι αὐτὸς ὁ κατήφορος, στὸν ὁποῖο μπήκε, ὀδηγεῖ ὄχι σὲ χωρισμὸ Ἐκκλησίας - Κράτους, ἀλλὰ σὲ διχασμὸ Ἐκκλησίας - Κοινωνίας» καὶ «ἐκκλησιαστικοποίηση τοῦ Κράτους». Γι' αὐτὸ — ὡς προσέθεσε — πρέπει νὰ ὑπάρξουν «ποικίλοι φραγμοὶ» στὴν «κατολίσθησι» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου⁴.

Καὶ διακεκριμένος βουλευτῆς τοῦ «Συνασπισμοῦ τῆς Ἀριστερᾶς καὶ τῆς Προόδου» ἐδήλωσεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερες σὲ κάθε περίστασι οἱ ἀποστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δρώμενα... Εἶναι χρήσιμη θέση καὶ ἐπιλογή τὸ νὰ μὴν ἀναμιγνύεται ἔμμεσα ἢ ἄμεσα ἡ Ἐκκλησία στὸ ἔργο τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Προκαθήμενὸς τῆς δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύονται στὴν Πολιτικὴ καὶ ἐπίσης, ἀξιοποιώντας τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν πολιτῶν, νὰ ἐπιχειροῦν ἐπιρροασμὸ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου»⁵.

Ἀποστομωτικὴν ἀπάντησι στὶς ἀστήρικτες αὐτῆς ἀπόψεις ἔδωσαν ἤδη διακεκριμένοι δημοσιογράφοι, ὅπως λ.χ. οἱ κ.κ. Τίτος Ἀθανασιάδης, Σαράντος Καργάκος, Β. Κοραχάης, Χρήστος Πασαλάρης, Γιώργος Κύρτος, Γιώργος Μπέρτος, Γιώργος Ν. Παπαθανασόπουλος. Ἐξαιρετικὴ συνισταμένη τῶν διατυπωθεισῶν ἀπὸ αὐτοὺς ἀπόψεων βρίσκεται στὸ εὐρύτερο θαυμάσιο εἰδικὸ σχετικὸ ἄρθρο, ποὺ δημοσίευσε στὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος, συγγραφέας καὶ δοκιμογράφος κ. Γιάννης Μαρίνος, πρ. Διευθυντῆς καὶ σημερινὸς σύμβουλος ἐκδόσεως καὶ ἀρθρογράφος τοῦ

περιοδικοῦ «Οἰκονομικὸς Ταχυδρόμος», ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς γιὰ τὴν ἀπὸ αὐτὸν ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγησι τῆς πραγματικότητος καὶ εὐστοχη κριτικὴ ἀνάλυσι καὶ παρουσίασι γεγονότων, φαινομένων, καταστάσεων καὶ δραστηριοτήτων. Ὁ κ. Μαρίνος στὶς στήλες του ὑπὸ τὴν ὄνομασίᾳ «Κοινὸς νοῦς» ἔγραψε τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλο «Δὲν δικαιούται διὰ νὰ ὀμιλεῖ;», στὸ ὁποῖο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐπισημαίνει μὲ παρρησίαν τὰ ἑξῆς: «Ἐπιμένω ὅτι ἡ πλειονότητα τῶν ὑποστηριζόντων τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους καὶ τὴν ἀποφυγὴ διατυπώσεως γνώμης γιὰ τὰ κοινωνικὰ καὶ ἐθνικὰ προβλήματα τὸ πράττουν ὄχι γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὴν ἀποδέσμευσή της ἀπὸ τὸν ἀσφυκτικὸ ἐναγκαλισμὸ τοῦ κράτους, ἀλλὰ διότι εἶναι θρησκευτικὰ ἀδιάφοροι, ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸ κύρος καὶ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔχει στὸν λαὸ καὶ διότι στὴν πραγματικότητα ἐπιδιώκουν νὰ ἀποδυναμώσουν τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα.

»Ἐπειδὴ ἀνήκουν ἢ ἀνήκαν κυρίως στὴν μαρξιστικὴ Ἀριστερά, ἡ ὁποία ἐπὶ 80 χρόνια προσπαθοῦσε ὡς κρατικὴ ἐξουσία νὰ καταπνίξει τὴν τάση τοῦ ἀνθρώπου νὰ θρησκευεῖται καὶ ἔφθασε μέχρι ἀπαγορεύσεως τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, εἶναι φυσικὸ τώρα ποὺ ἔχασε στὴν προσπάθειά της νὰ ἐπιβάλλει παγκοσμίως τὸν ὑπαρκτὸ σοσιαλισμὸ καὶ τὶς ποικίλες καταπιεστικὰ παραλλαγές του καὶ βλέπει μὲ ἀγανάκτησι στὶς χώρες τοῦ πρώην σοβιετικοῦ μπλόκ νὰ ἀναβιώνει θριαμβευτικὰ ἢ θρησκευτικὴ λατρεία, νὰ προσπαθεῖ μὲ ἄλλα μέσα καὶ ἐπιχειρήματα νὰ ἐπιτύχει αὐτὸ ποὺ δὲν κατόρθωσε διὰ τῆς βίας».

Στὴ συνέχεια ὁ κ. Μαρίνος ἐρωτᾷ γι' αὐτούς: «Ἀλλὰ ἐπιτέλους δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ποὺ ἐξέφραζαν ποικιλότερα τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ὑποστήριξή τους στοὺς καθολικοὺς ἐπαναστάτες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ποὺ μὲ τόση γενναιότητα καὶ αὐτοθυσίᾳ ἀγωνίστηκαν κατὰ τῶν ἐκεῖ δικτατόρων καὶ ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης γιὰ τοὺς λαοὺς τους; Δὲν ἦταν οἱ ἴδιοι ποὺ ὑποδέχονταν ὡς ἤρωα τὸν νοτιοαφρικανὸ ἐπίσκοπο Ντέσμοντ Τούτου, ποὺ ἔδινε τὴ μάχη κατὰ τοῦ ἀπαρτχάιντ; ἢ μήπως ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς ἡμέρας δὲν μᾶς θύμισαν τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἱερέα Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ καὶ τὸν λαϊκὸ ἀγῶνα του κατὰ τῶν φυλε-

3. Ἐφημ. «Τὰ Νέα», 3 Ἰουνίου 1998, σ. 9.

4. Αὐτόθι. Ἐφημ. «Ἐλεύθερος Τύπος», 3 Ἰουνίου 1998, σ. 13.

5. Ἐφημ. «Ἐλευθεροτυπία», 12 Μαΐου 1998, σ. 19.

τικῶν διακρίσεων μὲ συνέπεια τῆ δολοφονία του;».

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ἐκλεκτὸς δημοσιογράφος στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου του: «*Δυστυχῶς, εἶναι οἱ ἴδιοι ἐθελουφλοῦντες κατὰ τρόπον σχιζοφρενικὸ πού, ἐνῶ χειροκρατοῦσαν τοὺς προαναφερθέντες, ἐξοργίζονταν καὶ καταδίκαζαν μὲ μίσος τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας πού ἀγανίστηκε μαζί μὲ τὴν Ἀλληλεγγύη γιὰ νὰ καταλύσει τὸν ὀλοκληρωτισμὸ τοῦ ἀριστεροῦ καθεστώτος πού εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸν λαὸ τῆς χώρας αὐτῆς ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Καὶ δὲν ἔχαναν ἐνκαιρία νὰ χλευάζουν καὶ νὰ εἰρωνεύονται τὸν σημερινὸ Πάπα γιὰ τὶς πολιτικὲς του θέσεις καὶ τοὺς ἀγῶνες του κατὰ τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ, ὡσπου ξαφνικὰ ἀνακάλυψαν τὶς ἀρετὲς τοῦ ἡγέτη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅταν κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στὴν Κούβα συνηγόρησε ὑπὲρ τῆς κατάργησης τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ καθεστώτος Κάστρο».*

Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ τοῦ κ. Μαρίνου στὸν Πάπα ἐνισχύεται μὲ τοὺς ἐπαίνους καὶ ὕμνους, τοὺς ὁποίους ὁ παγκόσμιος καὶ ἰδίως ὁ εὐρωπαϊκὸς καὶ αὐστριακὸς Τύπος ἔγραψαν γιὰ τοὺς βαρυσημάντους λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξεφώνησε κατὰ τὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπίσκεψί του στὴν Αὐστρία (στὶς πόλεις Salzburg καὶ Βιέννη). Ὁ Πάπας, ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Αὐστρίας, τοῦ Καγκελλαρίου αὐτῆς, τῶν μελῶν τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, τῶν Προέδρων ἢ διπλωματικῶν ἐκπροσώπων πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, μάλιστα καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναλήψεως τῆς Προεδρίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ἀπὸ τὴν Αὐστρία, ὑπεγράμμισε τὸν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση πολλῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων καὶ δὲν δίστασε νὰ ὑπομνήσῃ σὲ ἐπιφανεῖς πολιτικοὺς ἡγέτες, ὅτι μόνον μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς τὰ ζητήματα τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς παιδείας, τῆς ἀνεργίας, ἢ ὅποια μαστίζει κατ' ἐξοχὴν τοὺς νέους, τῆς ἐγκληματικῆς νομιμοποιήσεως τῶν ἐκτρώσεων, τῆς ἀληθοῦς ἐνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης, τῆς «παγκοσμιοποιήσεως» τῆς «νέας ἐποχῆς» κ.τ.τ.⁶. Τί θὰ ἔλεγαν

γιὰ ὅλα αὐτὰ ὅσοι στὴν Ἑλλάδα ζητοῦν τὴν περιοριοποίησι τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος μὲ διορατικότητα καὶ μὲ ρεαλιστικὴ ἐκτίμησι τῆς πραγματικότητος εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προέβλεψε ὅτι οἱ «ἀκροβολισμοὶ κρούσεως» τῶν «προοδευτικῶν» σὲ λίγο θὰ μεταβληθοῦν σὲ συντονισμένες καὶ ἐνορχηστρωμένες ἐπιθέσεις καὶ γι' αὐτὸ σὲ ὅλες τὶς ἀναποφεύκτως πολλές πρῶτες δημόσιες ἐμφανίσεις Του δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μείνῃ ἄφωνος, ἀλλὰ μὲ κρυσταλλινὴ διαύγεια ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσί Του νὰ ἐκφράξῃ τὴ γνώμη Του γιὰ ὅλα τὰ θέματα τῆς ἐθνικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς ζωῆς, πού ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συναρτῶνται πρὸς τὴν ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ταχύτης τῆς ἐπανειλημμένης ρωμάλεας ἀντιδράσεώς Του ἐναντίον τῆς προσπαθείας γιὰ τὴ φίμωσί Του ἦταν ἀποτέλεσμα ὄχι «ἀμετροεπειας» ἢ ἀδικαιολογήτου σπουδῆς, ὅπως μὲ κακοπιστίαν ἢ καὶ μὲ καλοπιστίαν ἰσχυρίσθηκαν μερικοί, ἀλλ' ἐκδήλωσις ποιμαντικῆς ἐγρηγόρσεως, πατρικῆς ἐπαγρυπνήσεως καὶ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀναγκαίας χωρὶς χρονοτριβὴ ἐνεργείας «στρατηγοῦ... τευχομάχου» (κατὰ τὴν διατύπωσι Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου), ὁ ὁποῖος στρατηγός, ὅταν μάλιστα εἶναι ἀρχιστράτηγος, πρέπει νὰ μὴ περιορίζεται στὸ ἐπιτελικὸ τοῦ γραφεῖο, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνημερώνεται αὐτοπροσώπως γιὰ τὰ συμβαίνοντα πάνω στὶς ἐπάξεις, γιὰ νὰ συντονίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔργο τῆς ἀνιχνεύσεως, ἐπισημάνσεως καὶ ἐξουδετερώσεως τῶν τυχόν ἐχθρικῶν «ἀκροβολισμῶν» καὶ τῶν ἐπικειμένων ἢ τυχόν εὐρισκομένων σὲ ἐξέλιξι συντονισμένων ἐχθρικῶν σχεδιασμῶν ἢ καὶ ἐπιθέσεων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀσφαλῶς θὰ συνεχισθῇ ἡ δημοσία συζήτησις γιὰ τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ γιὰ τὸν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐθνικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ βίου, γι' αὐτὸ ἄς ἐπιτραπῇ στὴ συνέχεια νὰ ὑπομνήσωμε μερικὲς παραθεωρούμενες ἢ σκοπίμως παραλειπόμενες πτυχὲς τῶν θεμάτων αὐτῶν, οἱ ὁποῖες συναρτῶνται ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸν θεανθρώπινο χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν Πολιτειολογία καὶ Φιλοσοφία τοῦ Δημοκρατικοῦ Κράτους.

6. Ἐφημ. «L' Osservatore Romano» (γερμ. ἐκδοσις), 26 Ἰουνίου 1998, σσ. 1-16.

Η 8η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΥΛΕΥΣΗ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ*

[Εισήγησις]

Παρά ταύτα, ὡς ἐλέχθη ἤδη, ἡ ὑπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Βοηθὸ Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ Κεντρικὴ Ὄργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπισκέψεως, καθὼς καὶ οἱ ὑπὸ τοὺς ἄλλους Θεοφιλεστάτους Βοηθοὺς Ἐπισκόπους λοιπὲς κατὰ Πολιτείας Ὄργανωτικὲς Ἐπιτροπές, δὲν ἐφείσθησαν κόπων καὶ θυσιῶν, γιὰ νὰ προβληθεῖ καταλλήλως πρὸς οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπαθανατιστεῖ ἀναλόγως,

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

μὲ σχετικὲς βιντεοκασέτες, εἰδικὲς ἐκδόσεις καὶ ἄλλα ἀναμνηστικά, ἢ ἱστορικὴ αὐτὴ καὶ μνημειώδης Πατριαρχικὴ Ἐπίσκεψη.

β) Ὁ ἐορτασμὸς τῶν 70 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἰδρύσεως (1924) ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀρχικῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἀρχιεπισκοπῆς, Αὐστραλίας, συνέπεσε μὲ τὴν συμπλήρωση 20ετοῦς Ποιμαντορίας τοῦ ὀμιλοῦντος εἰς τὴν ἀπώτατη αὐτὴ καὶ εὐλογημένη Ἐπαρχία τοῦ Θρόνου.

Τὸ διπλὸ αὐτὸ Ἰωβηλαῖο, κατ' εὐτυχίαν συγκυρία, συνέπεσε καὶ μὲ σπουδαῖο πολιτιστικὸ γεγονός, πού ἡ Πολιτειακὴ Κυβέρνηση Ν.Ν.Ο. ἐνθουσιωδῶς ὀργάνωνε τότε, σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἐν Καμπέρα Κοινοπολιτειακὴ Κυβέρνηση, γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ ἰδιαίτερος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προωθουμένου «Πολυπολιτισμοῦ» (multiculturalism).

Στὰ πλαίσια λοιπὸν τοῦ σχετικοῦ, διεθνοῦς καὶ παγκοσμίου συμμετοχῆς, τεραστίου αὐτοῦ Πολιτιστικοῦ Προγράμματος τῆς Κυβερνήσεως, ὑπὸ τὸν χαρακτηριστικώτατο τίτλο «Celebrating our Cultural Diversity», ἢ Ἀρχιεπισκοπῆς μας, σὲ στενὴν συνεργασία μὲ τὸν δραστήριο καὶ διαπρεπῆ Ὑφηγητὴ τῶν Νεοελληνικῶν στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Σύδνεϋ κ. Βρασίδα Καραλή, καὶ τὸν διακεκριμένο Καθηγητὴ τῆς Πατρολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κ. Μ. Ὁρφανό, ἐξεπέ-

νησε γιὰ κάθε Πολιτεία σειρά Διαλέξεων καὶ Ἐκθέσεων, ὥστε νὰ προκληθεῖ ἕνας δημιουργικὸς διάλογος τῶν πολιτιστικῶν φορέων τῆς Ὀμογενείας μὲ τὴν Αὐστραλιανὴ διανόηση.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ νέα αὐτὴ πολιτιστικὴ σταυροφορία, πού τὴν ὠνομάσαμε «Greek Orthodox Cultural Forum», θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀνὰ τετραετία, γιὰ νὰ διερευνήσῃ καὶ προβάλῃ τὰ κυριώτερα πνευματικὰ μεγέθη τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, προσπαθήσαμε μὲ τὶς σχετικὲς ὁμιλίες καὶ συζητήσεις στὸ Α' αὐτὸ Ἑλληνορθόδοξο Πολιτιστικὸ Forum, νὰ δείξουμε πόσο κεντρικὴ εἶναι ἡ ἔννοια «πρόσωπο» τόσο στὴν Ἑλληνορωμαϊκὴ ὅσο καὶ στὴν Ἰουδαιοχριστιανικὴ παράδοση. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ οἱ ὁμιλητὲς ἦσαν δικοὶ μας καὶ ξένοι, Ὁρθόδοξοι καὶ Ἐτερόδοξοι, καὶ ἔτσι ἀρχισε μιὰ ἀξιόλογη καὶ ὑπεύθυνη συζήτηση, ὡς πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, πού ἀποτελεῖ τελικὰ καὶ τὸν «κοινὸ παρονομαστή» στὴν πανανθρώπινη συνεργασία γιὰ εἰρήνην καὶ ἀδελφικὴ ἀλληλεγγύη ἀτόμων καὶ λαῶν.

Τὰ κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ἐορτασμοὺς τοῦ διπλοῦ τούτου ἰωβηλαίου γενικῶς, καθὼς καὶ τὶς ἐπὶ μέρους ἐκδηλώσεις τοῦ Πολιτιστικοῦ Forum ἔχουν ἐκτεθεῖ μὲ τὴν ἀνάλογη τεκμηρίωση σὲ πανηγυρικὲς ἐκδόσεις, ἰδιαίτερος τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐπίσης πρέπει νὰ λεχθεῖ ἐδῶ, ὅτι ὁ διδάξας ἐπὶ τι διάστημα καὶ στὴ δική μας ἐδῶ Θεολογικὴ Σχολή, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης κ. Β. Σταυρίδης, εἶχε τὴ φιλοτιμία νὰ ἐκπονήσῃ ἀφιλοκερδῶς ὀγκώδη τόμο ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Αὐστραλίας», ὁ ὁποῖος καὶ ἐδημοσιεύθη, ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, ἀπὸ τὸ ἐν Θεσσαλονικῇ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, στὴν διεθνῶς γνωστὴ σειρά «Ἀνάλεκτα Βλατάδων». Ἡ ἀξία τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος εἶναι μεγάλη, ὄχι μόνο γιατί ἔχει γραφεῖ ἀπὸ ὑπεύθυνο ἐκκλησιαστικὸ Ἱστορικὸ, καὶ μὲ βάση τὰ ἠλεγμένα στοιχεῖα καὶ ντοκουμέντα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα Ἀρχεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱερᾶς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 232 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8 τεύχους.

Άρχιεπισκοπής, αλλά και διότι θέτει τέρμα σὲ πλῆθος τυχοδιωκτικῶν ἐκδόσεων ποὺ ἐξεπόνησαν μέχρι σήμερα διάφοροι ἄσχετοι, κατὰ τὸ πλείστον πολέμοι τῆς ἐδῶ Κανονικῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸ νὰ παρουσιάσουν τὴν Ἱστορία τῆς Ὁμογενείας κατὰ τὰ συμφέροντά των. Παρὰ ταῦτα, ἀξιοθρήνητο παραμένει τὸ γεγονός, ὅτι μὲ τέτοιας ποιότητος δῆθεν «ἱστορικο-κοινωνικὲς» μελέτες, κατῳρθωσαν κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη καὶ τὸν τίτλο τοῦ Διδάκτορος νὰ ἀποκτήσουν ἀπὸ Πανεπιστημιακὰ Κέντρα τῆς Αὐστραλίας, τὰ ὁποῖα φαίνεται, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν ὁμογενειακῶν μας πραγμάτων, δὲν ἦσαν σὲ θέση νὰ ἀναχαιτίσουν μὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη ἐπιστημονικὴ εὐθύνη, τὰ ἐν προκειμένῳ ἰδιοτελεῖ μυθολογήματα.

Προκειμένου τώρα νὰ ἐκθέσωμε, ἐν συντομία μὲν ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη μεθοδικότητα, τὰ ἀπὸ τῆς τελευταίας Κληρικολαϊκῆς, χάριτι Θεοῦ, συντελεσθέντα κυριώτερα ἔργα καὶ προγράμματα, καθὼς ἐν συνεχείᾳ καὶ τὰ προβλεπόμενα ὡς κυριώτερα καθήκοντά μας, κατὰ τὴν προσεχῆ 4ετία, ἐνδείκνυται νὰ ἀκολουθήσωμε τὸ τρίπτυχο ποὺ ἔχομε ἤδη καθιερώσει μὲ τὶς καθ' ἕλην παραγράφους, ὥστε νὰ ὑπάρξει καὶ πάλι μιά, ὅσο γίνεται, σαφέστερη εἰκόνα τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς καὶ παροικιακῆς μας καταστάσεως.

Α' ΤΑ ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

α) Ἱ. Ναοὶ - Μοναστικὰ Κέντρα - Παραεκκλήσια

Παρὰ τὸ ὅτι θὰ ἀνέμενε κανεὶς, ὅτι μετὰ τὸ πλῆθος τῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσα 10ετία ἀνεγερθέντων Ἱερῶν Ναῶν θὰ εἶχαν πλήρως ἰκανοποιηθεῖ οἱ σχετικὲς ἀνάγκες τῆς Ὁμογενείας, ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὴν διαρρεύσασα 5ετία δὲν ὀλοκληρώθηκαν μόνο καὶ ἐγκαινιάσθηκαν ἐπισημῶς τὰ ὑπὸ κατασκευῆν, ἀλλὰ παρέστη ἀνάγκη νὰ ἰδρυθοῦν καὶ νέοι Ναοί, Μοναστικὰ Κέντρα καὶ Παραεκκλήσια.

Μετὰ τὶς γνωστὲς καταδικαστικὲς ἀποφάσεις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μείζονος καὶ Ὑπερτελοῦς Συνόδου (Ἰούλιος 1993) κατὰ τοῦ τολμήσαντος τὴν ἀπροκάλυπτη ἐκείνη καὶ ἀδίστακτη εἰσβολὴ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ μας Πατριαρχεῖου Ἱεροσολύμων, τὰ εἰς παντελεῖ οἰκονομικὴ καὶ ἠθικὴ χρεωκοπία περιελθόντα Ἱδρύματα τοῦ Κολλεγίου Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς τέως Ρω-

μαιοκαθολικῆς Μονῆς εἰς Northcote, τὰ ὁποῖα ὁ καθαιρεθεὶς διὰ τὴν ἀνίερη ἀνταρσία του, τέως Ἀρχιμ. Ἱεροθέος Κουρτέσης, εἶχε κατορθώσει νὰ δυναστεύει μέχρι τότε μετὰ τῶν ὀλιγαριθμῶν στενῶν συνεργατῶν του (Α. Τάμη, Π. Λιβεριάδη κ.ἄ.), ἐπρόκειτο πλέον νὰ ἐκπονηθοῦν, ἀπὸ τὴν Τράπεζα μὲ τὴν ὁποῖα εἶχαν συνάψει τεράστια δάνεια.

Μόλις ἐγίνε τοῦτο γνωστό, ἔσπευσε ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ μας νὰ τὰ ἀγοράσει, ἀφοῦ εὐτυχῶς ἐπέτυχε ἰδιαίτερος εὐνοϊκὴ τιμὴ, καθὼς καὶ εὐεργετικὸ δάνειο παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ποὺ ἐξετίμησε τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ, καὶ ἔτσι ἀπεφεύχθη εὐτυχῶς ὁ περαιτέρω διασπορὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐξ αἰτίας τῶν ἐν λόγῳ Ἱδρυμάτων, τὰ ὁποῖα τώρα φιλοδοξοῦσαν νὰ ἀγοράσουν ἀλλόθρησκοι καὶ ἀλλογενεῖς.

Τὸν περικαλλὴ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Carlton, ἐπιστραφέντα δυστυχῶς παρὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὄχι στὴν δικαιοῦχο Ἀρχιεπισκοπὴ μας, ὅπως ἔπρεπε, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπίσης καθαιρεθέντα πρωτανησιδὸ τοῦ Ἱεροθέου Κουρτέση, τέως Πρεσβύτερο Βασ. Κουρτέση καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐκ Μελβούρνης ἐπιχειρηματίες, διεκδικοῦμε τώρα δικαστικῶς καὶ ἐλπίζουμε ὅτι περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου θὰ ἔχει λήξει αἰσίως ἡ σκανδαλώδης αὐτὴ ἱστορία. Παραλλήλως ἀνεπτύξαμε καὶ διεμορφώσαμε εἰς τὸ ἄλλοτε Ρωμαιοκαθολικὸ Μοναστήρι τοῦ Northcote ὠραῖον Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ἐστίν, ποὺ ἤδη ἔχει καταστεῖ, σὺν Θεῷ, δημοφιλέστατο προσκύνημα τῶν Ὁμογενῶν. Στὸ ἴδιο τεράστιο συγκρότημα τοῦ Northcote, μετὰ τὶς ἀπαραίτητες ἐργασίες συντηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως χώρων, ἔχομε ἤδη στεγάσει πολλαπλὲς ὑπηρεσίες, ὅπως π.χ. Οἶκο Φοιτητοῦ, Γραφεῖο Νεότητος, προσεχῶς δὲ ἐλπίζομε νὰ στεγάσωμε ἐκεῖ καὶ ἀνάλογο Πολιτιστικὸ Κέντρο.

Μιὰ ἄλλη εὐτυχῆς ἐξέλιξη στὸν χώρο τῆς Μελβούρνης, ἦταν ἡ διευθέτησις τοῦ σχίσματος στὴν Κυπριακὴ Κοινότητα Ἁγίου Ἀνδρέου Sunshine. Μὲ τὴν φιλογενῆ ἔντονη μεσολάβησις τῆς ἐν Καμπέρα Ὑπάτης Κυπριακῆς Ἀρμοστίας (κατ' ἀρχὰς τοῦ κ. Χριστοδ. Πασιαρδῆ, ἐν συνεχείᾳ δὲ τοῦ ὀλοκληρώσαντος τὴν προσπάθεια κ. Ἀνδρέου Γεωργιάδη), ἡ ἐν λόγῳ Κυπριακὴ Κοινότης ἐπέισθη νὰ ἐπανέλθει στοὺς κόλπους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τηρηθέντων ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς τοῦτο κανονικῶν ὄρων.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΝΑΛΛΗΛΙΑ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἡ ἐπίκληση καὶ ἡ πρόταξη στὰ Ἑλληνικὰ Συντάγματα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος ἐκφράζει, ἐπιβεβαιώνει καὶ ἐπαληθεύει τὴν εὐσέβεια τῶν Ἑλλήνων καὶ καθαγιάζει τὸν Θεμελιώδη Νόμο τῆς Ἑλλάδος, δι' αὐτοῦ δὲ καὶ τοὺς συνήθεις νόμους, ἐφ' ὅσον οἱ νόμοι ἀποτελοῦν ἐξειδίκευση τῶν νοημάτων τοῦ Θεμελιώδους Νόμου τοῦ Συντάγματος. Ἡ καθαγίαση τῆς νομοθετήσεως ἀναπαράγει εὐνομία καὶ αὐτὴ εὐημερία, μὲ τις ἀλληλένδετες ἐκδηλώσεις τῆς, ἰδίως τῆ δημιουργικῆ, ἐθνικῆ καὶ κοινωνικῆ ἀλληλεγγύη (ἄρθρο

λιτικοὶ Νόμοι (τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων) ὡς συνέχεια δὲ τῆς νομοθετικῆς (Ἑλληνορθοδόξου) παραδόσεως, ἰδιαίτερος, ὁ (ἐκάστοτε ἰσχύον) Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς ἀδιάπτωτο συνέχεια καὶ συνέπεια τῆς Ἑλληνορθοδόξου πίστεως καὶ παραδόσεως, τὸ ἄρθρο 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος κατοχυρώνει:

— Τὴν Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδιαίτερος τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀναπόσπαστο δογματικὴ ἐνότητα Αὐτῆς μὲ τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μὲ κάθε ἄλλη ὁμόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

— Τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνες καὶ τὶς ἱερὲς παραδόσεις.

— Τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ τὸ αὐτοδιοίκητο Αὐτῆς ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῶν διαποικιμαίνοντων Μητροπόλεις Ἀρχιερέων, ἡ ὁποία συγκροτεῖται ὅπως ὁρίζει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τηρουμένων τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τῆς 29 Ἰουνίου 1850 καὶ τῆς Συνοδικῆς Πράξεως τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1928.

Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω θεώρηση γίνεται, ἴσως, πλέον οἰκεῖο καὶ νοητὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, μὲ ὑπότιτλο «σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας», καθὼς καὶ τοῦ ὄρκου τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τῶν Βουλευτῶν «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος» νὰ εἶναι «πιστοὶ εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸ Δημοκρατικὸν Πολίτευμα...».

Ὅθεν, τὸ ἰσχύον Ἑλληνικὸ Σύνταγμα συμπεκνώνει στὸ ἄρθρο 3 τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἰδέαν, ὑφή, τάξιν καὶ παράδοσιν καὶ προτάσσει τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐλογία στὴν ὑπόστασιν καὶ τὴ λειτουργίαν τοῦ Πολιτεύματος ὡς τὸν αὐθεντικὸν κανόνα τῆς ρυθμίσεως τῶν δημοκρατικῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Τηρώντας τὸν κανόνα τοῦτον, ὁ προβλεπόμενος ἀπ' αὐτὸν Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν. 590/1977) προσδίδει στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νομικὴν προσωπι-

Τοῦ κ. ΚΩΝ/ΝΟΥ ΧΡ. ΤΡΑΚΑ

Ἐπιτ. Ἀντ/δρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου

25 παρ. 4 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος), ἡ ὁποία πραγματώνει καὶ ἀποδεικνύει τὴν φιλοπατρία, μὲ συνεχεῖς ἀφετήριες δυνάμεις τὶς ὑψιστες ἀξίες τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Τοῦ Χριστοῦ ἡ πίστις ἡ Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος ἡ ἐλευθερία συναπετέλεσαν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια τοῦ Γένους, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ εὐσεβεῖς Ἀντιπρόσωποι του, συνηγμένοι εἰς Ἐθνικὲς Συνελεύσεις, ἐθεμελίωσαν τὸ Δημοκρατικὸν μας Πολίτευμα.

Ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, συναποτελοῦν τὶς δύο ἐνωμένες πηγὲς οἱ ὁποῖες διαρρέουν - διαποτιζοῦν τὴν δημιουργικὴ ὀριοθέτηση καὶ ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας (ἄρθρο 3 τοῦ Συν/τος) καὶ τὴν ἀσκῆσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας (ἄρθρο 33 παρ. 2 τοῦ Σ) καὶ τῶν Βουλευτῶν καὶ Ὑπουργῶν (ἄρθρο 59 παρ. 1).

Οἱ πηγὲς αὐτὲς εἶναι καὶ οἱ πηγὲς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τριμερῆ διάκρισιν: α) Ἡ Ἀρχικὴ Πηγὴ (ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς) ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύθησαν ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις. β) Ἡ θεμελιώδης Πηγὴ (ἡ Ἐκκλησία) ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύθησαν οἱ Ἱεροὶ Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ Κανόνες καὶ στὴν ὁποία ἐντάσσονται ὁ Πατριαρχικὸς Τόμος τῆς 29 Ἰουνίου 1850 καὶ ἡ Συνοδικὴ Πράξις τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1928. Καὶ γ) ἡ Βασικὴ Πηγὴ (ἡ Πολιτεία) ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύθησαν οἱ Πο-

Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ παιδὶ καὶ στὸν ἔφηβο καὶ ἡ διδακτικὴ πράξις (Συμβολὴ στὴ διδακτικὴ τῶν Θρησκευτικῶν)*

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ προηγήθηκε ἀναφορικὰ μὲ τὴ διαμόρφωση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ στὸ παιδὶ καὶ τὸν ἔφηβο καὶ τὸ πῶς αὐτὴ μεταδίδεται μέσα ἀπὸ τὴ διδακτικὴ πράξις, προκύπτουν τὰ παρακάτω βασικὰ συμπεράσματα:

Ἡ γνώση τῆς γέννησης, ἐξέλιξης, προαγω-

Τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΗ Β. ΤΣΑΓΚΑ**
Θεολόγου Καθηγητοῦ

γῆς καὶ κατὰ κάποιο τρόπο διαμόρφωσης σωστής εἰκόνας τοῦ Ὑπερτάτου Ὁντος στὰ παιδιά καὶ στοὺς ἐφήβους ἀποτελεῖ ἓνα πολύπλοκο πρόβλημα.

Ἡ γέννηση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ στὸν ἀναπτυσσόμενο ἄνθρωπο μπορεῖ νὰ ἐντοπισθεῖ στὴν ἐναρξη τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, διότι:

α) Ἀμέσως μετὰ τὴ σύλληψη ἢ ψυχικὴ ζωὴ τῆς νέας ἀνθρώπινης ὑπαρξης ταυτίζεται μὲ αὐτὴ τῆς μητέρας.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 240 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8 τεύχους.

κότητα, συνάλληλον πρὸς ἐκείνην τῆς Πολιτείας (ἄρθρα 1 καὶ 2) καὶ ρητῶς (τὴν ἐγκειμένην εἰς αὐτήν) ἀνάλογον κανονιστικὴν ἀρμοδιότητα (ἄρθρο 4 στοιχ. ε').

Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οὕσα Θεῖον Καθίδρυμα (ἄρθρο 1 παρ. 1 Ν. 590/77), εἶναι καὶ νομικὸ πρόσωπο δημοσίου δικαίου, τὸ μόνον συνάλληλο, ἤτοι, κατὰ τὸν ἀναφερθέντα αὐθεντικὸ κανόνα, συνεργαζόμενο, μὲ τὸ νομικὸ πρόσωπο τῆς Πολιτείας, ἐν σχέσει πρὸς πάντα τὰ λοιπὰ ν.π.δ.δ., στὰ ὁποῖα κρατεῖ ἢ σχέση τῆς κρατικῆς ἐποπτείας καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἔχοντα συνταγματικὴ ἀναφορὰ (ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα στὸ ἄρθρο 16 καὶ ὀργανισμοὶ τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως στὸ ἄρθρο 102).

Ἡ μέτοχος ἀγισσύνης ὑπερτάτη τυπικὴ νομιμότης τοῦ Συντάγματος, μὲ τὸ ἄρθρο 3, διαμορφώ-

β) Ὅλοι οἱ ἐρευνητὲς καὶ οἱ εἰδικοί ὑποστηρίζουν τὴν καθολικότητα τοῦ «θρησκευεῖν» σὲ κάθε ἄνθρωπο· ἄρα καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι σύμφυτη μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

Ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους ἔχουμε σχηματοποίηση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ στὸ παιδὶ, ἢ δὲ ὀλοκλήρωση καὶ ἐξέλιξή της γίνεται βαθμιαία καὶ ἐξελεικτικά, ἀνάλογα μὲ τὸ παιδὶ καὶ τὶς προϋποθέσεις ποὺ ὑπάρχουν.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα, τὰ γονεϊκὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα ἐρχεται σὲ ἐπαφὴ τὸ παιδὶ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του, τὸ ὀδηγεῖ στὴν εἰκόνα καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Κατὰ κύριο λόγο ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ παιδὶ ὀφείλει τὴν ἀνάπτυξή της στὴ μητρικὴ ἀγκαλιά. Μετὰ τὸ δεῦτερο ἔτος τὸ παιδὶ προσκολλᾶται στὸν πατέρα του καὶ σὲ κάθε στάδιο τῆς ψυχοσωματικῆς ἐξέλιξής του ὁ φυσικὸς πατέρας εἶναι τὸ πρότυπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἡ μητροστέρηση καὶ ἡ πατροστέρηση ὀδηγοῦν μὲ δυσκολία τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Τὰ παιδιά τῆς προσχολικῆς ἡλικίας συνδυάζουν φυσικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὸ Θεὸ καὶ εὐφάν-

νει τὴ βασικὴ νομικὴ σχέση Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας τὴν ὁποῖα ἐκάστοτε, ἐξειδικεύουν οἱ (Ἐκκλησιαστικοὶ) Νόμοι.

Ὡς ἀφετήριον ὑπόδειγμα ἐπιτυχῶς συναλλαγίας - συνεργασίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἡ ρύθμιση τοῦ ζητήματος τῆς ἀπλῶς περιλαλήτου δασικῆς καὶ ἀγροτολιβαδικῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας, μὲ κριτήρια, τῆς ἀρμοζούσης διαθέσεως αὐτῆς καὶ τοῦ τιμήματος, τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα τῶν ἄρθρων 21-25 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν προαγωγή τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τοῦ ἄρθρου 106 παρ. 1. Μία κατάλληλος κληρικολαϊκὴ Ἐπιτροπὴ, μὲ ἀπλὴ γνωμοδοτικὴ ἀρμοδιότητα καὶ ἀποφασιστικὴ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, θὰ συνέβαλε στὴν ὀρθή, ἐπὶ τούτου, νομοθέτηση διὰ τὴν θεραπεία καὶ τῶν συνεπειῶν τῶν ἀνενεργῶν ὄντως Νόμων 1700/77 καὶ 1811/88.

ταστες σκέψεις. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὰ παιδιά τῆς προσχολικῆς ἡλικίας ἐξομοιώνεται μὲ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, ἐνῶ ἡ μορφή τοῦ φυσικοῦ πατέρα ἐξακολουθεῖ ν' ἀσκεῖ τὴν ἐπιρροή της. Κι αὐτὸ γιὰ τὰ παιδιά τῆς προσχολικῆς ἡλικίας τὸ φανταστικὸ καὶ νοερὸ ἐξομοιώνεται μὲ τὸ πραγματικό, ὑλικό, ἀληθινό. Ὁ Θεὸς εἶναι γι' αὐτὰ ἓνα ὑπεράνθρωπο ὄν ποῦ ἔχει μαγικὲς ιδιότητες, ἀλλὰ εἶναι δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὰ παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ, μὲ τὴν εἰσοδὸς τοὺς σ' αὐτό, ἡ παράσταση περὶ τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται πρὸς ἓνα ὑπερφυσικὸ ὄν μὲ ἀνθρώπινη μορφή. Γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἓνας ὑπερφυσικὸς ἄνθρωπος παρὰ ἓνας ὑπεράνθρωπος. Μέχρι δὲ τὴν Γ' τάξη παρατηρεῖται ἀνομοιομορφία στὶς εἰκόνες περὶ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητὲς τοῦ Δημοτικοῦ. Στὰ παιδιά τῶν μεγαλύτερων τάξεων ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος καὶ ἀσκεῖ ἐπιρροή τόσο στοὺς ἀνθρώπους, ὅσο καὶ στὴ φύση καὶ στὴν ἱστορία. Μὲ τὴν ἐξοδὸς τοὺς ἀπ' αὐτὸ ἀποκρυσταλλώνουν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὡς δημιουργοῦ καὶ παντοδύναμου, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν νὰ κρύβουν τὸ ἀσαφὲς καὶ ἀπροσδιόριστο περιεχόμενον τῆς εἰκόνας ἑνὸς πνευματικοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν ἀκόμα προσεύχονται ἢ ὅταν διηγούνται βιβλικὲς ἱστορίες μὲ πιστότητα καὶ ἀκρίβεια, ὑποκρύπτουν πλάνες καὶ συγχύσεις.

Οἱ προέφηβοι ἀρχίζουν σταδιακὰ νὰ δημιουργοῦν τὸ δικὸ τους πορτραῖτο γιὰ τὸ Θεό, ἐξαιτίας τῆς ἀνάπτυξης τῶν τυπικῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν καὶ τῆς διανοητικῆς ἐπεξεργασίας τῶν θρησκευτικῶν ἐννοιῶν. Στὴν πλειονότητα τῶν παιδιῶν τῆς προεφηβείας παύει νὰ ὑφίσταται ἡ ἀνθρωπόμορφη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Δὲν γίνεται πλέον λόγος γιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ πρόσωπο τοῦ φυσικοῦ πατέρα, οὔτε γιὰ ἓνα ὑπερφυσικὸ καὶ μαγικὸ Θεό.

Οἱ ἔφηβοι τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν συλλαμβάνουν τὸ Θεὸ μὲ τρόπο καθαρὰ ἀφηρημένο, συμβολικὸ καὶ ἄυλο. Τὸ ἀγόρι καὶ τὸ κορίτσι κατὰ τὴν ἐφηβεία περνᾶ στὴν ἀμφισβήτηση τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν γενικὰ καὶ ἀναθεωρεῖ τὴν εἰκόνα τῆς παιδικῆς σχολικῆς ἡλικίας γιὰ τὸ Θεό. Ἡ τελικὴ πάντως διαμόρφωσή της στὴν ἐφηβεία ἐξαρτᾶται ἀπὸ προηγούμενες θρησκευτικὲς ἐμπειρίες, θρησκευτικὰ βιώματα, τρόπους καὶ μέσα χριστιανικῆς ἀγωγῆς.

Ἐρευνες εἰδικὰ γύρω ἀπὸ τὸ θέμα εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἀπ' τοὺς ἐφήβους ἔδειξαν πὼς ἡ γονικὴ παιδεία καὶ ὁ γονικὸς ἔλεγχος ἐπηρεάζουν τὴ

διαμόρφωσή τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ στοὺς ἐφήβους.

Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ δὲν ἀναπηδᾷ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ ξεκινᾶει, προσδιορίζεται, πλουτίζεται, ἐνισχύεται μέσα στὴν οἰκογένεια, τὸ Σχολεῖο καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐφήβων καίτοι περνᾶ ἐφηβικὲς «κρίσεις ταυτότητας», ὀδηγεῖται στὴν εἰκόνα ἑνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ, ἐν προκειμένῳ τοῦ Χριστοῦ, στὴν προσπάθειά τους γιὰ αὐτοπραγμάτωση καὶ αὐτογνωσία.

Μὲ τὴν διδακτικὴ πράξη, ἡ ὁποία λαμβάνει ὑπόψη τὴν ἐξέλιξη τῶν ἐμπειριῶν καὶ ἀντιλήψεων τῶν παιδιῶν στὰ διάφορα στάδια, ἀρχίζει ἡ παιδαγωγικὴ ἀρωγὴ γιὰ τὴ μετοχὴ τοῦ παιδιοῦ στὸ «ὑπὲρ πάν ὄνομα», τὸ Θεό.

Τὸ προτεινόμενο διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης ἢ ἐνανθρώπησης λαμβάνει ὑπόψη τοὺς ὅλους τὰ πλέγματα τῶν μεταβλητῶν γιὰ τὴ μετάδοσή τῆς περὶ τοῦ Θεοῦ εἰκόνας στὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους. Αὐτὸ τὸ μοντέλο διδασκαλίας ἔχει ὡς ἀρχή, κέντρο καὶ τέλος τὸ πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ποῦ γνωρίζεται στὴ γῆ ὡς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ.

Κύριος στόχος του εἶναι νὰ καταστήσει σαφές:

α) Ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ φανερώνεται ὁ ἀληθινὸς Θεός.

β) Ὅτι οἱ συμβολικὲς, παραβολικὲς καὶ πνευματικὲς ἀλήθειες τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ γίνονται κατανοητὲς ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους μὲ τὴ διδασκαλία.

γ) Ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶναι καθαρὴ καὶ ἀληθινή.

Γι' αὐτὸ τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης χρησιμοποιεῖ μιὰ σειρὰ ἀπὸ διδακτικὲς ἐνέργειες καὶ δραστηριότητες, προσδιορίζει τὴ διδακτικὴ πρακτικὴ σὲ κάθε στάδιο ἡλικίας καὶ βαθμίδα τῆς ἐκπαίδευσης, καθορίζει τὴ μέθοδο γιὰ νὰ ἔχει ὑψηλὴ ἀπόδοση ἢ διδασκαλία καὶ λαμβάνει ὑπόψη τοὺς τὸν τρόπο ζωῆς καὶ ἐπικοινωνίας τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων μέσα στὶς συνεχεῖς ἀλλαγὲς τοῦ «κοινωνικοῦ γίνεσθαι».

Τὸ διδακτικὸ μοντέλο τῆς ἐνσάρκωσης γιὰ νὰ μεταδόσει τὴ σωστὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους, ἀλλάζει διακριτικὰ μεθόδους, μέσα, τρόπους ἀπὸ τάξη σὲ τάξη, ἀπὸ ἡλικία σὲ ἡλικία καὶ ἀπὸ σχολεῖο σὲ σχολεῖο.

(Τέλος)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ επίσκεψις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου στὴ Σάμο, στὴν Ἱκαρία καὶ στοὺς Φούρνους

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς μὲ βαθεῖα ἱκανοποίησι παρακολούθησε ἀπὸ τὰ ΜΜΕ σπιγμώτυπα τῆς εὐλογημένης ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στὴ Σάμο, στὴν Ἱκαρία καὶ στοὺς Φούρνους. Ἡ επίσκεψις αὐτὴ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἀφ' ἐνὸς στὸ νὰ γίνῃ γνωστὸ τὸ ἐξαιρετο ποιμαντικὸ ἔργο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Εὐσεβίου καὶ νὰ γίνῃ φανερὸς ὁ ἱερὸς δεσμὸς του μὲ τὸν Μακαριώτατο, τοὺς πνευματικὸς ἀδελφούς του καὶ τὸν κοινὸ Πνευματικὸ τους Πατέρα Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Καλλίνικο ἀφ' ἑτέρου στὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις τῶν ἐκπροσώπων τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τῶν διαφόρων Ἀρχῶν, ὡς καὶ τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καὶ ἰδίως τῆς νεολαίας, τῶν ἀκριτικῶν αὐτῶν νήσων· τρίτον στὸ νὰ διαπιστωθῇ ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ Ὅποιος σαγηνεύει τὰ πλήθη καὶ κατακτᾷ ὁλονὲν καὶ περισσότερον τὶς καρδιὰς τῶν Ἑλλήνων· τέταρτον στὸ νὰ τονωθῇ τὸ ἐλληνορθόδοξο φρόνημα τῶν κατοίκων τῶν νήσων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπέναντι στὶς ἀκτὲς τῆς Ἰωνίας καὶ στὶς ἀλησμόνητες πατρίδες· καὶ πέμπτον στὸ νὰ μεταδώσῃ ὁ Μακαριώτατος περιστατικῶς οὐσιώδη μηνύματα, ἀπευθυνόμενος παντοῦ καὶ πάντοτε πρὸς τὰ ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὴν παρουσία Του πλήθη, ποὺ τὸν ὑποδέχονταν μὲ τὰ γιορτινὰ ἐνδύματά τους. Στὴν ἐπομένη παρατήρησί μας παραθέτομε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ μηνύματα αὐτά.

Ἀρχιεπισκοπικὰ μηνύματα

Στὸ Καρλόβασι ὁ Μακαριώτατος διεκήρυξε: «Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ λέω τὶς ἀπόψεις μου, ἀκόμη καὶ ἂν μερικοὶ θεωροῦν αὐτὸ ἀμάχημα... Μὲ θέλουν νὰ κάθομαι συνεχῶς στὸ παλάτι μου καὶ νὰ ἐπαναπαύομαι στὶς δάφνες μου, χωρὶς νὰ ἀκούω καὶ νὰ μιλῶ. Ὅλοι αὐτοὶ ὅμως ἄς γνωρίζουν πὼς καὶ θὰ μιλῶ καὶ θὰ βλέπω καὶ θὰ ἀκούω, ὅπως ἄκουαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ ἰνδάλματά μας καὶ τὰ πρότυπά μας. Θὰ πλησιάζω τοὺς νέους στὰ πεζοδρόμια, στὶς καφετέριες, στὰ σφαιριστήρια καὶ ὅπουδήποτε αὐτοὶ συγχάζουν καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ ἀμάχημά

μου, θὰ συνεχίσω νὰ εἶμαι στόχος, γιατί θέλω νὰ φέρω τὴν Ἐκκλησίαν κοντὰ στὸν λαό».

Στοὺς Φούρνους ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστοδούλος εἶπεν: «Ἐπισκέπτομαι γῆ ἑλληνική, ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ γνήσιους Ἕλληνες μὲ τὸ δυναμισμό ποὺ μᾶς διακρίνει. Παρὰ τὶς φήμες γιὰ γκριζες ζῶνες, οἱ ἐκκλησίες στὰ μικρὰ νησιά δείχνουν τὴν ταυτότητα τῶν κατοίκων τους». Ἀπευθυνόμενος στὰ πλήθη εἶπε: «Ἐχετε δύο προτερήματα, εἶστε Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι».

Στὴν Ἱκαρία ὁ Μακαριώτατος, ὅταν χάριζε στὸν Δήμαρχο τοῦ Ἁγίου Κηρύκου ἀσημένιο δίσκο μὲ ἐγγράφη τὴν ὑπογραφή του καὶ τὸν δικέφαλο αἰετό, τόνισε: «Εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ ἔθνους καὶ τὸ σύμβολο τῆς Ἀνατολῆς μας, τὸ σύμβολο τῶν ἀλησμόνητων πατρίδων μας, ποὺ εἶναι ἐδῶ ἀπέναντι στὶς ἀκτὲς τῆς Ἰωνίας ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὶς ξεχνᾶμε ποτὲ αὐτὲς τὶς πατρίδες... Χρειαζέται ἐπαγρύπνηση καὶ ὁμοψυχία, γιατί ὅταν ὁ λαὸς μας ἦταν ἐνωμένος δὲν φοβήθηκε ποτὲ τὸν ἐχθρό».

Ὑποδοχὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου στὴ Βέροια

Ὁ λαὸς τῆς Μακεδονίας μὲ ροδοπέταλα καὶ ἐνθουσιασμόν ὑπεδέχθη τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστοδούλο, ὁ Ὅποιος μετέβη στὴ Βέροια γιὰ νὰ κηρύξῃ –στὰ πλαίσια τῶν καθιερωμένων κατ' ἔτος ἐκδηλώσεων ὑπὸ τὸν τίτλο «Παύλεια»– τὴν ἐναρξὴ τοῦ Συνεδρίου μὲ θέμα «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ Ἑλλάδα»

Καλωσορίζοντας τὸν Μακαριώτατο ὁ ὁργανωτῆς καὶ ἐμπνευστῆς τῶν «Παυλείων» Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμων, τοῦ προσέφερε συμβολικῶς ἱερὸν μανδύα καὶ τόνισε:

«Μακαριώτατε, σᾶς ὑποδεχόμαστε σήμερον στὴν πόλη τῆς Βεροίας ὡς διάδοχο τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ συνεχιστῆ τοῦ ἔργου του. Εἶναι σὰν νὰ ὑποδεχόμαστε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο, ποὺ ξαναεπισκέπτεται τὴ Βέροια, ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τοὺς ἀγαπημένους του Βεροιεῖς, “οἱ ὁποῖοι ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν Θεσσαλονικαίων” καὶ δέχθηκαν τὸ λόγο του μετὰ πάσης προθυμίας. Σᾶς ὑποδεχόμαστε ἐδῶ στὴν ἱστορικὴ κοιτίδα τοῦ Βασιλείου τῆς Μακεδονίας, στὴν πόλη ποὺ καυχᾶται ὅτι μὲ τὸν στρατηλάτη Μέγα Ἀλέξανδρο συνέβαλε στὴ διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ στὸν κόσμον. Στὴν

πόλη που τὸ ὄνομά της μνημονεύεται μὲ σεβασμὸ σ' ὄλο τὸν κόσμο χάρις στὴν ἐγκωμιαστικὴ ἀναφορὰ τῶν κατοίκων της στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

Ὁ Δήμαρχος Βεροίας κ. Γιάννης Χασιώτης προσέφερε στὸν Μακαριώτατο τὸ χρυσὸ κλειδί τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν προσφώνησί του εἶπε:

«Στὴ μακροαίωνη ἱστορία τῆς πόλης μας ὑποδεχθήκαμε πλείστες φορὲς Ἠγέτες τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κὶ ἔχουν καταγραφεῖ αὐτὲς ὡς ξεχωριστὰ σημαντικὰ γεγονότα. Ἡ δική Σας ὁμως ἔλευση σήμερα στὴ Βέροια, ἀποκτὰ ξεχωριστὴ σημασία ἀφοῦ πραγματοποιεῖται λίγο πρὶν τὸ πέρασμα στὴ νέα χιλιετία. Παραμερίζοντας τοὺς συμβολισμοὺς στεκόμαστε μὲ ἱερὸ δέος μπροστὰ στὴν πραγματικότητα: τὸν Ἀληθῆ Λόγο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο ζωντανὸς δύο χιλιάδες χρόνια μετὰ τὴν κήρυξή Του ἀπὸ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Μακαριώτατε, ἡ πρόσφατη ἐνθρόνισή Σας συνοδεύτηκε, ὄχι ἀδικαιολόγητα, ἀπὸ ἓνα κλίμα ἀναγέννησης στοὺς κόλπους τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἐκκλησία μας καὶ οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἀπὸ χρόνια ὄρμοι γιὰ ἀλλαγές, διέκριναν στὸ πρόσωπό Σας τὸν ἡγέτη ποὺ θὰ τοὺς ὀδηγοῦσε στὴ νέα χιλιετία. Κι ἐγινε βεβαίως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...».

**«Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου»**

Στὴ συνέχεια, ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴ συγκίνησι καὶ τὶς εὐχαριστίες του γιὰ τὴν πρωτοφανῆ ὑποδοχή, ὑπέμνησε τὴν ἱστορία τῆς Βεροίας καί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τόνισε τὰ ἑξῆς:

«Σήμερα φαίνεται ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶναι κοντὰ στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ τὸ δείχνουν καὶ οἱ δημοσκοπήσεις σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι μόνο στὴν Ἀθήνα, ὄχι μόνο ἐδῶ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ λαὸς δείχνει νὰ περιμένει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία του πολλὰ καὶ ἐκεῖ ἔχει στηριχθεῖ τὶς ἐλπίδες του. Μᾶς τὸ λέει κατὰματα καὶ ἐμεῖς τὸν κοιτάμε κατὰματα. Διαβεβαιώνουμε ὅτι μόνο τὴν ἀλήθεια θὰ ἀκούει καθημερινά. Δὲν εἶναι ὁ λόγος μας οὔτε δημαγωγικός, οὔτε πολιτικός καὶ πολὺ περισσότερο δὲν εἶναι κομματικός. Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀπ. Παύλου. Κρατῆστε αὐτὸν τὸν φερέγγυο λόγο τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὶς ψυχές σας. Συσπειρωθεῖτε γύρω ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ποιμένες. Ἐλάτε κοντὰ μας νὰ ἀποτελέσουμε τὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν σωζομένων. Νὰ γίνουμε γιὰ ὄλο τὸν κόσμο τὸ παράδειγμα γιὰ τὴν μίμηση, τὸ παράδειγμα γιὰ τὴν σταθερότητα,

τὴν εὐστάθεια, τὴν ἐλπίδα μέσα στὴ ζωή...». Διακοπτόμενος ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίες συνέχισε: «Ἐλάτε νὰ ξαναζήσουμε καὶ νὰ βιώσουμε πάλι τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ μας ταυτότητα. Νὰ δώσουμε πρὸς ὅλους τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἐρεθισμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἡ ἀγάπη εἶναι πιὸ δυνατὴ. Πιὸ δυνατὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ βία. Μὲ τὴν ἀγάπη θὰ κερδίσουμε τὸν κόσμο. Μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ κάνουμε τὴ μεγάλη μας εἰρηνικὴ ἐπανάσταση. Θὰ ξαναφέρουμε τὴν κοινωνία μας στὸ Χριστό».

**Πρέπει νὰ εἴμεθα ἄξιοι ἀπόγονοι
τῶν ἀξίων προγόνων**

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὴ Βέροια συνδυάσθηκε μὲ μιὰ ξενάγησι Του στοὺς τάφους τῶν Μακεδόνων βασιλέων στὴν Βεργίνα, ὅπου ὁ Μακαριώτατος, ὁ Ὅποιος ἔτυχε ἐγκαρδίας ὑποδοχῆς ἀπὸ τὶς Ἀρχές καὶ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, δήλωσε συγκινημένος στοὺς δημοσιογράφους:

«Βρισκόμαστε στοὺς τάφους τῆς Βεργίνας. Μόλις τελείωσε ἡ ξενάγησι. Ἐχῶ τὴν αἴσθησι ὅτι ποτὲ ἄλλοτε μερικὰ ἀψηχὰ πράγματα δὲν μίλησαν τόσο εὐγλωττα γιὰ τὴν ἱστορία μας, γιὰ τὴν παράδοσή μας, γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ περηφάνεια, νὰ ξέρουμε ὅτι γιὰ τόσοι αἰῶνες αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι ἐλληνικός. Ὅλο τὸ ἔθνος πρέπει νὰ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη ἀπέναντι στὸν ἀείμνηστο Μανόλη Ἀνδρόνικο καὶ τοὺς συνεργάτες του, ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς μὲ τὴν ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη τους αὐτὰ τὰ εὐρήματα ποὺ διαδηλώνουν πρὸς πᾶσα κατεύθυνση τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας, τὴν πιστότητα τῆς ἐλληνικῆς μας ἱστορίας».

Ἐξ ἄλλου ὁ Μακ. Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ἀντιφώνησι Του πρὸς τὸν κοινοτάρχη Βεργίνας εἶπεν:

«Ὁ χώρος τῶν ἀνασκαφῶν στηρίζει τὰ ἱστορικά μας δίκαια ἐπάνω στὴν ἐλληνικὴ Μακεδονία, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἀπεμπολήσουμε καὶ νὰ ξεπουλήσουμε», τόνισε χαρακτηριστικὰ ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ διεκήρυξε στὴ συνέχεια ὅτι «ὅποιος ξεπουλάει τὴν ἱστορία του, δὲν εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται ἀπόγονος ἐκείνων τῶν ἀξίων προγόνων μας». Ἐν κατακλειδί τῆς ὁμιλίας του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διεμήνυσε μὲ ἔμφασι πρὸς κάθε κατεύθυνσι ὅτι πρέπει «νὰ δείξουμε ὅτι εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ ὑπερασπιστοῦμε αὐτὰ τὰ δίκαιά μας, ἀντὶ τῆς ὁποιασδήποτε θυσίας ποὺ μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ».

Ὁ πόνος τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου κ. Χρυσόστομος, ὁμιλῶν στὴν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνακηρύξεως αὐτοῦ εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (Τμημάτων Θεολογίας), ἐτόνισεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ἄς μὴ τρέφωμεν αὐταπάτας. Ἡ λύσις τῆς Ὁμοσπονδίας θὰ ὀδηγήσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα εἰς τὸν ἐκριζομὸν τοῦ κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀναζητήσῃ εἰς ἄλλην γῆν κατάλυμα, διὰ νὰ κλαίῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴν "χαμένην" γῆν τῶν πατέρων αὐτοῦ».

Ἐπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, εἶπεν: «Ἀφουγκρασθῆτε τὴν κραυγὴν τοῦ πόνου τῶν Κυπρίων Ἀδελφῶν σας καὶ συνειδητοποιήσατε τὸν κίνδυνον τῆς τουρκικῆς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς. Διότι, ἐὰν ἡ Τουρκία ἐπιτύχῃ τοὺς στόχους αὐτῆς εἰς τὴν Κύπρον, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ ἄλλων τμημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες Κύπριοι Ἀδελφοί σας – μὴ τὸ ξεχνάτε – ἀντιμετωπίζουσι σήμερον τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν αὐτῶν. Πρὸς ποίους νὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα καὶ νὰ ζητήσωσιν βοήθειαν; Ἀσφαλῶς πρὸς σᾶς, τοὺς Ἀδελφοὺς Ἕλληνας. Ὑψώνουσι τὰς χεῖρας καὶ ἀναμένουσι νὰ ἴδωσι καὶ τὰς ἰδικὰς σας χεῖρας νὰ ἐνώνωνται μετὰ τὰς ἰδικὰς των, διὰ νὰ ὑψώσωσι τὸν ἥλιον τῆς ἐλευθερίας ἐπάνω ἀπὸ τὰ σκλαβωμένα χῶματα τῆς Κύπρου, τῆς Κύπρου τῆς Ἑλληνικῆς».

Δείγματα περιφρονησεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν

Ἐποπτικὸν δείγμα τοῦ πόσον δικαιολογημένον εἶναι τὸ ὅτι ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ὁμιλεῖ γιὰ θέματα τῆς πολιτειακῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς ζωῆς, πού συναρτῶνται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἑξῆς σχόλιον Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ Περιοδικοῦ, πού ἀναφέρεται σὲ δείγματα – ἀκόμη καὶ νομοθετικῆς – τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν:

«Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται "Ὁὐ φονεύσεις"». Νὰ φονεύσῃς, λέγουσιν οἱ νομοθέται μας! Ἡ Πολιτεία σοῦ δίδει καὶ τὰ... ἔξοδα! Καὶ ψηφίζουν ὅτι οἱ ἀμβλώσεις εἶναι νόμιμες. Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται: "οὐ μοιχεύσεις". Νὰ μοιχεύσῃς ἐλεύθερα, λέγει ἡ Πολιτεία καὶ οἱ βουλευταὶ καὶ ψηφίζουν νόμον διὰ τὴν ἀποποινικοποίησιν τῆς μοιχείας! "Ὁὐ κλέψεις" λέγει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Μερικοὶ ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας ὁμῶς καὶ πολλοὶ πολῖτες ἔχουν ὡς σύνθημά τους «ἄρπαξε ὅ,τι μπορεῖς, ἀπὸ ὅπου μπορεῖς, καὶ κλέψε νὰ ἔχῃς! Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, διὰ στόματος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, λέγει ὅτι ὁ γάμος, "τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐ-

στίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν" (Ἐφεσ. ε' 32). Καὶ οἱ ἄρχοντές μας ψηφίζουν τὸ "αὐτόματον διαζύγιον". Ὅποτε τὰ διαζύγια πληθαίνουν καὶ δημιουργοῦν σωρείαν προβλημάτων ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν. "Ὁὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ" (Ἐξ. κ' 3), λέγει ἡ πρώτη ἐντολή. Καὶ ὁ λαὸς μας βομβαρδίζεται ἀπὸ κηρύγματα σατανικῶν παραθρησκειῶν καὶ ἀπὸ συνεχεῖς τηλεοπτικῆς ἐκπομπῆς, ἄρθρα καὶ βιβλία, πού προπαγανδίζουν τὴν ἀναβίωσιν τῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας τῶν δώδεκα θεῶν τοῦ Ὀλύμπου! «Σεαυτὸν ἀγγνὸν τήρει» (Α' Τιμ. ε' 22), συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸν νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν Τιμόθεον καὶ γενικῶς ὅλους τοὺς νέους καὶ τὶς νέες. Ἡ Πολιτεία μας ὁμῶς εἰσάγει τὴν σεξουαλικὴν διαφώτισιν εἰς τὴν ἄωρον ἡλικίαν τῶν 12 χρόνων, διὰ νὰ προαγάγῃ ἀνηθικότητα...».

Τὸ βιβλίον Βιολογίας τῆς Α' Γυμνασίου

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» δημοσιεύει ἐπιστολὴν ἐκπροσώπων Χριστιανικῶν Ὁργανώσεων Γονέων, οἱ ὁποῖοι προβαίνουν ἀξιεπαίνως στὴν ἐξῆς καταγγελία:

«Διαμαρτυροῦμαστε καὶ καταγγέλλουμε τὸν τρόπο, μετὰ τὸν ὁποῖο εἶναι γραμμένα ὀρισμένα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Βιολογίας τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου στὸ θέμα τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι τόσο πασιφανῆς ἡ προσπάθεια τοῦ βιβλίου στὸ νὰ διεγείρῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν πρόωρη γενετήσια ἀφύπνιση τῶν παιδιῶν ἡλικίας 11 ἐτῶν. Ναι, τόσο εἶναι ἡ ἡλικία τῶν παιδιῶν τῆς πρώτης Γυμνασίου στὴν ἀρχὴ τῆς σχολικῆς χρονιάς, ὥστε δὲν κάνει τὸν κόπο νὰ κρυφτεῖ...

Βάζει στὸ στόμα τῶν παιδιῶν ἐρωτήσεις πού δὲν ἔχουν καμιά σχέση μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴ περιγραφή τοῦ μαθήματος.

– Πῶς φαντάζεσαι τὸ ἀγόρι σου ἢ τὸ κορίτσι σου; Τί θὰ τοῦ ἢ τῆς ζητοῦσες; Τί θὰ ἤθελες νὰ περιμένει ἀπὸ σένα;

Ἡ πρόωρη γενετήσια ἀφύπνιση, εἶναι ὅ,τι χειρότερο ὑπάρχει γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας αὐτῆς.

Νομίζουμε ὅτι ὁ πλουσιότερος, καλύτερος καὶ ἱερότερος θησαυρὸς τοῦ ἔθνους μας εἶναι τὰ παιδιὰ μας. Γι' αὐτὰ ἐργαζόμαστε σκληρὰ καὶ γι' αὐτὰ ἀγωνιοῦμε.

Ἐχουμε ἱερὴ ὑποχρέωση ὅλοι μας, ἂν θέλουμε νὰ ἐπιζήσουμε ὡς ἔθνος, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν πνευματικὴ, σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία τῶν παιδιῶν μας, πρὶν θρηνήσουμε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας».

Ε. Δ. Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ (τῆς 7ης Ἰουλίου 1998)

Εἰς τὴν Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον κατετέθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου τὸ Πόρισμα τῆς Πενταμελοῦς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς συσταθείσης δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 1ης Αὐγούστου 1997. Τῆς Ἐπιτροπῆς προήδρευε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, μέλη δὲ ἦσαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμος καὶ Νικοπόλεως κ. Μελέτιος καὶ τὰ λαϊκὰ μέλη, κ.κ. Νικόλαος Θέμελης, τέως Ὑπουργὸς καὶ πρ. Πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Κωνσταντῖνος Τράκας, τέως Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Μετὰ ἀπὸ σύντομο πρόλογο τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ ὑπέβαλε στὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. εἰσήγησιν περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῶν πορισμάτων τῆς πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς Διαχειριστικοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐλέγχου τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἐκθέσεις μὲ τὰ πορίσματα τῶν ἐλεγχθεισῶν ὑποθέσεων ἀποτελοῦνται ἐκ τόμων 2 καὶ ἐκ σελίδων 450 καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τόμων 2 καὶ οἱ συναφεῖς φάκελλοι μὲ τὰ παραστατικά καὶ τὴν διεξαχθεῖσαν ἀλληλογραφίαν κατετέθησαν εἰς τὸ πρωτότυπον, ὑπογεγραμμένα ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη, εἰς τὴν Ἀρχιγραμματεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ Μακαριώτατος καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. εὐχαρίστησαν ὁμοφώνως τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, Σεβ. Καρυστίας καὶ μέσῳ αὐτοῦ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν των πρὸς αὐτοὺς διὰ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐπιτελεσθὲν σημαντικὸν ἔργον. Ἡ Δ.Ι.Σ. σημειώνει, ὅτι ἡ διαδικασία τοῦ ἐλέγχου ἦτο ἐπίπικτος καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς εἰργάσθησαν μετ' ἐνθέου ζήλου καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀφοσίωσης.

Μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Καρυστίας, διεξήχθη εὐρεία συζήτησις μετὰ τῶν μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία καὶ θὰ συνεχισθῆ καὶ κατὰ τὴν αὐριανὴν Συνεδρίαν, ὅποτε καὶ θὰ ληφθοῦν αἱ δέουσαι ἀποφάσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ (τῆς 8ης Ἰουλίου 1998)

Κατὰ τὴν σημερινὴν Συνεδρίαν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, συνεχίσθη διὰ δευτέραν ἡμέραν ἡ μελέτη τοῦ Πορίσματος τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-

δος, εἰσηγούμενου καὶ πάλιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ, Προέδρου αὐτῆς.

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος, μετὰ διεξοδικὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Εἰσηγητοῦ ἐκτεθέντων, ἔλαβεν ὁμοφώνως τὶς ἐξῆς πρώτες ἀποφάσεις:

1. Νὰ προβῆ εἰς καταλογισμοὺς ποσῶν, τόσον ἀχρεωσθήτως καταβληθέντων, ὅσον καὶ συνιστώντων ἐπισημαινόμενα οἰκονομικὰ ἑλλείμματα ἐκ διαχειριστικῶν πράξεων λαϊκῶν ὑπαλλήλων τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο θὰ κληθοῦν ὀνομαστικῶς οἱ ὑπεύθυνοι νὰ ἐπιστρέψουν ἐντὸς 48 ὡρῶν τὰ ὀφειλόμενα καὶ ἑλλείποντα.

Παρεροχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας αὐτῆς θὰ χωρήσουν καταλογισμοί.

2. Νὰ τεθοῦν εἰς διαθεσιμότητα ὅσοι ἐκ τῶν κατονομασθέντων εἰς τὸ Πόρισμα λαϊκῶν ὑπολόγων ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας ἢ νὰ κινηθῆ κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἄρθρον 111 καὶ ἐπόμενα τοῦ Κανονισμοῦ 5/1978 πειθαρχικὴ διαδικασία.

3. Νὰ διατάξῃ τὸν περαιτέρω ἔλεγχον τῶν ἀορίστων παραστατικῶν δαπανῶν ἐκτελέσεως ἐργασιῶν συντηρήσεως ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν κτιρίων διὰ τὴν ἐξατομίκευσιν αὐτῶν. Τὸν ἔλεγχον θὰ διεξαγάγῃ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντῖνον Τράκας, κ. Εὐάγγελον Μάρην, κ. Ἰωάννην Κουρπάνην, κ. Ἰωάννην Δούμαν.

4. Νὰ προβῆ εἰς διοικητικὴν ἀνάκρισιν πρὸς ἐξατομίκευσιν τῶν εὐθυνῶν καὶ καταλογισμῶν τῶν ὑπευθύνων οἰκονομικῶν ἀτασθαλιῶν. Τὴν ἀνάκρισιν θὰ διενεργήσῃ ὁ Διευθυντὴς τῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος.

5. Ἐπίσης ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε κατ' ἄρθρον 37 καὶ ἐπόμενα τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πορίσματος πρὸς τὴν διεξάγουσαν κυρίαν ἀνάκρισιν Ἀνακρίτριαν τοῦ 10ου Εἰδικοῦ Ἀνακριτικοῦ Τμήματος, εἰς ἀπάντησιν σχετικοῦ ὑφ' ἡμερομηνίαν 6.7.1998 ἐγγράφου αἰτήματός της.

Ἡ μελέτη τοῦ Πορίσματος συνεχίζεται.

6. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπίσης ἀπεφάσισε μετὰ πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου νὰ συντρέξῃ τοὺς πυροπαθεῖς τοῦ Περάματος καὶ τῆς Σαλαμίνος μὲ τὸ ποσὸν τῶν 5.000.000 δραχμῶν.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Λόγῳ ἐκτυπώσεως τοῦ παρόντος τεύχους, αἱ λοιπαὶ ἀποφάσεις τῆς Δ.Ι.Σ. εἰς τὸ ἐπόμενον

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 20ῆ Ἰουνίου ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β' στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἦταν προεξάρχων σὲ

Συλλείτουργο με τους κατά το τελευταίο έτος όνομασθέντες Μητροπολίτες - Αρχιεπισκόπους, στους όποιους παρέδωσε το Pallium ως σύμβολο της αρχιεπισκοπικής αυθεντίας και ένότητας με τον Πάπα. Τα «Πάλλια» κατασκευάζονται από μαλλί προβάτου και φυλάσσονται παρά τον τάφο του Άπ. Πέτρου.

— Στο τέλος χριστιανικού συνεδρίου για την ειρήνη, που έγινε στην Βαγδάτη, ό Πρόεδρος του Παπικού Συμβουλίου για τη δικαιοσύνη και την ειρήνη Καρδινάλιος Roger Etchegaray άνεκοίνωσε ότι ό Πάπας επιθυμεί στο κατώφλι της έρχομένης νέας χιλιετίας «να πραγματοποιήσει προσκνηματικό ταξίδι στη χώρα, στην όποία γεννήθηκε ό Άβραάμ».

— Τόν Ιούνιο έ.έ. ό Πάπας πραγματοποίησε το τρίτο ποιμαντικό ταξίδι του στην Αυστρία (στις πόλεις Ζάλτσμπουργκ και Βιέννη). Στο παπικό άεροπλάνο συνταξίδευαν 50 δημοσιογράφοι, που είναι διαπιστευμένοι στην Ύπηρεσία Τύπου του Βατικανού, για να μεταδώσουν τις ειδήσεις περί του ταξιδιού αυτού. Έκτός αυτών, 1000 δημοσιογράφοι από το έσωτερικό της Αυστρίας και από το έξωτερικό, μετέδιδαν εις όλον τον κόσμο σχετικές λεπτομέρειες.

— Την 19η Ιουνίου έ.έ. ό Πάπας μετά την άφιξή του στο άεροδρόμιο της πόλεως Salzburg και την επίσημη ύποδοχή του από τον Πρόεδρο της Αυστριακής Δημοκρατίας Thomas Klestil, έπραγματοποίησεν επίσκεψη στο μεγάλο μοναστικό κέντρο St. Peter. Το άπόγευμα ό Πάπας έτέλεσε πανηγυρικήν Θ. Λειτουργία στον Καθεδρικό Ναό της πόλεως Salzburg για τον έορτασμό της συμπληρώσεως 1200 έτών από την ίδρυση της πόλεως.

Την πρωία της 20ης Ιουνίου ό Πάπας είχε στη Βιέννη συναντήσεις με έπισήμους και στην Αίθουσα Τελετών του Hofburg Βιέννης ένώπιον των Άνωτάτων Πολιτειακών, Πολιτικών παραγόντων και των εκπροσώπων της παντοειδούς Ήγεσίας της Αυστρίας και των Μελών του Διπλωματικού Σώματος, έξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγο περί της Εύρώπης, τονίσας την άνάγκη να στρέψουμε το βλέμμα μας σε μιá εύρύτερη Εύρώπη, που θα έκτείνεται από τον Άτλαντικό έως τα Ουράλια. Η άλληλεγγύη των λαών πρέπει να βιωθή με όλες τις οικονομικές συνέπειες προς χάριν των άσθενεστέρων και με τον έξοβελισμό της άπανθρωπίας. Οί Χριστιανοί της Εύρώπης — προσέθεσεν — έχουν καθήκον να συμπλιωθούν με τους Ιουδαίους και να καταπολεμήσουν την άνεργία, ιδίως την άνεργία των νέων.

Έξ άλλου από του έξώστου, άπ' τον όποίο ό Hitler προδ 60 έτών προέβαλε την ναζιστική ιδεολογία του, ό Πάπας τονίσε στα πλήθη ότι ή σωτηρία θεμελιώνεται όχι σ' ένα άνθρωπο, αλλά στον Χριστό, τον Βασιλέα και Αντρωτήν. Άπό την ίδια θέσι ό Πάπας προδ 15 έτών προέβαλε το ιδεώδες της ένότητας της Χριστιανικής Εύρώπης.

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας ό Πάπας έτέλεσε

την Θ. Λειτουργία (στο Sankt Pölten), όπου είχαν έλθει και πολλοί έπισκέπτες από γειτονικές χώρες.

— Ό Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β', όμιλών την 21ην Ιουνίου εις το άεροδρόμιο Schwachat της Βιέννης, είπεν έκτός των άλλων τα έξής:

«Τα θεμέλια της Αυστρίας έτέθησαν από μάρτυρες και όμολογητές της έποχής της καταρρεούσης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Έπειτα ήλθαν εδώ ίρλανδοί μοναχοί και σκώτοι ιεραπόστολοι εκ της Χριστιανικής Δύσεως. Οί Άπόστολοι των Σλάβων Κύριλλος και Μεθόδιος έφθασαν με το έργον των του εκχριστιανισμού έως τα περίχωρα της Βιέννης...».

— Ό διακεκρωμένος Καρδινάλιος Franz König, πρώην Αρχιεπίσκοπος Βιέννης, όμιλών προς δημοσιογράφους, έτόνισεν ότι ή Αυστρία, που άνέλαβε την Προεδρία της Εύρωπαϊκής Ένώσεως, πρέπει να συντελέση ώστε εις την διαμόρφωσιν αυτής να μη έχη τον τελευταίον λόγον το Εύρώ, αλλά ή προσπάθεια διά το πνευματικόν πρόσωπον της εύρωπαϊκής ήπειρου.

— Έν Εύρώπη γνωρίζει μεγάλην κυκλοφορίαν το βιβλίον του Προέδρου της Παπικής Έπιτροπής για την πίστι και ύπ' άρ. 1 Ρωμαιοκαθολικού Θεολόγου Καρδινάλιου Jeseph Ratzinger, το όποιο έχει τον τίτλο «Η ποικιλία των θρησκείων και ή μία Διαθήκη». Στο βιβλίον αυτό ό Καρδινάλιος παρουσιάζει τις προϋποθέσεις του διομολογιακού και διαθρησκευτικού διαλόγου. Όσον άφορά στον διάλογο με τον Ιουδαϊσμό ό Καρδινάλιος τονίζει ότι ή Καινή Διαθήκη είναι συνέχεια της Παλαιάς, αλλά ύπερακοντίζει αυτήν στην προβολή της «νέας συγγενείας (neue Verwandtschaft) με τον Θεό». Όσον άφορά στις έξωβιβλικές θρησκείες, αυτές — κατά τον συγγραφέα — δέν πρέπει να παρουσιάζονται άπλως ως Ειδωλολατρεία ή ως πλάνη, διότι σ' αυτές ύπάρχει άναμφιβόλως το θείο στοιχείο. Έπίσης ό Ratzinger λέγει ότι ό Χριστιανισμός, χωρίς να θυσιάση την ιδιαιτελία και μοναδικότητά του είναι δυνατόν να δεχθή ώθήσεις και παρορμήσεις από τις «μυστικές θρησκείες» της Άπω Άνατολής.

Ε. Δ. Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό λαμπρό Δελτίο Οικουμενικής Έπικαιρότητας «Ένημέρωσις», άναφερόμενο στην κινητοποίησιν των ίθυόντων του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών μετά την πρόσφατη Διορθόδοξη Συνάντησι της Θεσσαλονίκης, πληροφορεί:

«Εύθυσ μόλις έγινε γνωστή ή άπόφαση της Διορθόδοξου Συναντήσεως της Θεσσαλονίκης (Βλ. Ένημέρωσις ΙΔ-1998/5), κυρίως όσον άφορά στον τρόπο και τον βαθμό συμμετοχής των όρθοδόξων άντιπροσωπειών στην Η' Γενική Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών (ΠΣΕ) (Χαράρε, Δεκέμβριος

1998), και ἡ πρότασή της ὅπως συσταθεῖ μιὰ Μικτὴ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ σκοπὸ τὴ συζήτηση, κατὰ τὴ μετὰ-Χαράρε περίοδο, τῶν προϋποθέσεων τῆς περαιτέρω παρουσίας τῶν ὀρθοδόξων στὸν ἐν λόγῳ Ὄργανισμό, συνήλθε στὴ Γενεὺ μὴ ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσα Ὁμάδα Κρίσεως, μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ Προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΣΕ Ἀρμενίου Καθολικοῦ τῆς Κιλικίας Ἀράμ, τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὄργανισμοῦ Δρος Κόνραντ Ράιζερ καὶ ἀνωπῶν ἐπιτελικῶν τοῦ ΠΣΕ. Ἡ συνάντηση ἀπέβλεπε στὴν ἐκτόνωση τῆς κρίσεως καὶ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως κατὰ τρόπο ρεαλιστικὸ καὶ μὲ διαδικασίαν ἢ ὅποια ἀφ' ἐνὸς θὰ περιέσωζε τὴν ἀδελφότητα ποὺ βιώνεται στὸ ΠΣΕ καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἀνταποκρινόταν στὰ δικαιολογημένα αἰτήματα τῶν ὀρθοδόξων».

— Στις 4 καὶ 5 Ἰουνίου 1998 πραγματοποιήθηκε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Βοστώνης, ἡ ἐτήσια συνέλευσις τῆς «Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἀμερικῆς». Ἀντικείμενο συζητήσεως ἦταν ἡ κρίσις ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, εἰδικώτερα δὲ οἱ λεπτεῖς καὶ τεταμένες σχέσεις τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ).

Οἱ σύνεδροι, σὲ Ἀνακοίνωσι ποὺ ἐξέδωσαν μετὰ τὴ λήξι τῶν ἐργασιῶν τους, τονίζουν προοιματικῶς ὅτι «γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν ἢ προώθησις τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος δὲν εἶναι ἐπιλογή, ἀλλὰ θεῖα ἐντολή». Στὴ συνέχεια, παρατηροῦν ὅτι ἡ κατὰ τοῦ ΠΣΕ ἀσκουμένη ὀρθόδοξη κριτικὴ προέρχεται ἀπὸ δύο διαφορετικὰς κατευθύνσεις. «Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρᾶ, λέγουν, ὑπάρχουν οἱ, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁμάδες ἀκραίων τάσεων, οἱ ὁποῖες, εἴτε ἀπὸ ἄγνοια, ἢ σὲ μιὰ ἠθελημένη προσπάθεια παραπληροφορήσεως τοῦ λαοῦ, διατείνονται ὅτι τὸ συμμετέχειν στὸ ΠΣΕ ἀποτελεῖ αἴρεσις. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁμως πλευρᾶ ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ, ἐνῶ διάκεινται συμπαθῶς πρὸς τὸ ΠΣΕ, ἀσκοῦν μολαταῦτα κριτικὴν κατ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔχουν ἀπογοητευθεῖ ἀπὸ τὴν πορεία τὴν ὅποια πῆρε τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων». Ἡ Ἀνακοίνωσις ὑπογραμμίζει ὅτι, ἐνῶ πρέπει νὰ ἀπορριφθῆ, ἢ νὰ ἀγνοηθῆ ἀκόμη ἢ προπαγάνδα τῆς πρώτης κατηγορίας, πρέπει μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ νὰ γίνῃ ἀκουστὴ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τοῦ ΠΣΕ ἢ κριτικὴ, τὴν ὅποια ἀσκοῦν οἱ φίλοι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

— Ἀπὸ 4 ἕως 10 Ἰουνίου 1998 στὸ Ἐλ Ἐσκοριάλ τῆς Ἰσπανίας πραγματοποιήθηκε ἡ Ε' Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Φόρουμ Χριστιανῶν Γυναικῶν Εὐρώπης», κατὰ τὴν ὅποια Συνέλευσις, οἱ πέραν τῶν 200 σύνεδροι ἐξέλεξαν τὴν ὀκταμελῆ νέα Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Φόρουμ, ἐνῶ στὸ ἀξίωμα τῶν Προέδρων ἀνέδειξαν τὴς Κατερίνα Γκουαρμάτ (ἐλβετίδα ρωμαιοκαθολικὴ), Ἰνγκεμποργκ Σνίλτμαϊστερ (αὐστριακὴ εὐαγγελικὴ) καὶ Κατερίνα Καρκάλ-Ζορμπᾶ (ἐλληνίδα ὀρθόδοξο).

Ἡ φιλόλογος-θεολόγος Κατερίνα Καρκάλ-Ζορμπᾶ, κατάγεται ἀπὸ τὸν Βόλο, διαμένει στὴν Κρήτη καὶ εἶναι καθηγήτρια γαλλικῶν. Ἐπὶ 9 χρόνια ὑπήρξε ἐπιστημονικὴ συνεργάτις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης, συμμετέσχε δὲ σὲ πολλὰ διορθόδοξα καὶ διαχριστιανικὰ συνέδρια σὲ τοπικὸ, πανελλαδικό, πανευρωπαϊκὸ καὶ παγκόσμιο ἐπίπεδο (ΕΝΗΜ).

— Ὁ Παγκόσμιος Λουθηρανικὸς Σύνδεσμος, στὴν τελευταία συνέλευσί του στὴν Γενεὺ ἔκαμε ὁμοφώνως δεκτὸ τὸ κείμενο τῆς ἀμοιβαίας Συμφωνίας Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Λουθηρανῶν γιὰ τὴν περὶ δικαιοσεως διδασκαλία. Τὸ κείμενο αὐτό, ποὺ εἶναι καρπὸς τοῦ ἀπὸ τὸ 1967 ἐπίσημου διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴς ἀρμόδιες ἐπιτροπὲς τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου προωθήσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν καὶ τοῦ Παγκοσμίου Λουθηρανικοῦ Συνδέσμου καὶ ἀναμένει τὴν ἐπίσημη ἐγκρισί του ἀπὸ τὴς δύο Ἐκκλησιῶν, ἢ ὅποια ἐγκρισίς, ὡς ἱστορικὸ γεγονός, θὰ γίνῃ μὲ κοινὸν ἐορτασμὸ πιθανῶς στοὺς τόπους τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ξεκίνησε ἡ Μεταρρυθμισις τοῦ Λουθήρου. Ἡ ἐπιτευχθεῖσα συμφωνία σὲ οὐσιώδη σημεῖα δὲν αἶρει τὸ ὅτι ἀπαιτοῦνται περαιτέρω «κοινὲς ἐρευνες» πρὸς ἐξεύρεσι λύσεως γιὰ πολλὰ ἀντιλεγόμενα ἀκόμη σημεῖα.

— Τὴν 19ῃ Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β' μετὰ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, τὴν ὅποια ἐτέλεσε στὴν πόλι Salzburg τῆς Αὐστρίας, ἀπήρθηνε χαιρετισμὸν στοὺς ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν τῆς Αὐστρίας, τονίσας ὅτι «οἱ Χριστιανοί, παρὰ τὴς διαφορῆς ποὺ τοὺς χωρίζουν, εἶναι συνδεδεμένοι μὲ τὸ ἕνα Βάπτισμα καὶ μὲ τὴν παραδοχὴ τοῦ Ἀποστολικοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως». Καὶ ὁ Ποντίφηξ προσέθεσεν: «Ἀπευθύνω πολὺ ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν στὰ μέλη τοῦ Προεδρείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στὴν Αὐστρία, στὸν Πρόεδρο αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Αὐστρίας Μιχαήλ, στὸν Ἐπίσκοπο τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Αὐστρίας Magister Herwig Sturm καὶ στοὺς τοπικοὺς ἐκπροσώπους τῆς Οἰκουμένης... Εἴθε ἡ ἐπίπονη πορεία τῆς συμφιλίσεως νὰ συνεχισθῆ μὲ ὅλη μας τὴ δύναμι, γιὰ νὰ ἀποβῆ ἢ κοινὴ μαρτυρία τῶν Χριστιανῶν μιὰ ἐνίσχυσις γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸ Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Αὐστρίας ἐμφυχώνεται ἀπὸ τὸν Πρόεδρό του, ποὺ εἶναι ὁ Ἑλληνορθόδοξος Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστρίας κ. Μιχαήλ, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὸ ἐξαίρετο ποιμαντικὸ του ἔργο στὴν Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία (πρβλ. τὴ δρασί του στὸ χωριὸ «Μπελογιάννης», τὴν ὅποια ἐξετίμησαν προσφάτως καὶ οἱ Πρόεδροι τῆς Ἑλλάδος καὶ Οὐγγαρίας μὲ ἐπίσκεψί τους στὸ χωριὸ).

Ε.Δ.Θ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΥΡΟΥ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΡΥΩΝ

ΠΡΑΞΙΣ 52

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρυῶν, συγκείμενον ἐκ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμ. Θεοφίλου Διονυσίου καὶ τῶν μελῶν: Ἀρχιμ. Ἀμφιλοχίου Διακάκη καὶ Ἀρχιμ. Λαυρεντίου Βουτσᾶ, συνήλθε σήμερον 12 Μαρτίου 1998, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 4 μ.μ. εἰς συνεδρίασι μετὴν ἐξέτασι τοῦ κάτωθι θέματος:

Κατάρτισις Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ

Κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου γενομένης σχετικῆς εἰσηγήσεως καὶ τῆς διεξοδικῆς συζητήσεως τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὁμοφώνως ἀποφασίζει:

1. Συντάσσει καὶ ψηφίζει τὸν Ἑσωτερικὸν Κανονισμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὁ ὁποῖος θὰ διέπῃ τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θὰ ρυθμίξῃ τὸ πολίτευμα τῆς Ἀδελφότητος, συμφώνως πρὸς τὰς μοναχικὰς παραδόσεις, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

2. Ὑποβάλλει αὐτὸν εὐσεβᾶτως εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καρυστίας καὶ Σκύρου κ.κ. Σεραφεῖμ καὶ παρακαλεῖ διὰ τὴν περαιτέρω διαδικασίαν πρὸς δημοσίευσιν αὐτοῦ εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου θέματος λύεται ἡ συνεδρίασις καὶ ὑπογράφεται ἡ παρούσα Πράξις ὡς κατωτέρω.

Ο ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἀρχιμ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΤΑ ΜΕΛΗ
Ἀρχιμ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ ΔΙΑΚΑΚΗΣ
Ἀρχιμ. ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΥΡΟΥ ΑΝΔΡΩΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΡΥΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς, Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Τῇ σεπτῇ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ.κ. Σεραφεῖμ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀχλαδερῇ Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρυῶν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν Ἡγούμενον Ἀρχιμανδρίτην Θεόφιλον Διονυσίου καὶ τῶν Συμβούλων Ἀρχιμ. Ἀμφιλοχίου Διακάκη

καὶ Ἀρχιμ. Λαυρεντίου Βουτσᾶ, συνήλθεν σήμερον τὴν 12ην Μαρτίου 1998 ἡμέραν Πέμπτην καὶ προέβη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, διέποντος τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ρυθμίζοντος δὲ τὸ πολίτευμα τῆς ἀδελφότητος συμφώνως πρὸς τὰς μοναχικὰς παραδόσεις, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις - Σύστασις

Α) Ἡ Ἱερὰ Μοῆ Τιμίου Προδρόμου Καρυῶν, λειτουργοῦσα ὡς ἀνδρῶα Μοῆ ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος, διελύθη ἀργότερον καὶ ὑπήχθη ὡς Μετόχιον εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἀνασυνεστήθη δὲ ὡς ἀνδρῶα Κοινοβιακὴ Μοῆ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 820/29.8.1977 Π.Δ. (Φ.Ε.Κ. 264/16.9.1977).

Β) Ἡ Ἱ. Μοῆ ἀποτελεῖ Ν.Π.Δ.Δ. συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1, παράγραφος 4, τοῦ Ν. 590/1977. Τελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπιτροπιάν καὶ κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

Σκοπὸς τῆς Ἱ. Μοῆς εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις, ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι κοινωνία τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἀδιάλειπτος προσευχὴ καὶ λατρεία τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς Ἀποστολικὰς Παραδόσεις, ὡς παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τοὺς θεοπνεύστους καὶ αἰώνιου κύρους Μοναστικούς Κανονισμοὺς καὶ ὡς κατωχυρώθησαν Ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων μετὰ τοὺς Ἱεροὺς καὶ ἀμεταθέτους Κανόνας τῶν κατ' ἐμπνευσιν καὶ ἐπιστάσιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρθρον 3

Κανονικαὶ Δικαιοδοσίαι Μητροπολίτου

Ἡ Ἱερὰ Μοῆ ὡς μέλος τοῦ καθόλου σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίσκοπὴν, τὴν πατρικὴν προστασίαν καὶ κανονικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου, μέσῳ τοῦ ὁποῖου διαφυλάσσεται

ζών και ένεργής ό σύνδεσμος τής Άδελφότητας πρός τό σώμα τής Έκκλησίας.

Άμείωτος θά διατηρήται υπό τε του Έγουμενου και των αδελφών τής Μονής ή προσοχή πρός διαφύλαξιν και έκπλήρωσιν του πρός αυτόν όφειλομένου υϊκου σεβασμού και των υπό των Ί. Κανόνων και του Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος όριζομένων υποχρεώσεων έκάστης Ί. Μονής πρός τόν κυρίαρχον αυτής Έπίσκοπον.

Α) Ό Έπίσκοπος ως εις τύπον και τόπον Χριστού άποτελεί τό σημείον ένότητος τής εύχαριστιακής συνάξεως και μνημονεύεται έν πάσαις ταίς Ίεραίς Άκολουθίαις τής Ί. Μονής κατά τās τυπικάς διατάξεις τής Έκκλησίας.

Β) Έποπτεύει πατρικώς και προστατευτικώς τήν έν γένει πνευματικήν ζώην και όμαλήν λειτουργίαν τής Μονής, παρακολουθεί τήν πιστήν έφαρμογήν των Ί. Κανόνων και του παρόντος Κανονισμού και μεριμνά δια τήν διαφύλαξιν τής ιερότητος των έγκαταστάσεων τής Ί. Μονής.

Γ) Έγκρίνει τήν έκλογήν του Έγουμενου, χειροθετεί και έγκαθιδρύει δι' ειδικής έκκλησιαστικής τελετής αυτόν. Έγκρίνει τήν έκλογήν των μελών του Έγουμενοσυμβουλίου.

Δ) Παρέχει τήν κανονικήν έγκρισιν και εύλογίαν αυτού δια τήν κουράν των υπό του Έγουμενοσυμβουλίου προτεινομένων αδελφών και τελεί τās χειροθεσίας.

Ε) Μεριμνά δια τās λατρευτικάς ανάγκας τής Ί. Μονής και διορίζει τόν πνευματικόν αυτής κατόπιν προτάσεως του Έγουμενοσυμβουλίου ως και τόν Έφημέριον αυτής.

ΣΤ) Έγκρίνει τās υπό του Έγουμενοσυμβουλίου άποφασιζόμενας έκάστοτε τροποποιήσεις ή συμπληρώσεις του παρόντος Κανονισμού.

Ζ) Έλέγχει τήν νομιμότητα τής οικονομικής διαχειρίσεως τής Ί. Μονής και έγκρίνει πάσας τās πράξεις του Έγουμενοσυμβουλίου, τόν έτήσιον Προϋπολογισμόν και Άπολογισμόν Έσόδων - Έξόδων.

Η) Χορηγεί έγγραφον ή προφορικήν άδειαν άπουσίας του Έγουμενου και έγκρίνει τήν υπό του Έγουμενου χορηγούμενην εις τούς αδελφούς άδειαν άπουσίας.

Θ) Προτάσει του Έγουμενοσυμβουλίου άσκει τόν υπό των Ί. Κανόνων πειθαρχικόν έλεγchon εις τούς τυχόν παρεκτρεπομένους Μοναχούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Άρθρον 4

Διοίκησις

Όργανα Διοικήσεως τής Ίεράς Μονής είναι: Α) Ό Έγούμενος. Β) Τό Έγουμενοσυμβούλιον. Γ) Η σύναξις τής αδελφότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Άρθρον 5

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Καθήκοντα - Δικαιοδοσία

Α) Ό Έγούμενος έπέχει «τό του Χριστού πρόσω-

πον» έν τή αδελφότητι, «ιερουργών τώ Θεώ τήν των πειθομένων αυτόν σωτηρίαν»¹. Ός πνευματικός πατήρ έπιβλέπει άγρύπνω όμματι και έποπτεύει τήν ζώην των αδελφών έν βαθεία έπιγνώσει των έαυτου καθήκοντων, διακονεί έν ταπεινοφροσύνη τήν σωτηρίαν των ψυχών και έπιμελείται έν φόβω Θεού τήν εύόδωσιν του όλου έργου τής αδελφότητας.

Β) Στηρίζει, νουθετεί και καθοδηγεί δια λόγου και έργου, προλαμβάνει πάσαν έκτροπήν ήσύχως και μετά πραότητος, άνέχεται «μακροθύμως των έξ άπειρίας έλλυμπανόντων τι των καθηκόντων»², έλέγχει μετά διακρίσεως, έπιτιμά μετά συμμετρίας, «συναθλεί τοίς ίσχυροίς, των άδυνάτων βαστάζει τās άσθενήματα και πάντα ποιεί και λέγει πρός καταρτισμόν των συνόντων»³, ύπογραμμός ακριβής τοίς πάσι γενόμενος. Ρυθμίζει τήν έν φόβω Θεού έγκαταβίωσιν των αδελφών, έπισκοπών κατά περίπτωσιν τήν έκάστου χρείαν και διαβαστάζει «τό κατ' άλήθειαν άσθενούν μέλος είτε ψυχικώς είτε σωματικώς μετ' άγάπης και τής πατρι πρεπούσης εύνοίας»⁴.

Γ) Συγκαλεί πρός πνευματικήν οικοδομήν τήν σύναξιν τής αδελφότητας εις τακτά χρονικά διαστήματα, όριζόμενα ύπ' αυτού.

Δ) Άποσκοπών εις τό πνευματικόν συμφέρον των αδελφών, τήν εύταξίαν και ίσορροπίαν του Κοινοβίου κατανέμει έν συνεργασία μετά του Έγουμενοσυμβουλίου πάσαν τής αδελφότητας τήν διακονίαν «καθ' ό έκαστος έπιτηδείως έχει»⁵.

Ε) Προϊσταται του Έγουμενοσυμβουλίου, τής συνάξεως τής Άδελφότητας, των Ί. Άκολουθιών και τής Τραπέζης. Πρωτοστατεί εις τās άγρυπνίας, τήν νηστείαν και πάσαν σωματικήν άσκησιν μετά ταπεινοφροσύνης και κύρους μηδενί μηδέν έπιτρέπων τό άλλοιούν τούς Ί. Έκκλησιαστικούς Κανόνας, τούς Κοινοβιακούς θεσμούς και τās έπιταγās του παρόντος Κανονισμού.

ΣΤ) Όρίζει κατά τήν κρίσιν του έναν έκ των αδελφών ίνα αναπληροί αυτόν όσάκις δι' άσθενείαν σώματος ή άποδημίας ανάγκην ή κατά τινά άλλην περίστασιν χωρίζεται τής αδελφότητας, ίνα μη «δημοκρατικόν τι σχήμα μεταλαμβάνει τήν αδελφότητα επί διαλύσει του Κανόνος και τής παραδεδομένης εύταξίας»⁶.

Ζ) Συγκαλεί τό Έγουμενοσυμβούλιον εις συνεδρίαν και τήν όλομέλειαν τής αδελφότητας εις σύναξιν και προεδρεύει αυτόν. Είς περίπτωσιν ύποδικίας αυτού ή παρατεταμένης άσθενείας ή άπουσίας έκ τής Μονής προεδρεύει ό έκ των μελών του Έγουμενοσυμβουλίου έχων τās πρεσβεΐα τής κουράς, κωλυομένου δε τούτου ό επόμενος.

Η) Όρίζει τόν κανόνα προσευχής και τās πρός μέλητην πατερικά κείμενα αναλόγως τής πνευματικής καταστάσεως έκάστου αδελφού. Έξελέγχει άγρύπνω όμματι πάσαν τήν διακονίαν και όλην τήν ένασχόλησιν του αδελφού έν τώ κελίω ως και τήν ιδιωτικήν αυτού άλληλογραφίαν. Άποφασίζει τήν έπίσκεψιν αυτού εις ιατρόν, όρίζει κατά τήν κρίσιν του ένα των αδελφών όπως συνοδεύσει αυτόν.

Θ) Παρέχει εις τούς αδελφούς όλιγοήμερον άδειαν άπουσίας έκ τής Ίεράς Μονής λόγω διακονίας, ή ένενκα άσθενείας ή όσάκις κρίνεται τούτο έπιβεβλημένον

διά τινα ανάγκην τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ι) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν τῶν δοκίμων, τὴν κουράν τῶν κατηρτισμένων περὶ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἀδελφῶν ὡς καὶ τὴν Μεγαλόσχημιαν τῶν πνευματικῶς ὠρίμων Ρασοφόρων.

ΙΑ) Δέχεται τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Ἱ. Μονῆς, τοὺς συγγενεῖς τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ τῆς φιλοξενίας ἀναθέτων τὴν φροντίδα εἰς τὸν ὑπεύθυνον τοῦ διακονήματος τούτου ἀδελφόν.

ΙΒ) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ. Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δικαστικῆς, Δημοτικῆς, Κοινοτικῆς ὡς καὶ πάσης Ἀρχῆς καὶ παντὸς Ὄργανισμοῦ καὶ ἐν γένει φυσικοῦ καὶ νομικοῦ προσώπου Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου. Κωλυόμενος δὲ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀναπληροῦται ὑπὸ ἀδελφοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρινομένης τῆς ἀναπληρώσεως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΙΓ) Ὑπογράφει πάντα τὰ ἐγγραφα τῆς Ἱ. Μονῆς, τὰ πρακτικά, τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, τὰς συμβάσεις κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΙΔ) Ὁ Ἡγούμενος καλεῖται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν διὰ τῆς ὁσιακῆς προσωνομίας «Γέροντας», οἱ δὲ ἀδελφοὶ μεταξὺ τῶν «Ἀδελφῶς» μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

ΙΕ) Ἐν κατακλείδι, ὡς ἀπὸ Θεοῦ λαβῶν τὴν διακονίαν ἔχει τὴν ἀπόλυτον πνευματικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱεράν ὑποχρέωσιν ὅπως «ἀναμφίλεκτον ἀπαιτεῖ τὴν ὑπακοήν»⁷ τῶν μοναχῶν, ὑποδεικνύων μετὰ πραότητος ἀλλὰ καὶ ἐλέγχων μετὰ κύρους καὶ ἀκριβείας πρὸς διόρθωσιν καὶ πνευματικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν. Συνεπῶς δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἐὰν εἰπῶμεν ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ Ἡγουμένου ἐν τῇ Μονῇ εἶναι τοιαύτη, οἷα τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ.

Ἄρθρον 6 Ἐκλογὴ Ἡγουμένου

Α) Ἐὰν κενωθῇ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἡ θέσις τοῦ Ἡγουμένου ἀναλαμβάνει ὡς τοποτηρητῆς ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Οὗτος συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ ἀναφέρει γραπτῶς ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν οἶκίον Μητροπολίτην τὴν χηρείαν τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου, ὡς καὶ τὴν πρὸς ἀνάδειξιν διαδόχου ἡμέραν διεξαγωγῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἡγουμένου ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως.

Β) Ἐκλέξιμοι διὰ τὸ διακόνημα τοῦ Ἡγουμένου τυγχάνουσιν οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἔχοντες μοναχικὴν κουράν καὶ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς (Ρασοφόροι καὶ Μεγαλόσχημοι) οἱ ἔχοντες μόνιμον καὶ συνεχῆ ἐγκαταβίωσιν εἰς αὐτὴν τουλάχιστον 10 ἐτῶν καὶ ἡλικίαν ἄνω τῶν 30 ἐτῶν. Δέον ὅπως οὗτοι διακρίνονται διὰ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος, τὴν ἀδιάσειστον προσήλωσιν εἰς τὰ Μοναχικὰ ἰδεώδη, τὸ ἀκραϊφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα, τὰς διοικητικὰς ἰκανότητας καὶ τὸ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχὰς καὶ ἰατροῦειν πάθη. Πρὸς τούτοις δὲ νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν, Ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ βαθεῖαν γνῶσιν

τῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων.

Γ) Δικαίωμα ψήφου ἔχουν ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς (Ρασοφόροι - Μεγαλόσχημοι) ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς κουράς αὐτῶν.

Δ) Ἡ ὀλομέλεια τῆς ἀδελφότητος συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγουμένου εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 3/4 τῶν μελῶν αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθεῖσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται μετὰ τριήμερον παρόντων τοῦ ἡμίσεος τῶν μελῶν + 1. Οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον παρίσταται κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἡγουμένου.

Ε) Χρῆ Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον μετὰ δύο μελῶν τῆς ἀδελφότητος, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ νεωτέρου τῆ τάξει. Χρῆ δὲ Γραμματέως ἐκτελεῖ ἐν τῶν μελῶν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΣΤ) Τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς οἱ ἀδελφοὶ λαμβάνουν γνῶσιν δι' ἀνακοινώσεως τοιχοκολλομένης, ἀλλὰ καὶ ἐνυπογράφως πέντε ἡμέρας τουλάχιστον ἐνωρίτερον. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθολικῷ, προηγεῖται δὲ ταύτης τριήμερος νηστεία καὶ ἐκτενὴς προσευχὴ ὅλων τῶν ἀδελφῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῆς Λειτουργίας παραμένουν ἐν τῷ Ναῷ μόνον οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀδελφοὶ καὶ ἀρχεται ἡ ἐκλογὴ ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ζ) Ἐκαστος ψηφοφόρος προσερχόμενος ἱεραρχικῶς — ἀρχομένων ἀπὸ τῶν νεωτέρων, λαμβάνει ἀπὸ τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον ἀναγράφον τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλογίμων καὶ ἀποσυρόμενος σημειοῖ διὰ σταυροῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, ὃν κρίνει κατάλληλον διὰ τὸ διακόνημα τοῦ Ἡγουμένου, ρίπτει τὸ ψηφοδέλτιον ἐντὸς ἐσφραγισμένου ψηφοδόχου ἐνώπιον τῆς ἀδελφότητος καὶ ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων. Ἐὰν εὐρεθῇ ψηφοδέλτιον εἰς ὃ σημειοῦνται πλεῖονα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα, θεωρεῖται ἄκυρον.

Η) Ἡ σφράγις καὶ ἡ ἀσφράγις τῆς ψηφοδόχου ὡς καὶ ἡ καταμέτρσις τῶν ψήφων γίνονται ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς παρισταμένων τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος.

Θ) Ὁ λαβὼν τὸ ἡμισυ + 1 τῶν ψήφων τῶν ψηφισάντων ἀδελφῶν ἐκλέγεται Ἡγούμενος. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ὡς ἄνω πλειοψηφίας ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία μετὰ τῶν δύο πλειοψηφισάντων. Εἰς περιπτώσιν δὲ ἰσοψηφίας τούτων ἐκλέγεται Ἡγούμενος ὁ ἀδελφὸς ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς μοναχικῆς κουράς.

Ι) Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὸν οἶκίον Μητροπολίτην καὶ γίνονται δεκταὶ ἐὰν συγκεντρώσῃ τὴν πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν παρόντων μελῶν τῆς ἀδελφότητος. Ἐὰν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία.

ΙΑ) Περαιτωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν ψηφισάντων ἀδελφῶν καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ ὑποβάλλεται

έντός τριημέρου εις τὸν οἰκείον Μητροπολίτην πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς, ὅστις προβαίνει δι' εἰδικῆς Ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ὑπ' αὐτοῦ, εις τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Ἠγουμένου. Εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρακτικοῦ ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ καὶ ὁ Ἠγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του.

Β) Ὁ οὕτως ἐκλεγείς Ἠγούμενος ἀσκεῖ τὸ διακόνημα αὐτοῦ ἰσοβίως, ἐπιφυλασσομένων τῶν διὰ τῆς παρ. 5 τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ Ν. 590/1977 εἰδικῶς ὀριζομένων. Ἡ θέσις τοῦ Ἠγουμένου κενοῦται: 1) Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, 2) Διὰ παραιτήσεως αὐτοῦ, ἥτις γίνεται ἀποδεκτὴ διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς γενικῆς Συνάξεως τῶν ἀδελφῶν καὶ 3) Διὰ τῆς ἐκπτώσεως αὐτοῦ. Εἰς περίπτωσιν βαρείας ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος τοῦ Ἠγουμένου διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ δύναται οὗτος νὰ ὑποβάλῃ παραίτησιν. Εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν οὗτος ἀθετεῖ τι ἐκ τῶν παραγγελλμάτων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἢ παραχαράττει τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου ἢ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀποδειχθῆ ἀνεπαρκῆς καὶ μετὰ ἐπανειλημμένης συστάσεως τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου δὲν ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν τάξιν, ἀλλὰ συνεχίζει ἐκτρεπόμενος, τότε τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον καλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος καὶ θέτει ὑπ' ὄψιν τὴν ὅλην κατάστασιν. Ἐν συνεχείᾳ καλοῦνται οἱ ἔχοντες, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, δικαίωμα ψήφου ἀδελφοί, ὅπως διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἀποφασίσουν σχετικῶς. Ἐὰν ἡ πλειοψηφία τῶν 4/5 τῶν ψηφισάντων ἀποφασίσῃ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ Ἠγουμένου, τότε ἀφορῶν καὶ ἀφιλονίκως παύεται τῆς Ἠγουμενείας καὶ δι' ἐγγράφου ἀνακοινούται εἰς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην ἢ κένωσις τῆς θέσεως καὶ κηρύσσονται ἐκλογαὶ νέου Ἠγουμένου. Παρητημένος Ἠγούμενος δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς παραίτησεως αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον χηρεύει ἡ θέσις τοῦ Ἠγουμένου. Ἐὰν ἔχῃ ἐπέλθει ἐκπτώσις δὲν δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἠγουμενοσυμβούλιον

Ἄρθρον 7

Συγκρότησις

Α) Ὁ Ἠγούμενος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πλαισιούται ὑπὸ ὀλιγομελοῦς Συμβουλευτικοῦ σώματος, συγκροτουμένου ἐξ ἀδελφῶν ἐπιλεγόμενων ἐκ τῶν εὐλαβεστέρων, δυναμένων διὰ κοινῆς μετὰ τοῦ Ἠγουμένου συσκέψεως νὰ ἐπιλύουν τὰ πάσης φύσεως διοικητικῆς ἢ πνευματικῆς θέματα τῆς Ἀδελφότητος.

Β) Τὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ὡς ἐμπειστευμένα τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Κοινοβίου, τὴν προστασίαν καὶ καθοδήγησιν τῶν ἀδελφῶν, δέον ὅπως χαρακτηρίζονται διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἦθος, τὴν διοικητικὴν ἰκανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συνεργασίας, ἵνα οὐσιαστικῶς συντρέχωσι τὸν Ἠγούμενον εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον αὐτοῦ.

Γ) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον ὡς διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι τριμελές – συμπεριλαμβανομένου πάντοτε τοῦ Ἠγουμένου ὡς Προέδρου – ἐὰν τὸ σύνολον τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἀδελφῶν ἀριθμοὶ 20 μέλη, πενταμελές ἄνω τῶν 20 μελῶν.

Δ) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται τακτῶς ἅπαξ τοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ἤθελε δεήσει. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν τριῶν μελῶν ὡς Τριμελές καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τεσσάρων ὡς Πενταμελές.

Ε) Τὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου εἶναι αἰρετὰ καὶ ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ μίαν πενταετίαν, δυνάμενα νὰ ἐπανεκλεγῶσι.

ΣΤ) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τὰ μέλη αὐτοῦ ὀφείλουν ὅπως ἐκφράζουσι ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις των, συμπεριφέρονται δὲ ἐναντι ἀλλήλων μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν, κατανόησιν καὶ ἀγάπην. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχέει ἡ ψήφος τοῦ Ἠγουμένου. Εἰς περίπτωσιν διαφωνίας, αἱ ἀπόψεις τῶν διαφωνούντων καταχωρίζονται εἰς τὸ βιβλίον τῶν πρακτικῶν.

Ἄρθρον 8

Ἐκλογὴ Ἠγουμενοσυμβουλίου

Α) Ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου γίνεται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν ἐχόντων μοναχικὴν κουράν, εἰς μίαν καὶ μόνον μυστικὴν ψηφορίαν, καθ' ἣν ἐκλέγονται οἱ λαμβάνοντες τὰς περισσότερας ψήφους. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας προκρίνεται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξεως. Οἱ δύο πρώτοι ἐπιλαχόντες ὀρίζονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη, μὲ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας δυνάμενα νὰ ἐπανεκλεγῶσι.

Β) Ἐνα μῆνα πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καλεῖ ὁ Ἠγούμενος εἰς γενικὴν σύναξιν τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων Συμβούλων.

Γ) Χρὴ ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελοῦν ὁ Ἠγούμενος καὶ δύο ἀδελφοί, ὁ ἀρχαιότερος καὶ ὁ νεώτερος τῆ τάξεως.

Δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν οἱ συμπληρώσαντες τριετίαν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ διακρινόμενοι ἐπὶ ἡθείᾳ χρηστῶ, βίῳ ἀνεπιλήπτῳ, διοικητικῇ ἰκανότητι καὶ σχετικῇ κατοχῇ ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐγκυκλίου παιδείας.

Ε) Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς συνταχθέντος ψηφοδέλτιου ἕκαστος ἀδελφὸς σημειοῖ τόσα ὀνόματα ὅσοι οἱ ἐκλεγόμενοι Σύμβουλοι ἢ καὶ ὀλιγότερα. Ψηφοδέλτια περιέχοντα πλείονα ὀνόματα σημειούμενα θεωροῦνται ἄκυρα.

ΣΤ) Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ διαδικαστικὰ θέματα (καταμέτρησης, ἐνοστάσεις, πρακτικὰ κ.λπ.) ἀκολουθεῖται ἡ τάξις ἢ τηρουμένη κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἠγουμένου.

Ζ) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἢ λήξις θητείας τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μὲ τὴν χηρείαν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, παρατείνεται ἡ θητεία του ἕως τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἠγουμένου.

Η) Τὰ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποχωροῦντα μέλη

του Ήγουμενοσυμβουλίου αναπληρούνται υπό τών άναπληρωματικών μελών κατά την σειράν τής έκλογής.

Θ) Κένωσις θέσεως του Ήγουμενοσυμβουλίου γίνεται ένεκα θανάτου, παραιτήσεως ή παύσεως μέλους τινός αυτού.

Ι) Μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου παύεται όταν περιπέση εις αίρεσιν ή επί διαπράξει βαρέων ήθικών ή κανονικών παραπτωμάτων ή όταν άπουσιάση άδικαιο-λογήτως επί τρεις συνεχείς συνεδριάσεις ή παρακωλύη καθ' οίονδήποτε τρόπον την όμαλήν λειτουργίαν αυτού.

ΙΑ) Η παύσις ή ή άποδοχή τής παρατήσεως κρίνονται υπό τής Συνάξεως τής Άδελφότητος, δι' άποφάσεως λαμβανομένης κατά πλειοψηφίαν τών 4/5 τών μελών, τή είσηγήσει του Ήγουμενοσυμβουλίου.

ΙΒ) Μέλος παραιτηθέν δύναται νά επανεκλεγή έφ' όσον εξέλιπον οί λόγοι παρατήσεώς του. Έάν έχη έπέλθει παύσις δέν δύναται νά επανεκλεγή.

Άρθρον 9

Καθήκοντα και Δικαιοδοσία
του Ήγουμενοσυμβουλίου

Α) Το Ήγουμενοσυμβούλιον συγκαλεί, τή προτάσει του Ήγουμένου, την Σύναξιν τής Άδελφότητος.

Β) Άμα τή αναλήψει τών καθηκόντων του συνενχόμενον εις πρώτην συνεδρίαν όρίζει εκ τών μελών αυτού, εκτός του Ήγουμένου, έν ως Γραμματέα και έν ως Ταμίαν. Όσάκις κρίνεται αναγκαίον δι' άποφάσεώς του, όρίζει βοηθόν Γραμματέως αδελφόν τινα, όστις συμμετέχει τών συνεδριών άνευ γνώμης και ψήφου. Επίσης όρίζει και τόν Οικονόμον, τής Ή. Μονής.

Γ) Το Ήγουμενοσυμβούλιον εκτελεί τας άποφάσεις τής συνελεύσεως τής Άδελφότητος, διεξάγει την έν γένει οικονομικήν, διαχειριστικήν και ταμειακήν ύπηρεσίαν τής Ή. Μονής, άποδέχεται ή άποποιείται δωρεάς ή κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εις αγοράς και πωλήσεις ακινήτων οίασδήποτε άξιας, άποφασίζει διά την επέκτασιν τών οικοδομικών συγκροτημάτων τή έγκρίσει του οικείου Μητροπολίτου, ύπογράφει πρακτικά, διαχειρίζεται πάσαν κινητήν και άκίνητον περιουσίαν τής Ή. Μονής, μεριμνά διά την προμήθειαν πάντων τών αναγκαίων έφοδίων.

Δ) Άποφασίζει περι προσλήψεως ή άποβολής δοκίμων, περι κουράς δια ρασοευχής και περι Μεγαλοσχημίας τών αδελφών.

Ε) Συντάσσει τόν έτήσιον προϋπολογισμόν και άπολογισμόν έσόδων και έξόδων τής Ή. Μονής και ύποβάλλει τούτους προς έγκρισιν εις τόν οικείον Μητροπολίτην.

ΣΤ) Διά την λήψιν άποφάσεων οίονδήποτε θέματος επί ίσοψηφίας ύπερισχύει ή άποψις μεθ' ής συντάσσεται ό Ήγούμενος.

Ζ) Δι' ειδικάς περιπτώσεις τό Ήγουμενοσυμβούλιον δύναται νά έξουσιοδοτήσει ή νά προσλάβη Νομικόν Σύμβουλον προς έκπροσώπησιν τής Ή. Μονής.

Η) Έν γένει δε άποφασίζει και ένεργεί διά πάν έτερον θέμα, πρακτικόν ή πνευματικόν, μη ρητώς αναφερόμενον έν τώ παρόντι άρθρω, συντελοϋν εις την εύρυθμον λειτουργίαν του Κοινοβίου.

Άρθρον 10

Καθήκοντα Γραμματέως και Ταμίου

Α) Ο Γραμματεϋς διεξάγει την πάσης φύσεως άλληλογραφίαν και συντάσσει τὰ πρακτικά του Ήγουμενοσυμβουλίου και τής Συνάξεως τής Άδελφότητος.

Β) Τηρεί τὰ βιβλία είσερχομένων και έξερχομένων έγγραφων (Πρωτόκολλον), τών πρακτικών του Ήγουμενοσυμβουλίου και τής Συνάξεως τής Άδελφότητος, Ύλικού (Κινητής Περιουσίας), τό Μοναχολόγιον, τό βιβλίον έγγραφής Δοκίμων, τό κτηματολόγιον, τόν κατάλογον Άγίων Λειψάνων και Ήερών Κειμηλίων.

Γ) Φυλάσσει τό άρχείον τής Ή. Μονής και την σφραγίδα αυτής.

Δ) Ο Ταμίας διενεργεί είσπράξεις και πληρωμάς δι' ένσφραγίστων και έπικεκυρωμένων υπό του Μητροπολίτου γραμματίων, προσυπογραφομένων υπό του Ήγουμένου και του ίδιου.

Ε) Ένεργεί κατόπιν άποφάσεως του Ήγουμενοσυμβουλίου και τή έγκρίσει του Μητροπολίτου αναλήψεις χρημάτων παρα Τραπεζών και οίονδήποτε άλλων πιστωτικών Όργανισμών άνεξαιρέτως.

ΣΤ) Τηρεί τό βιβλίον Ταμείου, Καθολικόν Έσόδων - Έξόδων, βιβλίον Δωρεών και βιβλίον Άποθήκης.

Άρθρον 11

Τηρούμενα Βιβλία

Έν τή Ή. Μονή τηρούνται μερίμνη του Ήγουμενοσυμβουλίου τὰ κάτωθι βιβλία.

Α) Βιβλίον Πρακτικών Ήγουμενοσυμβουλίου και Συνάξεως τής Άδελφότητος.

Β) Βιβλίον είσερχομένων και έξερχομένων Έγγράφων (Πρωτόκολλον).

Γ) Μοναχολόγιον.

Δ) Βιβλίον έγγραφής Δοκίμων.

Ε) Κτηματολόγιον.

ΣΤ) Βιβλίον Ύλικού.

Ζ) Βιβλίον Ταμείου.

Η) Καθολικόν Έσόδων - Έξόδων.

Θ) Κατάλογος Άγίων Λειψάνων και Ήερών Κειμηλίων.

Ι) Βιβλίον Άποθήκης.

ΙΑ) Κατάλογος βιβλίων Ή. Μονής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Σύναξις τής Άδελφότητος

Άρθρον 12

Συγκρότησις

Α) Η Σύναξις (Όλομέλεια) τής Άδελφότητος, άποτελούσα τό άνώτατον διοικητικόν όργανον τής Ή. Μονής, άπαρτίζεται εκ πάντων τών έγγεγραμμένων εις τό Μοναχολόγιον αδελφών (Ρασοφόρων και Μεγαλοσχήμενων).

Β) Η σειρά άρχιότητος τών αδελφών καθορίζεται από την προτεραιότητα έγγραφής των εις τό Μοναχολόγιον, προηγουμένων πάντοτε τών Μεγαλοσχήμενων.

Άρθρον 13

Καθήκοντα και Δικαιοδοσία
της Συνάξεως της Άδελφότητας

Α) Η Σύναξις της Άδελφότητας αποφασίζει επί γενικών και ούσιωδών θεμάτων της Άδελφότητας, προβαίνει εις την έκλογον του Ήγουμένου και των μελών του Ήγουμενοσυμβουλίου.

Β) Συγκαλείται υπό του Ήγουμενοσυμβουλίου τη είσηγήσει του Ήγουμένου ή του έχοντος τον τόπον αυτού, προς ένήμερωσιν του Άπολογισμού παρελθούσης χρήσεως και του Προϋπολογισμού χρήσεως, έντός του μηνός Ιανουαρίου. Όσαύτως προς ένήμερωσιν των αδελφών δια τόν ανατιθέμενον εις έκαστον διακόνημα.

Γ) Θεωρείται έν άπαρτία παρόντων των 3/4 των μελών της Άδελφότητας. Μή έπιτευχθείσης δέ ταύτης συνέρχεται έκ νέου ή Σύναξις της Άδελφότητας εις όριζομένην ήμερομηνίαν και έφ' όσον παρίσταται τόν ήμισυ + 1 των μελών, θεωρείται έν άπαρτία.

Δ) Η πρόσκλησις δια τας Συνάξεις της Άδελφότητας άπευθύνεται πρό πέντε τουλάχιστον ήμερών.

Ε) Αί άποφάσεις της Συνάξεως της Άδελφότητας λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν.

ΣΤ) Συνέρχεται ή Σύναξις της Άδελφότητας εις έκτάκτους περιπτώσεις, όταν τόν αίτήσωσι τά 4/5 των έγγραμμένων μελών της Άδελφότητας. Έάν τόν Ήγουμενοσυμβούλιον δέν άναπακριθί έντός μηνός από της έγγραφου αίτήσεως, δύναται ή Άδελφότης νά συνέλθη αυτοδικαίως, μερίμνη του πρώτου τη τάξει, και έν άδυναμία αυτού, μερίμνη του έπομένου αδελφού.

Ζ) Επίσης συνέρχεται όταν τούτο κρίνηται σκόπιμον προκειμένου νά ζητηθί συμβουλευτικώς ή γνώμη της Άδελφότητας επί οίουδήποτε θέματος ή προς ένήμερωσιν δι' έκτακτα σοβαρά Έκκλησιαστικά ή Έθνικά γεγονότα.

Η) Πρός τροποποίησιν μη θεμελιωδών διατάξεων του παρόντος Κανονισμού άπαιτείται πλειοψηφία των 4/5 των μελών της Άδελφότητας, άσχέτως του άριθμού των παρόντων.

Θ) Αί συνεδριάσεις της Συνάξεως της Άδελφότητας και αί κατ' αυτάς συζητήσεις διεξάγονται έν άπολύτῳ έλευθερία ώς προς την έκφρασιν της γνώμης και την χρῆσιν της ψήφου, έν εύλαβεία δέ και σεβασμῳ προς τόν πρόσωπον του Ήγουμένου και των λοιπών αδελφών. Ούδεις δικαιούται νά όμλήση, εάν δέν ζητήση και του δοθί ό λόγος παρά του Ήγουμένου. Άδελφός παρεκτρεπόμενος άνακαλείται εις την τάξιν, μετά δέ πρώτην και δευτέραν νουθεσίαν συνεχίζων νά προκαλή άταξίαν, άπομακρύνεται της αίθούσης των Συνεδριάσεων.

Ι) Τών Γενικών Συνάξεων της Άδελφότητας τηρούνται πρακτικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τόν Σώμα της Άδελφότητας

Άρθρον 14

Συγκρότησις

Οί αδελφοί της Ι. Μονής διακρίνονται εις Δοκίμους, Ρασοφόρους και Μεγαλοσχήμους. Η σειρά άρ-

χαιότητος καθορίζεται από την προτεραιότητα της μοναχικής κουράς των αδελφών.

Άρθρον 15

Είσοδος και Δοκιμασία

Α) Η είσοδος Δοκίμων και ή συγκαταρίθμησις αυτών εις τά μέλη της Άδελφότητας γίνεται μετά πολλής προσοχής και διακρίσεως. Πρό της εισόδου άπαιτείται ικανός χρόνος επικοινωνίας των ύποψηφίων μετά της Ι. Μονής. Και όταν, δια πάσης έξετάσεως εύρεθί ό μέλλων νά μονάση «ώσπερ τι σκεύος εύχρηστον τῳ Δεσπότῃ και προς πάν έργον άγαθόν έτοιμον»⁸, τότε συναριθμείται εις την τάξιν των Δοκίμων, άλλως άποπέμπεται.

Β) Η είσοδος του Δοκίμου εις την Μονήν γίνεται κατόπιν ύποβολής έγγραφου αίτήσεως αυτού προς τόν Ήγουμενοσυμβούλιον. Ός κατώτατον όριον ήλικίας δια την έγγραφην του ύποψηφίου εις τόν βιβλίον των Δοκίμων όρίζεται τόν 18ον έτος συμπληρωμένον, ώς άνώτατον δέ τόν 55ον έτος ήλικίας.

Γ) Ο προσερχόμενος όπως μονάση, παραμένει από 3-6 μήνας, δυναμένου του χρονικού διαστήματος νά συντηθί ή παραταθί τη είσηγήσει του Ήγουμένου και τη άποδοχή του Ήγουμενοσυμβουλίου, εις τόν στάδιον της προδοκιμασίας, «εί προς πάσαν ταπεινοφροσύνην άνεπαισχύντως διάκειται»⁹. Λαμβάνει γνώσιν του παρόντος Κανονισμού, παραμένει εις ιδιαίτερον κελλίον, εργάζεται εις καθωρισμένην διακονίαν, παρακολουθεί τας ακολουθίας έν τῳ Ναῳ.

Δ) Περαιτωθείσης της προδοκιμασίας ύποβάλλει ούτος έγγραφον αίτησιν προς τόν Ήγουμενοσυμβούλιον, εις ήν δέν νά αναφέρηται ρητῳς ότι έλευθέρως και άβιάστως προσέρχεται ίνα μονάση και άποδέχεται τόν παρόντα Κανονισμόν και ούτω γίνεται επισήμως δεκτός εις την τάξιν των Δοκίμων.

Ε) Η διάρκεια της δοκιμασίας όρίζεται κατά τούς Ι. Κανόνες τριετής, δυναμένη νά συντηθί ή νά παραταθί κατά την κρίσιν των την κοινήν φροντίδα πεπιστευμένων, αναλόγως της επιδόσεως του Δοκίμου εις τας πνευματικές άσκήσεις της Κοινοβιακής πολιτείας.

ΣΤ) Έάν κατά τόν στάδιον της προδοκιμασίας ή της τριετούς δοκιμασίας ήθελεν έκδηλωθί ή διαπιστωθί άσθένεια σωματική ή διανοητική τοιαύτη ή ψυχοπάθεια παρακωλύουσα την όμαλήν λειτουργίαν της Άδελφότητας ή παρεμποδίζουσα την πνευματικήν έξέλιξιν του ύποψηφίου, τόν Ήγουμενοσυμβούλιον δύναται νά άποφασίση την άπομάκρυνσίν του.

Ζ) Ο Δόκιμος φέρει την υπό του Ήγουμενοσυμβουλίου κεκανονισμένην ένδυμασίαν του Δοκίμου.

Η) Ο έγγραφεις ως Δόκιμος παραδίδει προς φύλαξιν εις την Ι. Μονήν πάντα τά προσκομισθέντα ύπ' αυτού, εις τρόπον ώστε νά παραλάβη ταύτα άνευ ούδεμιός άλλης άπαιτήσεως, εάν πρό της ρασοφορίας αυτού ήθελεν απέλθῃ ή άποβληθί της Ι. Μονής.

Θ) Μετά την κανονικήν δοκιμασίαν ό Δόκιμος, πρότάσει του Ήγουμένου και του Πνευματικού, άποφάσει του Ήγουμενοσυμβουλίου, τη έγκρίσει δέ και εύλόγῳ του οικείου Μητροπολίτου, προχειρίζεται ύπ' αυτού —ούχι κατά σειράν προσελεύσεως— εις Ρασοφόρον και έγγράφεται εις τόν Μοναχολόγιον της Ι. Μονής.

Ι) Ἡ τυχὸν ἀκίνητος ἢ χρηματικὴ περιουσία τοῦ Δοκίμου ἀνήκουνι κατὰ μὲν τὴν κυριότητα εἰς αὐτόν, κατὰ δὲ τὴν ἐπικαρπίαν εἰς τὴν Μοναστικὴν Ἀδελφότητα.

Ἄρθρον 16

Πνευματικὰ Καθήκοντα ἀδελφῶν

Α) Ἄπαντες οἱ ἀδελφοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ζῶσι ἐν τῶν πλαισίων τῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς μακραιώνος μοναστικῆς παραδόσεως τεθεσπισμένων Κανόνων καὶ Διατάξεων καὶ δεόν νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας ὡς ὀρίζει αὐτὴν ὁ Μ. Βασίλειος.

Β) Φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τῆς θεμελιώδους καὶ πρώτης ἀρχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ τελεία ὑπακοή, τὴν ἑκάστον Μοναχὸς ὀφείλει πρὸς τὸν Ἡγούμενον «μηδὲν παρὰ γνώμην αὐτοῦ διαπραττῶν»¹⁰. Πάντα τὰ θελήματα εἰς τὴν Κοινοβιακὴν ζωὴν ἐν θέλημα γίνεται προσαρμοζόμενον ἐλευθέρως καὶ κατ' ἐπίγνωσιν πρὸς τὴν «εὐλογία» τοῦ Ἡγουμένου. Ἡ «εὐλογία» αὕτη καθιστᾷ τὸν Μοναχὸν «ἀγγεῖον καθαρὸν»¹¹ ἀπὸ τύφου καὶ ἐπάρσεως καὶ ἐλεύθερον εἰς ἐπιπνοίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνέχει καὶ συγκρατεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς συνοδείας, διερμηνεύει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διασφαλίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τοῦ Κοινοβίου.

Γ) Ἡ λεπτομερὴς ἐξαγόρευσις πρὸς τὸν Ἡγούμενον πάντων τῶν κρυφίων τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας ἐκάστου ἀδελφοῦ εἶναι ἀρραγὲς θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως. Γνωρίζων ὁ Μοναχὸς ὅτι «κακία σιωπηθεῖσα νόσος ὑπουλόδ' ἐστίν ἐν τῇ ψυχῇ» σπεύδει διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως ὡς διὰ «ἐμέτου ἀπορρίψαι τὸ βλάπτων» καὶ «διὰ τῆς τοῦ πάθους φανερώσεως εὐγνωστον ὑπάρξει τὸν τρόπον τῆς θεραπείας»¹².

Δ) Ἐκαστος Μοναχὸς ἀπαλλάσσει ἑαυτὸν «χρημάτων, κτημάτων, γονέων, ἀδελφῶν, πάσης σχέσεως καὶ φροντίδος ἐπιγείου, ἀκολουθῶν ἀόκνως τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἐκεῖθεν βοήθειαν ἐκδεχόμενος»¹³. Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη ἐπικοινωνίας τινὸς μετὰ συγγενοῦς ἢ ἐτέρου προσώπου, τοῦτο «παρὰ τῶν πεπιστευμένων τὸ τοῦ λόγου χάρισμα γινέσθω, ὡς ἐχόντων δύναμιν μετ' ἐπιστήμης εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι πρὸς οἰκοδομὴν πίστεως»¹⁴.

Ε) Οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν συντυγχάνει μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν πρὸς ξενάγησιν ἢ φιλόφρονα ὑποδοχὴν καὶ παροχὴν πληροφοριῶν ἢ ἔστω λόγων παρακλήσεων. Ὁ ἔχων τὸ διακόνημα τοῦ ἀρχοντάρη ὑποδέχεται τοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἀναφέρει σχετικῶς εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει εἰς πρόσωπον καταλλήλως ἐπιλεγμένον ὅπως οἰκονομῆ καὶ οἰκοδομῆ τὰ τῶν ἐπισκεπτῶν.

ΣΤ) Οἱ ἀδελφοὶ περὶ οὐδενὸς ἀποφασίζουσι, οὐδὲν ὑπόσχονται, πράττουσι, λαμβάνουσι, προσφέρουσι ἄνευ γνώμης καὶ εὐλογίας τοῦ Ἡγουμένου, καθ' ὅτι «ἅπαν τὸ ἐξωθεν αὐτοῦ γινόμενον κλοπὴ τις ἐστὶ καὶ ἱεροσυλία πρὸς θάνατον ἄγουσα»¹⁵.

Ζ) Ἐν τῇ ἀναστροφῇ τῶν ἀδελφῶν «ὀργῆς ἢ μηδικακίας ἢ φθόνου ἢ φιλονικίας σημεῖον ἐν αὐτοῖς ἔ-

στω μηδὲν ἢ σχῆμα ἢ κίνημα μὴ ρῆμα, μὴ βλέμματος ἐνστασις ἢ προσώπου διάθεσις ἢ εἴ τι ἄλλο ὑποκινεῖν πέφυκε πρὸς ὀργὴν τὸν συζώντα»¹⁶. Ὁμιλίαι κοσμικαὶ ἢ γέλωτες καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, ἢ κρίσις καὶ ἢ κατὰκρίσις, ἢ αὐθάδεια καὶ ἢ παρρησία καὶ ὅ,τι τὸ διατάρασσον τὴν Κοινοβιακὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν «πάντα ταῦτα ἀπόβλητα ἔστω»¹⁷.

Η) Εἰς τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις οἱ ἀδελφοὶ τηροῦν μετὰ ἀκριβείας τὴν ἱεραρχίαν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης «τῇ φιλαδελφία εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι»¹⁸. Οἱ νεώτεροι ἀπονέμουσι τὸν προσήκοντα σεβασμὸν καὶ ὑπακούουσι εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, οἱ δὲ πρεσβύτεροι θεραπεύουσι διὰ συμβουλευτικῶν παρακλητικῶν λόγων τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καὶ συμπάριστανται διαπύρῳ διαθέσει εἰς τὴν πρόοδον καὶ πνευματικὴν προκοπὴν τῶν νεωτέρων.

Θ) Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῇ Ἀδελφότητι νὰ ἐπιτιμᾷ τις ἕτερον ἀδελφὸν μὲ ἐντονον καὶ ἐπιτακτικὸν ὕφος οὔτε «μείζονι καὶ καταπληκτικώτερα τῇ φωνῇ», διότι αὐτὸ εἶναι «ὑβριστικόν»¹⁹. Ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ διαθεσι εὐσιπλάγχῃ ἄς γίνεταί πᾶσα διόρθωσις ἵνα συναρμολεῖται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἡ Ἀδελφότης εἰς Σῶμα Χριστοῦ.

Ι) Πᾶν σφάλμα ἢ ἀμάρτημα ἀναφέρεται ἀβιάστως, ἀπαθῶς καὶ εὐτάκτως εἰς τὸν Ἡγούμενον εἴτε ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ, ὅστις ἐσφαλε, εἴτε ὑπὸ ἄλλου, ὅστις γνωρίζει περὶ αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον ἡ ἀπόκρυψις τῆς ἀμαρτίας ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν διάπραξιν φόνου: «Μῆτε οὐν ἄλλος ἄλλῳ συγκρυπτέτω, ἵνα μὴ ἀδελφοκτόνος ἀντὶ φιλαδέλφου γένηται»²⁰.

ΙΑ) Οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουσι πρωτίστως νὰ προσέρχωνται —ἐκτὸς μόνον εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας— ἀνελλιπῶς καὶ ἐγκαίρως εἰς πάσας τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας ἐν εὐσχήμῳ περιβολῇ (ράσον, ἐπανωκαλύμμαχον καὶ εἰς ὄσας τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων προβλέπει ἡ μοναχικὴ παράδοσις φέρουν καὶ τὸ μέγα σχῆμα) ὅπως παρακολοθῶσι «ἐν σπουδῇ πάσῃ καὶ διαπύρῳ θερμῇ»²¹ τὰ ψαλλόμενα προσφέρουσι θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ, καθιστάμενοι, κατὰ τὸ ἐφικτόν, «ἀγγέλων ἀντίφωνα»²² μετ' αὐτῶν ἄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ἀτενίζοντες διηνεκῶς εἰς τὸ θεῖον Πρόσωπον, προορώντες τὸν Κύριον διὰ παντός, ἐνούμενοι μετ' Αὐτοῦ ἠθικῶς, μυστικῶς καὶ μυστηριακῶς.

ΙΒ) Εἰς τὸ Κοινόβιον οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι «τὴν μὲν συμπαθῆ διάθεσιν καὶ ἀγαπητικὴν σχέσιν ἴσην ἐπὶ πάντων τῶν ἐν τῇ συνοδίᾳ ζώντων»²³. Ἡ κατὰ μέρος προτίμησις, ἢ ἰδιαίτερα φιλία καὶ πᾶσα καινοτομία καὶ δημιουργία ἐταιρείας παραχαράττει τοὺς κοινοβιακοὺς θεσμοὺς καὶ διασαλεύει τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν τάξιν τοῦ πληρώματος.

ΙΓ) Ἡ ζωὴ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ εἶναι αὐστηρῶς Κοινοβιακὴ, τῶν πάντων καθοριζομένων τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Ἡγουμένου συμφώνως ταῖς χρείαις καὶ ταῖς ἀσθενείαις τῶν ἀδελφῶν. Ἐκαστος ἀδελφὸς λαμβάνει τὰ ἑαυτοῦ ἐνδύματα ἢ ὑποδήματα ἢ οἰοδῆποτε πρὸς χρείαν ἐκ τοῦ ἐμπεπιστευμένου τὴν διακονίαν ταύτην ἀδελφοῦ. Ἀποκλείεται ἢ χρῆσις πολυτελῶν εἰδῶν.

ΙΔ) Εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Ἱ. Μονῆς ἀναγκαίας ἐξόδους ἀποστέλλονται ἀδελφοὶ ἐκ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ὠρίμων ὥστε ἡ διακονία νὰ μὴ γίνεταί ἀφορμὴ πνευματι-

κῶν δυσκολιών. Εἰ δυνατόν δὲ νὰ ἐξέρχονται ἀνά δύο. Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ των ὀφείλουσι νὰ ἀναφέρωσι εἰς τὸν Ἠγούμενον «τίνες αἱ πράξεις, ποταπαὶ αἱ συντυχίαι, οἱ λόγοι τίνες, ποῖα τὰ τῆς ψυχῆς διανοήματα»²⁴ διὰ τὴν πνευματικὴν ἀσφάλειαν.

ΙΕ) Διὰ πᾶν πρόβλημα ὑγείας οἱ ἀδελφοὶ ἀπευθύνονται εἰς τὸν ἀδελφὸν Νοσοκόμον, ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἠγούμενον, ἐνεργεῖ τὰ δέοντα.

ΙΣΤ) Ἐὰν ρασοφόρος ἀδελφὸς ἀρρωστήσῃ βαρέως καὶ ἐπίκειται θάνατος, αἰτήσῃ δὲ τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸν Σχῆμα, δύναται νὰ λάβῃ τοῦτο, ἀποφάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΙΖ) Ἐὰν ὁ Ἠγούμενος μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ –τῆ ὁμοφώνῳ γνώμῃ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου– κρίνῃ ἔναντι μοναχὸν ἐπὶ ἔτη ἀνέτοιμον διὰ νὰ λάβῃ τὴν χάριν τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, δύναται, κατόπιν ἐπανειλημμένων παραινέσεων, νὰ προβῇ εἰς τὴν Μεγαλοσχημίαν τῶν ἀμέσως ἐπομένων. Ἡ κουρὰ καὶ τὸ Ἀγγελικὸν Σχῆμα εἶναι χάρισμα Θεοῦ καὶ οὐδέποτε δικαίωμα.

ΙΗ) Μετὰ τὴν Μοναχικὴν κουρὰν ἅπανα ἡ τυχὸν περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ περιέρχεται εἰς τὴν Ἱ. Μονήν, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ Νόμου ὀριζόμενα. Ἐπίσης ἅπανα ἡ κινητὴ ἢ ἀκίνητος περιουσία ἣτις ἤθελεν εὑρεθῆ εἰς τὴν κατοχὴν ἢ φέρεται ἐπ' ὄνοματι ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς, περιέρχεται κατὰ κυριότητα εἰς τὴν Ἱ. Μονήν κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις. Ἀδελφὸς ἀπερχόμενος τῆς Ἱ. Μονῆς δύναται νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαντα τὰ προσωπικὰ αὐτοῦ εἶδη. Δὲν ἐπιστρέφονται ὅμως εἰς αὐτὸν περιουσιακὰ στοιχεῖα μεταβιβασθέντα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱ. Μονήν.

ΙΘ) Μοναχὸς ἀποχωρήσας οἰκειοθελῶς τῆς Ἱ. Μονῆς δὲν γίνεται ἐκ νέου δεκτὸς εἰς αὐτήν. Εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιπτώσεις καὶ ἐφ' ἅπαξ κατόπιν εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε ἐγκρίνει τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον. Ἐπανελθὼν δὲ ἀπόλλυσι τὰ πρεσβεῖα ἑαυτοῦ καὶ τάσσεται ἔσχατος ἐν τῇ τάξει τῶν Μοναχῶν.

Κ) Ρασοφόρος ἢ Μεγαλόσχημος Μοναχὸς ἐξ ἐτέρας Ἱ. Μονῆς δὲν γίνεται δεκτὸς, εἰ μὴ μόνον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου. Οἱ ἐξ ἄλλοδαπῆς ἀποκλείονται ὡς καὶ οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ ἐγγάμου βίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τάξις Ἱερᾶς Μονῆς

Ἄρθρον 17

Λατρεία

Α) Κέντρον τῆς ζωῆς τῶν Μοναχῶν ἀποτελεῖ ὁ Ναός, ὅπου προσφέρεται καθαρὰ λατρεία εἰς τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν, ὅπου ἀποκαλυπτικῶς βιοῦν ἐν τῇ λατρείᾳ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν ὥραν τῆς λατρείας ὁ Μοναχὸς διδάσκεται καὶ πάσχει τὰ θεῖα, μορφώνει μαρτυρικὸν ἦθος κατὰ τὴν ζωὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ἀποκτᾷ νοῦν Χριστοῦ. Πρὸς τοῦτο συμβάλλει ἡ ἐκ τῆς ὁμοφώνου Πατερικῆς σκέψεως παραδεδομένη τάξις τῆς ἡμερονυκτίου Ἀκολουθίας καὶ προσευχῆς.

Περὶ τὴν 3ην ὀρθρινὴν ὥραν, βαθιτάτης οὔσης τῆς ἡσυχίας καὶ μηδενὸς ἐνοχλοῦντος, οἱ Μοναχοὶ ἐγγείρονται «τὸν νοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ συνάγοντες»²⁵ καὶ διαλέγονται κατ' ἴδιαν τῷ κοινῷ πάντων Δεσπότη, διὰ κομβοσχοινίου καὶ τῆς μονολογίστου εὐχῆς. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν κοινὴν σύναξιν ἐν τῷ Ναῷ τελοῦνται αἱ καθ' ἡμέραν ἀκολουθίαι, «οἱ διατετυπωμένοι καιροὶ τῶν προσευχῶν»²⁶, τουτέστιν τοῦ μεσονυκτικοῦ, τοῦ ὄρθρου τῶν ὥρων, τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ἀποδείπνου.

Β) Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ εἰς πάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας τηρεῖται τὸ μοναστικὸν τυπικὸν ἐμπνεόμενον ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τηρούμενον, ὡς τοῦτο καθηγιάσθη ἀπὸ τὴν μακροαῖωνα ζωὴν καὶ ἀσκησιν τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Γ) Κατὰ τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἐορτὰς ὡς καὶ κατὰ τὰς μνήμας τῶν Μεγάλων Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τελεῖται ὁλονύκτιος ἀγρυπνία.

Δ) Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ συνεχίζεται καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ. «Προσευχῆς καιρὸς ἐστὼ ἅπας ὁ βίος»²⁷. Πρὸς τοῦτο ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, ἐν ἐργασίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ, ἐν ψαλμῳδίᾳ ἢ σιωπῇ οἱ Μοναχοὶ ἀγωνίζονται «ἀδιαλείπτως προσεῦχεσθαι» διὰ τῶν Χαιρετισμῶν καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἴδια δὲ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου μονολογίστου εὐχῆς: «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Ε) Οἱ Μοναχοὶ μετέχουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τακτικῶς καὶ κατόπιν τῆς δεούσης προετοιμασίας ἐν μετανόια καὶ ἐξομολογήσει.

ΣΤ) Τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως τελεῖται ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἀπαντες οἱ ἀδελφοὶ προσέρχονται τακτικῶς πρὸς ἐξομολόγησιν εἰς τὸν Πνευματικόν, τὸ βραδύτερον ἅπαξ τοῦ μηνός. Μετάβασις εἰς ἄλλον Πνευματικόν διὰ τὸ μυστήριον τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως πλὴν τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἄρθρον 18

Τράπεζα

Α) Ἡ Τράπεζα τῶν Μοναχῶν εὐρίσκεται ἐναντι τοῦ Καθολικοῦ, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς Ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς Τραπεζῆς καὶ λειτουργεῖ κατὰ τὸ αὐτὸ εὐχαριστιακὸν καὶ λατρευτικὸν πνεῦμα τῆς Θ. Λειτουργίας. Διὰ τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ προσερχόμενοι ἐν τῇ κοινῇ Τραπεζῇ συμμετέχουν ἐν σιωπῇ βαθεῖα καὶ μεταλαμβάνουν τῶν παρατιθεμένων ἐν πάσῃ εὐχαριστίᾳ.

Β) Εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς τροφῆς, ἀφοῦ «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐν παντὶ ρήματι ἐκ στόματος Θεοῦ ἐκπορευομένῳ»²⁸, παρατίθενται καὶ τὰ πνευματικὰ ἐδέσματα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Τραπεζῆς γίνεται ἀνάγνωσμα Πατερικῶν κειμένων ἀπὸ ἑναν ἀδελφὸν ἐναλλασσόμενον καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα.

Γ) Τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν Τράπεζαν εἶναι ἀπέριπτα, λιτὰ καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, πάντα δὲ κοινὰ καὶ τὰ αὐτὰ δι' ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ἐκτὸς περιπτώσεως ἀσθενείας ἢ γήρατος, ὅπότε ὁ Ἠγούμενος οἰκονομεῖ μετὰ διακρίσεως τὴν ἀδυναμίαν.

Δ) Ἄπασαι αἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας θεσπιζόμενα νη-

στεΐα τηρούνται μετ' αὐστηρότητος. Ἀποκλείεται γενικῶς ἡ κρεωφαγία ἀπὸ τῆς Τραπεζῆς τῶν Μοναχῶν διὰ λόγους ἀσκήσεως. Τηρεῖται δὲ ὡς ὄρος καὶ κανὼν ἐγκρατείας οὗτος «τὸ μῆτε πρὸς τρυφήν μῆτε πρὸς κακοπάθειαν τῆς σαρκὸς βλέπειν, ἀλλὰ φεύγειν ἐν ἑκάτερω τὴν ἀμετρίαν»²⁹.

Ε) Εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν Μοναχῶν δὲν παρακάθηνται λαϊκοὶ εἰμὴ μόνον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

ΣΤ) Ἡ ἐκτὸς Τραπεζῆς καὶ ἄνευ εὐλογίας μετάληψις φαγητοῦ, ἀκόμη καὶ ἐλαχίστου γεύσεως, θεωρεῖται «λαθροφαγία» καὶ ἀνατροπὴ τῆς κοινῆς εὐταξίας.

Ἄρθρον 19

Διακονήματα

Α) Πρώτιστον καὶ κύριον ἔργον τῶν Μοναχῶν εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προσευχή. Δεύτερον ὅμοιον πρὸς αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσκησις τῆς ἐργασίας ἐν προσευχῇ, ἥτοι τὸ διακόνημα. Οἱ ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι θὰ πρέπει «ἐξ ἔργου καὶ ἰδρώτος ἰδίου προσφέρειν πορισμὸν τῷ Μοναστηρίῳ»³⁰ ἐργάζονται «τὸ κατὰ δύναμιν ἔργον»³¹ ἀναλόγως τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν καὶ προϋποθέσεων. Τὰ διακονήματα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἀνατίθενται εἰς τοὺς ἀδελφούς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ τοῦ Ἡγουμένου.

Β) Ἐκαστος ἀδελφὸς ἀναλαμβάνει τὸ ἀνατεθὲν διακόνημα ὡς ἀπὸ Θεοῦ μετὰ ὑπακοῆς καὶ εὐχαριστίας. Γνωρίζει ὅτι ἡ διακονία ἀποτελεῖ «ἀρετῆς σπουδασμα»³² καὶ ὅτι πρέπει «καὶ τὰ εὐτελέστερα τῶν ἔργων μετὰ πολλῆς αἰρείσθαι τῆς σπουδῆς καὶ προθυμίας ...ὅτι πᾶν ὃ διὰ τὸν Θεὸν γίνεται οὐκ ἔστι μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ πνευματικὸν καὶ τῶν οὐρανῶν ἄξιον, καὶ τοὺς ἐκείθεν ἡμῖν ἔλκον μισθοὺς»³³.

Γ) Εἰς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν Μοναχῶν ἀρμόζουσι «ἔργα τὰ πρέποντα, ὅσα καπηλείας ἀπάσης καὶ μακροτέρων περισπασμῶν καὶ αἰσχροκερδίας ἀπήλλακται»³⁴. Τὰ διακονήματα διακρίνονται εἰς ἐναλλασσόμενα καὶ μὴ. Τὰ ἐναλλασσόμενα: Τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Βιβλιοθηκαρίου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, τοῦ Ἀρχοντάρη, τοῦ Μαγείρου, τοῦ Θυρωροῦ, τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκοσίων ζῶων, ἐπὶ τῆς καθαριότητος, τοῦ κηπουροῦ, τοῦ λειψανοφύλακος κ.λπ. Μὴ ἐναλλασσόμενα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν εἰδίκευσιν καὶ μακροχρόνιον ἀσκησιν ὅπως ἡ Ἁγιογραφία, Ὑφαντική, Κέντημα, Ἱεροραπτική, Ξυλογλυπτική. Καὶ αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι πάντα ὅπως δὴποτε μόνιμα.

Δ) Ἡ ἐργασία, ἀποτελοῦσα εὐχάριστον ἐναλλαγὴν εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην ἐνισχύει τὴν ὑπακοήν, συμβάλλει εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητα, ὑπηρετεῖ τὴν Ἀδελφότητα καὶ προσδίδει ἀκμὴν καὶ χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν τῶν Μοναχῶν. Κατὰ τὴν ἀσκησιν τῆς διακονίας ἕκαστος ἀδελφὸς ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὸν ἐν πάσῃ νήψει ἀναλογιζόμενος ὅτι «μέγα τὸ τῆς διακονίας ἔργον καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν πρόξενον»³⁵.

Ε) Οὐδεὶς ἐπιτιμᾶ ἀδελφὸν ἢ παρατηρεῖ ἢ διορθώνει ἐκτὸς τοῦ Ἡγουμένου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθέντος. Ἐάν τις δι' ὀργῆς ἢ θυμοῦ ἢ ἐπιτιμῆσεως, ἀστεῖ-

σμοῦ ἢ λοιδορίας ἢ ἀντιλογίας ἐν τῇ ἐργασίᾳ πλήξῃ ἀδελφοῦ καρδίαν, κατήργησεν ἤδη τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης. Ἄνευ συγχωρήσεως ἢ εὐλογίας τοῦ Ἡγουμένου οὐδεὶς δύναται νὰ ἀλλάσῃ διακονίαν λόγῳ δυσκολίας ἢ ἀμελείας, νὰ καταλείπῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰς ἕτερον ἀδελφὸν ἢ νὰ παραιτῆται τῶν βαρυτέρων. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ πράττῃ ἔργον ὑπὲρ ἢ παρὰ τὸ διατεταγμένον ἢ νὰ ἐργάζεται τι μετ' ἐπάρσεως ἢ γογγυσμοῦ, φοβούμενος «τὴν ἐκ περιττοῦ καὶ περιφρονησεως παράχρησιν... ὡς τοῦ Θεοῦ ἐποπτεύοντος»³⁶ καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ «γογγύζων ἀπηλλοτριώται τῆς ἐνώσεως τῶν ἀδελφῶν καὶ τὸ τοῦτου ἔργον τῆς χρήσεως αὐτῶν»³⁷.

ΣΤ) Οὐδὲν διακόνημα τυγχάνει μόνιμον, ἰσόβιον ἢ ἀναπόσπαστον καὶ οὐδεὶς ἀδελφὸς ἀσκεῖ τοῦτο δικαιωματικῶς ἀλλὰ ἐν τελείᾳ ὑπακοῇ «ὡς τῷ Χριστῷ διακονῶν»³⁸. Ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη νὰ διακόψῃ ἢ νὰ ἀλλάξῃ τὴν διακονίαν, αὐτὸ γίνεται μετὰ ἀγαθὴν διάθεσιν.

Ζ) Ὅφειλουσιν οἱ ἀδελφοὶ νὰ ἐπιμελῶνται τῶν πεπιστευμένων αὐτοῖς σκευῶν (ἐργαλείων, μηχανῶν καὶ οἰουδήποτε ὑλικῶν ἀντικειμένων) «πρῶτον μὲν ὡς Θεῷ ἐπινομασθέντων καὶ ἀνατεθέντων, ἔπειτα ὡς ἄνευ αὐτῶν μὴ δυνάμενοι τὴν ὀφειλομένην ἀσκον σπουδῆν ἐπιδειξασθαι»³⁹. Τῷ κρίματι τοῦ ἱεροσύλου ὑπόκειται ὁ ἀδελφὸς ὅστις ἐξ ἀμελείας ἢ καταφρονησεως ἀπώλεσε τι «τῶν ἐπινομασθέντων καὶ ἀνακειμένων τῷ Κυρίῳ»⁴⁰.

Η) Εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἢ ὄντως ἀδυναμίας τοῦ ἀδελφοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῷ διακόνημα, ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὅστις οἰκονομεῖ τὴν δυσκολίαν κατὰ τὸ συμφέρον τὸ πνευματικὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος.

Θ) Ἄρνησις ἀδελφοῦ εἰς ἐκτέλεσιν ἀνατιθεμένου διακονήματος, ἀδικαιολόγητος καὶ αὐθαίρετος, θεωρεῖται λύσις ὑπακοῆς, διάσπασις τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος καὶ ἀπόκλισις ἀπὸ τῆς μοναστικῆς ὁδοῦ. Ἡ ἐπιμὸν ἢ εἰς τὴν ἀρνήσιν συνεπάγεται ἐπιτίμησιν.

Ἄρθρον 20

Περὶ ἐπιτιμῶν

Α) Εἰς ἀνεπιθυμήτους καὶ ἀπροσδοκίτους περιπτώσεις παρεκτροπῶν καὶ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς, ἐντοπίζεται τὸ πάθος, γίνεται διάγνωσις τῆς σοβαρότητος τῆς ἀσθενείας καὶ διὰ καταλλήλου ἀγωγῆς πνευματικῶς καὶ παιδαγωγικῶς ἐφηρμοσμένης ἐπιτελεῖται ἡ θεραπεία. Φάρμακα καὶ τρόποι καὶ μέσα θεραπείας εἶναι τὰ ἐπιτίμια, ὡς ταῦτα ἐν πλοῦθῳ διακρίσεως ἐθεσιπίσθησαν καὶ ἐν εὐσπλαγγχῳ διαθέσει ἐφηρμόσθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

Β) Ἐκαστος Μοναχὸς ὀφείλει νὰ ἀποδέχεται τὰ ἐπιτίμια «ἐν πληροφορίᾳ τῆς τε ἀγάπης καὶ ἐμπειρίας τοῦ ἐπιτιμῶντος καὶ ἐν ἐπιθυμίᾳ τῆς ἰάσεως, κἂν πικρὸς καὶ ἐπώδυνος ἢ ὁ τρόπος τῆς θεραπείας»⁴¹.

Γ) Ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καθορίσθησαν ἀναλόγως τοῦ σφάλματος τὰ κάτωθι ἐπιτίμια:

1. Παραίνεσις, νουθεσία ἢ καὶ ἐπιτίμησις ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου κατ' ἴδιαν ἢ ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

2. Τὸ ἐπιτίμιον τῶν μετανοιῶν ἢ κομβοσχοινίων ἐν κελλίῳ ἢ ἐν Τραπεζῇ ἢ ἐν Ἐκκλησίᾳ.

3. Ἀποβολὴ ἀπὸ τῆς κοινῆς Τραπεζῆς ἐπὶ ὠρισμένης ἡμέρας.

4. Παύσις ἀπὸ τοῦ διακονήματος ἐπὶ ὀλίγον ἢ διὰ παντός.

5. Ἐκπτώσις ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος (Ἡγουμενοσυμβούλου ἢ ἐτέρου ἀξιώματος ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ) ἢ ὑπόπτωσις.

6. Τὸ ἐπιτίμιον τῆς ἀπευλογίας.

7. Περιορισμὸς ἐν τῷ κελλίῳ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία.

8. Στέρησις τῆς Θείας Κοινωνίας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

9. Ἐκτόπισις εἰς ἐτέραν Ἱερὰν Μονὴν δι' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα.

10. Ὅριστικὴ ἀποβολὴ ἀπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς εἰς περιπτώσιν σοβαρᾶς παρεκτροπῆς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐνημερώσεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

11. Βαρυτέραν τῶν ἀνωτέρω ποινῶν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ὁ οἰκείος Μητροπολίτης βάσει τοῦ Νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

Ἄρθρον 21

Φιλοξενία

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων παρέχει «μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὴν φιλοξενίαν, ἵνα μὴ μόνον Ἀγγέλους ἀλλὰ καὶ Θεὸν ὑποδέξηται ἡ Μονή». Ἡ φιλοξενία παρέχεται ὑπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς μετὰ συνέσεως καὶ σοβαρότητος ὑπὸ τὰς ἀκολούθους προϋποθέσεις:

Α) Οἱ προσκυνηταὶ τυγχάνουν τῆς ὑποδοχῆς καὶ διακονίας ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν ὡς τῷ Κυρίῳ.

Β) Ἄγνωστα πρόσωπα δὲν διανυκτερεύουν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ. Ἡ διανυκτέρευσις τῶν γυναικῶν καὶ ἡ ἐν γένει φιλοξενία γίνεται ἐν εἰδικῷ τόπῳ, τῷ ξενῶνι, ἐκτὸς τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἀποφεύγεται ἡ φιλοξενία τῶν ψυχοπαθῶν διὰ λόγους ἀσφαλείας.

Γ) Οἱ φιλοξενούμενοι δύνανται νὰ παρακολουθοῦν τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας καὶ οἱ ἄνδρες νὰ συμμετέχουν εἰς ἐργασίας τινὰς τῆς Ἀδελφότητος, ἐὰν τὸ δεύτερον τοῦτο θεωρηθῇ σκόπιμον. Παραμένουν εἰς τὸν ξενῶνα τῆς Μονῆς καὶ δὲν εἰσέρχονται εἰς ἐτέρους χώρους (Ἐργαστήριον - Κουζίνα - Τράπεζα κ.λπ.) παρὰ μόνον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Ἡγουμένου. Τὰ κελλιά τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἄβατα.

Δ) Ἡ φιλοξενία παρέχεται κατόπιν συνεννοήσεως καὶ διαρκεῖ ἐν εἰκοσιτετράωρον. Ἡ παραμονὴ δωρητῶν, εὐεργετῶν ἢ ἄλλων προσώπων μὲ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα δύναται νὰ παραταθῇ τῇ ἀδείᾳ τοῦ Ἡγουμένου ἕως διάστημα τριῶν ἡμερῶν. Πέραν τούτων ἀποφαίνεται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Ε) Ἡ εἰσοδος τῆς Ἱ. Μονῆς παραμένει κλειστὴ διὰ τοὺς προσκυνητὰς κατὰ τὰς ὥρας 1-3.30 μ.μ. καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πρῶτον τριήμερον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

ΣΤ) Οἱ προσκυνηταὶ καὶ οἱ φιλοξενούμενοι ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ δὲν εἶναι καθ' ὅλου τόπος παραθερισμοῦ ἢ διασκεδάσεως, ἀλλὰ τόπος κατ' ἐξο-

χὴν προσκυνήματος, προσευχῆς καὶ ἁγιασμοῦ. Διὰ τοῦτο ὀφείλουν νὰ εἰσέρχονται ἐν κατανύξει καὶ σεμνότητι ἡθους καὶ ἀμφιέσεως, νὰ μὴ θορυβοῦν καὶ γελοῦν ἀπρεπῶς, νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα καὶ ἄσματα καθὼς καὶ ἐντυπα ξένα πρὸς τὸ ἥθος καὶ τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τὸ κάπνισμα εἰς τὸν χώρον τῆς Ἱ. Μονῆς. Εἰς περιπτώσιν παρεκτροπῆς ἢ οἰασδήποτε ἀταξίας ἀνακαλοῦνται εἰς τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντάρη ἢ τοῦ Ἡγουμένου καὶ εἰς περιπτώσιν μὴ συμμορφώσεως ἀπομακρύνονται τῆς Ἱ. Μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Οἰκονομικὴ Διαχείρισις

Ἄρθρον 22

Περιουσία

Περιουσία τῆς Ἱ. Μονῆς θεωρεῖται:

Α) Ἡ ἔγγειος περιοχὴ ἢ περιλαμβανομένη ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἱ. Μονῆς μετὰ τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεως αὐτῆς.

Β) Ἡ περὶ τὴν Ἱ. Μονὴν εὐρισκομένη περιοχὴ ὡς περιγράφεται αὕτη εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἱ. Μονῆς, ὡς καὶ πάντα τὰ κτήματα αὐτῆς ἀναφερόμενα εἰς τὸ Κτηματολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς.

Γ) Ἐτέρα ἀκίνητα περιελθόντα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἐξ ἀγορᾶς ἢ δωρεᾶς ὡς καὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ περιελθόντα εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱ. Μονῆς συμφώνως πρὸς τὸν ἰσχύοντα νόμον. Τὰ ἀκίνητα δύνανται νὰ ἐνοικιασθοῦν, νὰ ἐκποιοθῶν ἢ νὰ παραχωρηθῶν κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἄρθρον 23

Πόροι τῆς Ἱ. Μονῆς

Πόροι τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι:

Α) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῆς (ἐνοικιάσεις - ἐκποιήσεις).

Β) Τὰ ἔσοδα ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ Καθολικοῦ καὶ τῶν Ἐξωκκλησιῶν.

Γ) Ἐκ τῶν ἐργοχειρῶν τῶν ἀδελφῶν (ἀγιογραφία, ξυλογλυπτικὴ κ.λπ.).

Δ) Ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς ἀγροτικῆς ἐκτάσεως.

Ε) Ἐκ τῶν συντάξεων τῶν ἀδελφῶν.

ΣΤ) Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραί, κληρονομία φυσικῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων ὡς καὶ αἱ τυχῶν ἐπιχορηγήσεις.

Ζ) Πᾶσα ἄλλη ἐκ νομίμου καὶ χρηστῆς πηγῆς πρόσοδος, ὡς ἐξ ἐκδόσεως βιβλίων κ.λπ.

Ἄρθρον 24

Διάθεσις Πόρων

Αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω πηγῶν πρόσοδοι διατίθενται ὡς ἀκολούθως:

Α) Διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κοινοβίου (διατροφή, ἐνδύματα, ὑπόδησις, ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψις κ.λπ.).

Β) Διά την ανοικοδόμησιν, συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τῶν ἐξωκκλησιῶν.

Γ) Διά δαπάνας ζῶων, μέσων μετακινήσεως, διὰ τὴν προμήθειαν διαφόρων μέσων, ὀργάνων, μηχανημάτων διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς.

Δ) Διά μετάβασιν εἰς διάφορα προσκυνήματα.

Ε) Διά φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν.

ΣΤ) Διά φιλανθρωπικούς σκοπούς (ἐλεημοσύνας, δωρεὰς εἰς εὐαγγῆ Ἱδρύματα κ.λπ.).

Ζ) Διά μορφωτικούς σκοπούς (ἀγορὰ βιβλίων, περιοδικῶν, ἐκδοσιν βιβλίων κ.λπ.).

Η) Διά πᾶσαν δαπάνην μὴ προβλεπομένην ἀποφασίζει τὸ Ἦγουμενοσυμβούλιον.

Θ) Αἱ εἰσπράξεις ἐνεργοῦνται μόνον διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων εἰσπράξεως, ἡριθμημένων καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τοῦ Ἦγουμένου καὶ τοῦ Ταμίου. Αἱ πληρωμαὶ ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμίου τῆ ἐντολῆ τοῦ Ἦγουμένου δι' ἐνταλμάτων πληρωμῆς ὑπογραφομένων ὑπ' ἀμφοτέρων. Αἱ εἰσπράξεις καὶ αἱ πληρωμαὶ καταχωροῦνται εἰς τὸ βιβλίον Ταμείου. Τὰ γραμμάτια εἰσπράξεων, τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν, ὡς καὶ πάντα τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Γενικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 25

Α) Ἡ Ἱ. Μονὴ πανηγυρίζει κατὰ τὴν 24ην Ἰουνίου ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Β) Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ δὲν τελοῦνται τὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Βαπτίσεως καὶ τοῦ Γάμου.

Ἄρθρον 26

Ἰδρυσις Μετοχίου

Ἐγκρίσει καὶ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου δύναται ἡ Ἱ. Μονὴ νὰ ἰδρῦσῃ ἐν τῷ τῶν ὁρίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εἰς ἡσυχαστικὸν κτῆμα τῆς Μονῆς, Μετόχιον διὰ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα οἱ ἀδελφοὶ κατὰ καιροὺς νὰ ἐπιδίδωνται μὲ περισσοτέραν ἡσυχίαν καὶ ἀσκησιν τῆς προσευχῆς εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἄρθρον 27

Ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ

Α) Ὁ παρῶν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος κατὰ τὴν γενικὴν Συνέλευσιν. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Β) Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 13 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ θεωροῦνται θεμελιώδεις καὶ ἀπαγορεύεται ἡ τροποποίησις αὐτῶν. Αἱ λοιπαὶ διατάξεις δύνανται νὰ τροποποιηθοῦν διὰ συμπληρώσεως ἢ καταργήσεως ἀρθρου ἢ ἀρθρων δι' ἀποφάσεως τῶν 4/5 τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν ἡτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἦγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Γ) Διά πᾶν μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ διὰ τυχόν λεπτομερείας ἀναφυησομένης κατὰ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς ἀποφασίζει τὸ Ἦγουμενοσυμβούλιον, συμφώνως πρὸς τὴν μοναστικὴν παράδοσιν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας θεσπισθέντα.

Δ) Τῇ ἀποστολικῇ φωνῇ ὑπακούοντες τῇ διακελευούσῃ ὅπως πάντα εὐσηχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γίνωνται, τοῖς θεοῖς Κανόσι τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας στοιχοῦντες, τῇ ἱερωτάτῃ ὀρθοδόξῳ μοναστικῇ παραδόσει ἐπόμενοι, τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τυποῦμεν καὶ ὑποβάλλομεν εὐσεβάστως εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἡμῶν κ.κ. Σεραφεῖμ ἐξαιτούμενοι υἱικῶς τὴν σεπτὴν ἐγκρίσιν καὶ τὰς Πατρικὰς Αὐτοῦ εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῶν θεσπισθέντων, παρακαλοῦντες δὲ διὰ τὴν περαιτέρω διαδικασίαν πρὸς δημοσίευσιν τούτου εἰς τὴν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ».

Διὰ τὴν Ἀδελφότητα
ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Ὁ Καθηγούμενος
Ἄρχιμ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
Τὰ μέλη
Ἄρχιμ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ ΔΙΑΚΑΚΗΣ
Ἄρχιμ. ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

1. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΚΒ' 4, ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 516.
2. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΜΓ' 2 ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 372.
3. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΜΓ' 2 ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 372.
4. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΚΗ' ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 530.
5. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΜΓ' 2 ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 372.
6. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΜΕ' 1 ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 376.
7. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 486.
8. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 244.
9. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 244.
10. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 104.
11. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 100.
12. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 380.
13. Ἰωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ Λόγος Β'.
14. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 320.
15. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 104.
16. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 142.
17. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Γ' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 150.
18. Ρωμ. 12,10.
19. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Γ' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 150.
20. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 382.
21. Μ. Ἀθανασίου, Πρὸς Κάστορα ΡΓ 28, 853 C.
22. Ὑποτύπωσις Ὁσίου Χριστοδούλου 17, Miklosich - Müller τ. 6ος σ. 70.
23. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Γ' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 148.
24. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 374.
25. Γρηγορίου Σιναΐτου, Φιλοκαλία τ. Δ' σ. 680, Ἐκδοσις «Ἀστήρ».
26. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 346.
27. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 136.
28. Κατὰ Ματθαῖον 4,4.
29. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 136.
30. Μ. Ἀθανασίου, Πρὸς Κάστορα ΡΓ 28, 856 D.
31. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος Β' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 344.
32. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 434.
33. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 518-520.
34. Μ. Βασιλείου, Ἄσκητ. Διατάξεις ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 446.
35. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 120.
36. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 120.
37. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ' ἐπιτομήν ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 58.
38. Μ. Βασιλείου, Λόγοι Ἄσκητ. Α' ΕΠΕ τ. 8ος, σ. 120.
39. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ' ἐπιτομήν ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 176.
40. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ' ἐπιτομήν ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 176.
41. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ' ἐπιτομήν ΕΠΕ τ. 9ος, σ. 192.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΓΚΑΔΑ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΟΧΟΥ**

**ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΩΑΣ,
ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ, ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ, ΣΟΧΟΥ**

Χάρτι τῆς Μιάς, Ἀγίας, Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, εὐλογία δὲ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ.κ. Σπυρίδωνος, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Μοναστηριακῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν, ἔχοντες ὑπὲρ ὧν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 (καὶ ἰδίᾳ τῆς παραγράφου 4) τοῦ Ν. 590/77.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Σύστασις καὶ σκοπὸς τῆς Μονῆς

Ἄρθρον 1

α) Ἡ Ἱερά Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εὐρισκομένη ἐν Σοχῶ Θεσσαλονίκης, ἰδρύθη εἰς ἀγροτεμάχιον ἐκτάσεως 4000 τ.μ. τῆς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, ἰδίοις καὶ τῶν γονέων του ἀναλώμασιν, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀρσενίου Μέσκου τὸ ἔτος 1991, στῆ θέσῃ Πούκλικιν Σοχοῦ, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ.κ. Σπυρίδωνος, καὶ τῆ συνδρομῆ εὐλαβῶν χριστιανῶν.

β) Ὀλίγον χρόνον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἀφιερώθηκε καὶ εἰς τὸν μέγιστον θεολόγον καὶ πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἁγίου Μάξιμον τὸν Ὁμολογητῆ, ὁ ὁποῖος καθίσταται καὶ δεύτερος, μετὰ τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστόν, προστάτης ἅγιος τῆς Μονῆς.

γ) Ὡς πρὸς τὰς νομικὰς αὐτῆς σχέσεις ἐπέχει διὰ παντὸς θέσιν ἐκκλησιαστικοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, συσταθέντος διὰ τοῦ ὑπὲρ ἀριθμὸν 140/1991 ΦΕΚ 57 τεύχος Α΄ τῆς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1991 Προεδρικοῦ Διατάγματος.

δ) Τελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐποπτεῖαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ.

ε) Ἡ Ἱερά Μονὴ εἶναι Κοινόβιος καὶ ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης της συγκροτεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐγγεγραμμένων Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, θεωρεῖται δὲ ὑφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ ἔστω καὶ εἷς μοναχός. Ἐὰν αὐτῇ τῇ περιπτώσει, ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν, συγκεντρώνονται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, οὗτος δὲ ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱεράν Μονὴν εἰς πάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγὰς, συνεργασίας, διαχειριστικὰς πράξεις, καθ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται τὸ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ ἐν Χριστῷ

τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, ὅπως παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τῇ πράξει πείρα, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Κανονικὰ ἀρμοδιότητες Ἐπισκόπου

Ἄρθρον 3

α) Ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις.

β) Ἀσκεῖ πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς Ἱεράς Μονῆς καὶ παρακολουθεῖ τὴν κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροῦς κανόνας λειτουργίαν αὐτῆς.

γ) Χειροθετεῖ τὸν ἐκλεγέντα Ἡγουμένον εἰς τὴν Ἱ. Μονήν.

δ) Ἐγκρίνει τὰς κουράς τῶν Μοναχῶν.

ε) Ἀνακρίνει τὰ κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἐν αὐτῇ διαβιούντων Μοναχῶν, ἐὰν δὲν θεραπεύωνται διὰ τῶν πνευματικῶν παρεμβάσεων τοῦ Ἡγουμένου.

στ) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Μονῆς.

ζ) Φροντίζει διὰ τὸν ἀπρόσκοπτον πνευματικὸν βίον τῶν Μοναχῶν κατὰ τὰ πρότυπα τῆς ὀρθοδόξου ἀσκήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Περὶ Δοκίμων

Ἄρθρον 4

Ὁ δόκιμος Μοναχός δέον ὅπως, κατὰ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, ἔχη τὴν νόμιμον διὰ τὴν ἀσκήσιν πάσης δικαιοπραξίας ἡλικίαν, ἔχη καλὴν σχετικῶς σωματικὴν ὑγείαν καὶ ὅπωςδὴποτε εἶναι ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ ὑγιής. Δύνανται κατ' ἐξαίρεση νὰ γίνουιν δεκτοί, ὡς δόκιμοι, καὶ οἱ μὴ συμπληρώσαντες εἰσέτι τὴν νόμιμον ἡλικία, ἐφ' ὅσον ὑπάρχη θερμότης ζήλου καὶ ὠριμότης σκέψεως. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται εἰδικὴ καὶ αἰτιολογημένη πρότασις τοῦ Ἡγουμένου καὶ σύμφωνος γνώμη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν Δοκίμων εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ἀναφαίρετος ἀρμοδιότης τοῦ Ἡγουμένου.

Ὁ χρόνος δοκιμασίας κυμαίνεται ἀπὸ ἕξ μῆνας, ἕως τρία ἔτη, τῆς διάρκειας ἐξαρτωμένης ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ὠριμότητα τοῦ δοκίμου.

Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς δοκιμασίας, ἐὰν ἡ ἐκβάσις εἶναι θετικὴ, τότε προτάσει τοῦ Ἡγουμένου καὶ ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρίσει δὲ καὶ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ, ὁ δόκιμος χειροθετεῖται μικρόσχημος μοναχός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Περὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς

Ἄρθρον 5

α) Μέλη τῆς ἀδελφότητος εἶναι τόσο οἱ μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ οἱ ὁποῖοι ἐγκαταβιοῦν εἰς τὴν Μονήν, ὅσον καὶ ὅσοι εἶναι μὲν ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μοναχολόγιόν τῆς, ἀλλ' ὅμως συμβαίνει νὰ ἐγκαταβιοῦν ἐκτὸς τῶν κεντρικῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῆς, εἴτε διότι ἔχουν ἀναλάβει κατὰ κόσμον διακονίαν εἴτε διαμένουν προσωρινῶς ἢ μονίμως, διὰ λόγους ἡσυχαστικούς, εἰς τι κελλίον πέριξ τῆς Μονῆς.

Μιά τέτοια εἰδικὴ σχέση, καθὼς καὶ οἱ ἐπιμέρους λεπτομέρειές τῆς, καθορίζεται ἀπὸ τὸν Ἠγούμενον καὶ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιο. Αὐτὴ ἢ εἰδικὴ σχέση, θὰ περιγράφεται λεπτομερῶς εἰς εἰδικὸν καταστατικόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκρίνεται ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῆς Μονῆς. Ἐὰν δὲ πρόκειται διὰ κατὰ κόσμον διακονίαν, ἀπαιτεῖται ἡ εὐλογία τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

Διὰ τὴν ἐγκρίσιν μιᾶς τέτοιας εἰδικῆς σχέσεως, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως αὐτὴ δὲν παρεμποδίζει τὴν ἐν Χριστῷ πνευματικὴν αὐξησην τοῦ ἀδελφοῦ, οὔτε καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς Μονῆς.

Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἀσκοῦν διάφορα διακονήματα, τὰ ὁποῖα κατανέμει ὁ Ἠγούμενος κατὰ τὴν κρίσιν του, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τους, τὴν ἰκανότητάς τους, τὴν ἀνάγκης τῆς Μονῆς, κ.λπ.

β) Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν ὀρίζεται ἱεραρχικὰ ὡς ἐξῆς:

1) Μεταξὺ κληρικῶν προηγεῖται ὁ ἀνώτερος κατὰ τὸν βαθμὸν ἢ τὸ ὄφθικιον, μεταξὺ δὲ ἴσων, ὅποιος ἔχει τὰ πρεσβεῖα χειροτονίας. 2) Μεταξὺ Μοναχῶν ὅποιος ἔχει τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς. 3) Μεταξὺ Κληρικῶν - Μοναχῶν προηγούνται οἱ Κληρικοὶ. 4) Ὁ Ἠγούμενος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου προηγούνται ἀπ' ὅλους, ἄσχετα ἀπὸ τὸν ἱερατικὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον ἔχουν καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς ἢ χειροτονίας. 5) Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τηρεῖται ἡ τάξις τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ, τῶν πρεσβεῖων κουρᾶς ἢ χειροτονίας.

γ) Ἐὰν ἀδελφός τις ἔχη ἐγκαταλείψει τὴν Μονήν καὶ ἐπιθυμῇ νὰ ἐπιστρέψῃ, γίνεται δεκτὸς μόνον ἐφ' ὅσον ἐγκρίνη τοῦτο ὁ Ἠγούμενος καὶ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, ἐντάσσεται δὲ τελευταῖος εἰς τὴν σειράν τῶν πρεσβεῖων τῆς τάξεως εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει.

δ) Ἀπαγορεύεται τελειῶς ἢ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν Μονήν ὁποιοῦδήποτε Μοναχοῦ, χωρὶς τὴν ἐγγράφον ἄδειαν τοῦ Ἠγουμένου.

ε) Διὰ νὰ φύγῃ ὀριστικὰ ἓνας Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Μονήν καὶ νὰ ἐγγραφῇ εἰς ἄλλην ἀδελφότητα, ἀπαιτεῖται νὰ λάβῃ κανονικὸν Ἀπολυτήριον ἀπὸ τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον.

Ἄρθρον 6

Περιουσία Μοναχῶν

Ἐνας ἀδελφός, ὁ ὁποῖος γίνεται δεκτὸς ὡς δόκιμος, ἐὰν θέλῃ, δύναται νὰ ἔχη οἰονδήποτε κινητὸν ἢ ἀκίνητον περιουσιακὸν στοιχεῖον ἢ ἄλλες πηγὰς ἐσόδων. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τῆς δοκιμασίας του, δὲν μπορεῖ νὰ διαχειρίζεται αὐτὸς τὰ τυχόν περιουσιακὰ του στοιχεῖα. Τὴν ἐπιμερίαν τους θὰ τὴν ἔχη ἡ Μονή.

Ἐὰν ἡ δοκιμασία εἶναι ἐπιτυχής, ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς κουρᾶς του, ὀφείλει νὰ τακτοποιήσῃ ἐλεύθερα, ἀβίαστα, καὶ αὐτόβουλα τὰ περιουσιακὰ του στοιχεῖα, ὅπως τυχόν θέλῃ. Κατὰ τὴν φάσιν αὐτὴν, μπορεῖ νὰ κἀνῃ καὶ ἐπίσημη Διαθήκην τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον θὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ Ἠγούμενος.

Δύνανται νὰ διατηρήσῃ τὴν κυριότητα τῶν περιουσιακῶν του στοιχείων ἐπ' ὀνόματί του, ἀλλὰ τὴν ἐπικαρπίαν καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισίν των, θὰ τὴν ἔχη ἡ Μονή, καθ' ὅτι ὁ Μοναχὸς οὐδὲν περιουσιακὸν στοιχεῖον ὀρίζει καθ' ὄν χρόνον ἐγκαταβιοῖ ἐν τῇ Μονῇ, καὶ ἀνήκει ἐν τῇ Ἀδελφότητι, κατὰ τὴν βασικὴν ἀρχὴν καὶ ἀρετὴν τῆς ἀκτημοσύνης. Τὰ πάντα χρησιμοποιοῖ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Ἠγουμένου καὶ οὐδὲν δῶριζαι ἢ λαμβάνει ἀνευ γνώμης καὶ εὐλογίας αὐτοῦ. Διὰ τυχόν μισθούς ἢ συντάξεις ἢ ἄλλον τι ἀνάλογον ἔσοδον, θὰ ἰσχύῃ ὅ,τι καὶ διὰ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα.

Ἐὰν ἡ δοκιμασία τοῦ ἀδελφοῦ ἀποβῇ ἀνεπιτυχής, ὁ ἀδελφός αὐτὸς ἀποχωρῶντας ἀπὸ τὴν Μονήν δύναται νὰ πάρῃ κάθε περιουσιακὸν στοιχεῖον κινητὸν ἢ ἀκίνητον, τὸ ὁποῖον εἶχε ὅταν εἰσῆλθε πρὸς δοκιμήν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ κάθε τι τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε, πρὸς προσωπικὴν του χρῆσιν, ἀπὸ τυχόν δικῆς του προσόδους. Δὲν δικαιούται ὅμως νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Μονήν ὅτιδήποτε ἀπὸ τὰ τυχόν ὀφέλη πού ἀπεκόμισε ἡ Μονή κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δοκιμασίας του, εἴτε λόγῳ τῶν ἐσόδων ἀπὸ τὴν ἐπικαρπία τῶν περιουσιακῶν του στοιχείων, εἴτε ἀπὸ ἄλλα ἔσοδά του.

Ἐὰν ἀδελφός τις ἀποφασίσῃ νὰ ἀποχωρήσῃ μονίμως ἀπὸ τὴν Μονήν, τότε δικαιούται νὰ πάρῃ μαζί κάθε κινητὸν καὶ ἀκίνητον περιουσιακὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον τυχόν ὑπάρχει ἐπ' ὀνόματί του. Δὲν δικαιούται ὅμως νὰ προβάλλῃ οἰανδήποτε ἄλλην ἀπαίτησιν. Παρὰ ταῦτα συνιστᾶται ὅπως τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον ἐξετάσῃ, εὐνοϊκὰ καὶ ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων τῆς Μονῆς, τὴν ἐπιπλέον οἰκονομικὴν καὶ ἄλλην βοήθειαν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἀδελφόν.

Οἱ μὴ ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Ἱ. Μονήν ἱερομόναχοι, οἱ ἀσκούντες ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν ἐκτὸς τῆς Μονῆς, διατηροῦν τὰ ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ μοναχοῦ τῆς Μονῆς ἀπορρέοντα δικαιώματα, καὶ συμβάλλουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν, μετὰ γνώμην καὶ τοῦ Ἠγουμένου τῆς Μονῆς.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς δικαιούνται νὰ πράττουν οἰανδήποτε δικαιοπραξίαν μὲ ἐγγράφον σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἠγουμένου, καθὼς καὶ μποροῦν νὰ ἰδρῦσιν ἢ νὰ μετέχουν εἰς νομικὰ πρόσωπα μὲ πνευματικούς καὶ ἄλλους συναφεῖς μὲ τὴν Μονήν σκοπούς, μὲ ἐγγράφον σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἠγουμένου καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

Τὰ ἐν λόγῳ νομικὰ πρόσωπα διατηροῦν ἰδιαίτην ὑπόστασιν (διοικητικὴν, περιουσιακὴν καὶ διαχειριστικὴν), ἀνεξάρτητην ἀπὸ τὴν ὑπόστασιν τῆς Μονῆς.

Ἄρθρον 7

Τὰ καθήκοντα τῶν Μοναχῶν

Πᾶς ἀδελφός ὀφείλει, τακτικῶς καὶ εὐκρινῶς, νὰ ἐμπιστεύεται τοὺς λογισμούς του εἰς τὸν Ἠγούμενον καὶ νὰ ὑποτάσσεται μετὰ σεβασμοῦ, τόσον εἰς τὸν Ἠγούμενον, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς. Ὀφείλει νὰ ἐργάζεται, μετὰ ζήλου εἰς πάντα τὰ διακονήματα, καὶ μετὰ προθυμίας νὰ δηλώνῃ μετάνοιαν καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν, διὰ

πάσαν παρακοήν ἢ παράβασίν του. Ἡ ὀλιγωρία καὶ ἡ ἀπροθυμία τοῦ Δοκίμου, εἰς θέματα τῆς μετανοίας καὶ τῆς συγχωρήσεως, ἢ ἡ ἔλλειψις πνεύματος συνεργασίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων Μοναχῶν, ἀποτελεῖ λόγον ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς Ἀδελφότητος.

Πάντες οἱ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐγκαταβιούντες Μοναχοὶ καὶ Δόκιμοι, ὀφείλουν νὰ βιοῦν ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ, ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοφροσύνῃ, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀκτημοσύνῃ.

Πάντες οἱ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἀδελφοί, ὀφείλουν νὰ προσφέρουν ἐργασίαν, εἰς τὸ ἐπιτασσόμενον διακόνημα. Δὲν ἐπιτρέπεται ἀρνησις ἀδελφοῦ εἰς τὸ ὀριζόμενον διακόνημα, ἢ δὲ τυχὸν ἐμμονὴ εἰς τὴν ἀρνησιν, συνεπάγεται ἐπιτίμιον, ὡς καὶ ἡ ἀμετανοσία συνεπάγεται τὴν συζήτησιν ἐν τῷ Ἱγουμενοσυμβουλίῳ, τῆς θέσεώς του ἐν τῇ Ἀδελφότητι.

Οἱ νεώτεροι ἀδελφοὶ ὀφείλουν νὰ ἀπονέμουν, τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, οἱ ὅποιοι ὡσαύτως θὰ πρέπει νὰ περιβάλλουν, μετ' ἀγάπης καὶ κατανόησεως, τοὺς νεωτέρους. Ἡ τάξις τῶν πρεσβειῶν δοκιμῆς ἢ κουράς, τηρεῖται ἀπολύτως εἰς τε τὴν τράπεζαν, τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς πάσαν σύναξιν.

Ἄμα τῇ κρούσει τοῦ σημάντρου, οἱ μοναχοὶ ὀφείλουν νὰ προσέρχωνται ἐγκαίρως εἰς τὸν ναὸν καὶ τὴν τράπεζαν, πάντοτε εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι, καὶ ἅπασαι αἱ κινήσεις των ἐν τῇ Μονῇ, νὰ χαρακτηρίζωνται ὑπὸ κοσμιότητος καὶ σεμνότητος.

Ὁ Ἱγούμενος δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπιτίμιον, εἰς τοὺς ἀνευ ἀποχρώτους λόγου ἀπουσιάζοντας ἢ βραδύνοντας, διὰ τὴν ἀπροθυμίαν αὐτῶν.

Αἱ κεκανονισμένοι νηστεῖαι τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, εἶναι ὑποχρεωτικαὶ δι' ἅπαντας τοὺς μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ὑποχρεοῦνται νὰ τρώγουν ἐν σιωπῇ, ἀκούοντες τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Συναξαρίου ἢ Πατερικοῦ κειμένου καὶ ἐν κοινῇ τραπέζῃ. Ἡ ἀπουσία ἀπὸ τῆ κοινῆν τράπεζαν ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἱγουμένου διὰ λόγους ἀσθενείας ἢ ἀφεύκτου ἐργασίας.

Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον ἢ ὀριστικόν.

Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἱγουμένου, τὰ διακονήματα δύνανται νὰ ἐντάσσωνται κατὰ τακτὰ διαστήματα καὶ συμφώνως πάντοτε πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Μονῆς.

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰς κοινὰς συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος, θὰ πρέπει νὰ διέπεται ὑπὸ πνεύματος ἀπολύτου σεβασμοῦ ἐναντι ἀλλήλων. Αἱ ἀπόψεις ἐκάστου, ἐκτίθενται κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἱγουμένου, δυναμένου νὰ ἀφαιρῇ τὸν λόγον ὡς ἂν διαπιστώνει ἐκτροπήν. Αἱ διαφωνίαι θὰ πρέπει νὰ διατυπώνονται ἐν σαφηνείᾳ καὶ πραότητι καὶ ἐν πνεύματι σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας.

Ἄρθρον 8

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον, δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἐπανένταξιν ἐν τῇ Ἀδελφότητι οἰκιοθελῶς ἀποχωρήσαντος ἀδελφοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπιστρέψῃ αὐθορμήτως ἐντὸς μηνός, μετ' εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ μόνον ἐφ' ἅπαξ. Ὁ οὕτως ἐπιστρέψας Μοναχός, ἀπόλλυσι τὴν σειρὰν τῶν πρεσβειῶν καὶ τίθεται εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνήκει.

Ἡ πέραν τοῦ μηνὸς ἀναπιολόγητος ἀπουσία Μοναχοῦ ἐκ τῆς Μονῆς, ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν λόγον ὀριστικῆς διαγραφῆς του, ἐκ τοῦ Μοναχολογίου αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διοικήσις — Ὅργανα αὐτῆς

Ἄρθρον 9

Τὴν διοίκησιν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀσκεῖ ὁ Ἱγούμενος μετὰ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου. Ὡς πρῶτος Ἱγούμενος ὀρίζεται, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Μέσκος, ὁ καὶ κτήτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἐὰν καὶ ὅταν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς οἱ ὅποιοι ἐγκαταβιοῦν μονίμως εἰς αὐτήν, γίνουσι τουλάχιστον τέσσερις (4), τότε δέον ὅπως γίνῃ κανονικὴ ἐκλογή Ἱγουμένου, καθότι ὁ Ἱγούμενος εἶναι αἰρετός, καὶ ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του ἰσοβίως. Εἰς περίπτωσιν ὅμως καθ' ἣν ἤθελε ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς ἢ ἐὰν παραβίασῃ βαναύσως τὸν κανονισμὸν τῆς Ἱ. Μονῆς, συνεχίσῃ δὲ ἐκτρεπόμενος, παρὰ τὴν γραπτὴν παρατήρησιν ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, διὰ δύο τουλάχιστον φορὰς καὶ τρίτην ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος, τότε προτείνεται τῇ ἐγγράφῳ εἰσηγήσει τῶν 3/4 τῶν μελῶν τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος, πρὸς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην, ἢ ἐκπτώσις αὐτοῦ. Ὁ Μητροπολίτης ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ νὰ προτρέψῃ τὸν Ἱγούμενον εἰς διόρθωσιν, δύναται δὲ νὰ κηρύξῃ τὴν θέσιν ἐν χρεῖα, ὅτε καὶ ἐνεργεῖται νέα ἐκλογή, κατὰ τὰ κεκανονισμένα.

Ὁ Ἱγούμενος πρέπει νὰ προέρχεται ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἱερομονάχων καὶ τῶν μοναχῶν καὶ νὰ ἐγκαταβιοῖ ὡς ἀδελφός εἰς τὴν Μονήν.

Ὁ Ἱγούμενος, ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ ἀσθενείας αὐτοῦ, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ὀριζομένου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ μοναχοῦ, κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

Ἐν περιπτώσει θανάτου, παραίτησεως ἢ ἐκπτώσεως τοῦ Ἱγουμένου, ὁ Μητροπολίτης ὀρίζει ὡς τοποτηρητὴν, τὸν πρῶτον τῆ τάξεως κουράς τῶν Ἱγουμενοσυμβούλων, ἐπιφορτιζόμενον μετὰ τὴν διεξαγωγὴν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἢ τῆς ἐκπτώσεως, ἐκλογῶν, διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου κανονικοῦ Ἱγουμένου.

Ἄρθρον 10

Ἐκλογή Ἱγουμένου

Ὁ Ἱγούμενος ἐκλέγεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων.

Ὅργανον προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, εἶναι τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ἢ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν τριῶν ἀρχαιοτέρων τῆ τάξεως κουράς καὶ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐγκαταβιούντων Μοναχῶν, ὡς ἂν δὲν ὑπάρχει ἐκλεγεμένον Ἱγουμενοσυμβούλιον, ἢ καὶ δύο ἐκλεγεμένοι σύμβουλοι μετὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου τῆ τάξεως κουράς Μοναχοῦ. Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται νὰ ἐνημερώσῃ τὴν Ἀδελφότητα, ἐξ ἡμέρας ἐνωρίτερον τουλάχιστον, περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς, δι' ἀνακοίνωσιν εἰς μεσημβρινὴν τράπεζαν καὶ δι' ἀναρτήσεως τῆς ἐγγράφου γνωστοποιήσεως, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς τραπέζης.

Δικαίωμα ἐκλέγειν ἔχουν ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, ἤτοι μεγαλόσχημοι καὶ μικρόσχημοι, ἀνεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως των εἰς τὴν Ἱ. Μονήν.

'Εκλόγιμοι δὲ πρέπει νὰ εἶναι, οἱ διακρινόμενοι διὰ τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ χαρίσματα τοὺς ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί. 'Απαραίτητος προϋπόθεσις ἐκλογῆς, τυγχάνει πάντοτε ἡ συνεχῆς ἐγκαταβίωσις τῶν ὑποψηφίων εἰς τὴν 'Ι. Μονήν.

'Η ἐκλογή διενεργεῖται ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ, ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, διὰ ψηφοδελτίου δακτυλογραφημένου καὶ ἐσφραγισμένου, διὰ τῆς σφραγίδος τῆς 'Ι. Μονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀδελφῶν, τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι καὶ τὸ ὁποῖον διανέμεται εἰς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ἀδελφούς, εὐθύνη τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς. 'Εκαστος ψηφοφόρος μοναχὸς δύναται νὰ ἐπιλέξῃ διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ, ἓνα μόνον ὑποψήφιον ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας του ψηφοδελτίου.

Τὰ ψηφοδέλτια τοποθετοῦνται, ἐντὸς ὁμοιομόρφων ἐσφραγισμένων φακέλων καὶ ρίπτονται ὑπὸ τῶν μοναχῶν, ἐντὸς ἡλεγμένης ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀσφαλοῦς ψηφοδόχου, ὑπογράφουν δ' ἐν ταυτῷ εἰς εἰδικὸν πρωτόκολλον ψηφοφορίας. 'Η δὲ ἀντιπροσώπου ψηφίσις ἀποκλείεται.

Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς τῶν ὑποψηφίων ἤθελε συγκεντρώσει τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν τῶν 2/3 τῶν ἐγκύρων ψήφων, ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς τῆς Συνελεύσεως. Εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν συμμετέχουν οἱ δύο λαβόντες τὰς περισσοτέρας ψήφους κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν, ἐκλέγεται δὲ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ πλειοψηφίῃ τοῦ ἐτέρου, ἔστω καὶ κατὰ μίαν ψήφον. 'Εν περιπτώσει ἰσοψηφίας τῶν δύο, 'Ηγούμενος ἀνακηρύσσεται ὁ ἔχων τὰ πρᾶξια τῆς κουράς.

'Αμα τῷ πέρατι τῆς ἐκλογῆς, μερίμνη τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀνοίγεται ἡ ψηφοδόχος, καὶ καταμετροῦνται τὰ ψηφοδέλτια ἐνώπιον τῆς 'Αδελφότητος. Μετὰ τὸ πέρασι τῆς καταμετρήσεως, συντάσσεται πρακτικὸν περὶ τῆς ὅλης διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς, τῶν ὀνοματεπωνύμων τῶν ἐψηφισμένων, ὡς καὶ τῶν ληφθέντων ψήφων, μετὰ ρητῆς μνείας τοῦ κατὰ τὸν παρόντα κανονισμὸν ἐκλεγέντος 'Ηγουμένου. Τὸ πρακτικὸν τοῦτο, ἐν ἀντιγράφῳ, κοινοποιεῖται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν Μητροπολίτην Λαγκαδᾶ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ δώσῃ τὴν εὐλογίαν του καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν καθιερωμένην χειροθεσίαν τοῦ ἐκλεγέντος νέου 'Ηγουμένου τῆς 'Ι. Μονῆς.

'Η ἐκλογή εἶναι ἐγκυρος, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀπαρτία. 'Ελλείψει αὐτῆς ἡ ἐκλογή ἀναβάλλεται γιὰ τρεῖς μέρες. 'Η ἀναβολὴ ἐπαναλαμβάνεται ἀκόμη μὰ φορὰ γιὰ τρεῖς μέρες καὶ στὴν συνέχεια γίνεται ἡ ἐκλογή, μὲ ὁποῖον ἀπαρτία τῆς Συνάξεως τῶν μοναχῶν.

'Ενστάσεις διὰ τὸ κύρος τῆς ἐκλογῆς, εἶναι δυνατόν νὰ ὑποβληθοῦν ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς καὶ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, εἰς τὸν Μητροπολίτην. 'Επὶ τῶν τυχόν ἐνστάσεων ἀποφαίνεται ἡ Συνέλευσις τῶν ἀδελφῶν τῆς 'Ι. Μονῆς διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν ψηφισάντων. 'Εάν ἡ ἀπόρριψις μᾶς ἐνστάσεως δὲν συγκεντρώσῃ τὰ 2/3 τῶν ψηφισάντων, τότε παραπέμπεται πρὸς τὸν Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ ἀποφανθῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν. 'Εν περιπτώσει ἐπαρκῶς ἠτιολογημένης δικαιώσεως τῶν ἐνισταμένων, ὁ Μητροπολίτης διατάσσει τὴν διενέργειαν νέων ἐκλογῶν, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. 'Η ἀπόφασις τοῦ Μητροπολίτου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς 'Ι. Συνόδου, ἐντὸς

πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους κοινοποιήσεώς της.

'Εφ' ὅσον δὲν ὑπάρξουν ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς, ὁ Μητροπολίτης ἐντὸς δεκαήμερου μετὰ τὴν ἐκλογὴν, προβαίνει εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νέου 'Ηγουμένου.

Ἄρθρον 11

'Εκλογή 'Ηγουμενοσυμβουλίου

Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον ἀπαρτίζεται, ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν εἶναι μικρότερος τῶν δέκα, ἀπὸ τρία μέλη, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ 'Ηγουμένου· ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν Μοναχῶν εἶναι μεγαλύτερος τῶν δέκα, τότε ἀπαρτίζεται ἀπὸ πέντε μέλη πάντα συμπεριλαμβανομένου τοῦ 'Ηγουμένου. Τὰ πλὴν τοῦ 'Ηγουμένου μέλη τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου, ἐκλέγονται ἀνά τριετίαν, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν 1ην μέρα τοῦ ἀντίστοιχου ἔτους, μὲ δυνατότητα ἐπανεκλογῆς.

Τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν μελῶν τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου, μεριμνᾷ ὁ 'Ηγούμενος τῆς Μονῆς. Συγκροτεῖ τριμελῆ ἐπιτροπὴν, ἀπαρτιζομένην ἐκ τοῦ 'Ηγουμένου, ὡς Προέδρου, καὶ τῶν ἀπερχομένων 'Ηγουμενοσυμβούλων, ὡς μελῶν, ἡ τῶν πρώτων τῆ τάξει κουράς Μοναχῶν, εἰς περίπτωσιν ἐκλογῆς τοῦ πρώτου 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

'Η ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἐπτὰ ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν, οἱ ὁποῖες δέον νὰ γίνονται κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον τοῦ ἀντιστοίχου ἔτους καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεσημβρινῆς τραπέζης, ἀνακοινώνει τὴν ἐπικειμένην ἐκλογὴν, ἀναρτῶντας γραπτὴν περὶ τούτου εἰδοποίησιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς τραπέζης.

'Η ἰδίᾳ ἐπιτροπὴ, μεριμνᾷ διὰ τὴν κατάρτισιν τῆς καταστάσεως τῶν ἐκλογίμων καὶ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου Μοναχῶν, ὡς καὶ διὰ τὰς λοιπὰς διαδικασίας, ἀναλόγους πρὸς τὰς ἰσχυοῦσας περὶ τῆς ἐκλογῆς 'Ηγουμένου, μετὰ τοῦ δικαιώματος σημειώσεως ἐπὶ τοῦ ψηφοδελτίου, δύο σταυρῶν προτιμήσεως, ἧτοι ὅσα καὶ τὰ μέλη τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

Οἱ δύο μοναχοί, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν τοὺς περισσοτέρους σταυροὺς προτιμήσεως καὶ ἐφ' ὅσον οἱ σταυροὶ ἐκαστοῦ ὑπερβαίνουν τὸ 50% τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων, θεωροῦνται ἐκλελεγμένοι 'Ηγουμενοσὺμβουλοὶ.

'Εν περιπτώσει ἰσοψηφίας, θεωροῦνται ἐκλελεγμένοι οἱ κατὰ τὴν τάξιν τῆς κουράς ἀρχαιότεροι μοναχοί. Εἰς περίπτωσιν μὴ συμπληρώσεως τοῦ ποσοστοῦ 50%, ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται μόνον διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβε τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν.

Μετὰ τὸ πέρασι τῆς ἐκλογῆς, ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ συντάσσει πρακτικὸν ἐκλογῆς τοῦ 'Ηγουμενοσυμβουλίου, τὸ ὁποῖον ὑπογράφει τὸσον ἡ ἐπιτροπὴ, ὅσον καὶ ὅλοι οἱ ψηφίσαντες Μοναχοί.

'Αντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ ὑποβάλλεται, μερίμνη τοῦ 'Ηγουμένου, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Μητροπολίτην πρὸς εὐλογίαν καὶ ἐγκρίσιν.

Περὶ τὰς ἐνστάσεις, ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν τὰ ἰσχύοντα καὶ ἐπὶ ἐκλογῆς 'Ηγουμένου.

'Εάν δὲν ὑπάρξουν ἐνστάσεις, ὁ Μητροπολίτης προέρχεται εἰς ἐγκρίσιν τῆς γενομένης ἐκλογῆς. Μέχρι ἐγκρίσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν νέων 'Ηγουμενοσυμβούλων, οἱ ἀπερχόμενοι συνεχίζουν ἀσκούντες τὰ καθήκοντά τους.

Περὶ τῆς ἐκπτώσεως Ἐγουμενοσυμβούλου, ἀποφαίνεται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας, ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἐγουμεμένου.

Ἐν περιπτώσει θανάτου, παραπήσεως ἢ ἐκπτώσεως Ἐγουμενοσυμβούλου, διενεργεῖται ἡ ἐκλογή νέου μέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Δικαιοδοσία καὶ καθήκοντα Ἐγουμεμένου

Ἄρθρον 12

Ὁ Ἐγούμενος, ὡς πνευματικὸς πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος, ἀσκεῖ πάσαν πνευματικὴν ἐξουσίαν ἐν τῷ κοινοβίῳ. Παρακολουθεῖ ἀγρύπνως καὶ ἐποπτεύει τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς.

Καθοδηγεῖ, βοηθεῖ, στηρίζει, διαφωτίζει, ἐλέγχει, ἐπιτιμᾷ, ἐν ἀπλότῃ καὶ ἀγάπῃ Χριστοῦ, ρυθμίζων τὴν ἐν φόβῳ Θεοῦ, εὐσεβεῖα καὶ ὑπακοή ἐγκαταβίωσιν τῶν ἀδελφῶν.

Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς ἀσκήσεως καὶ τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ.

Κανονίζει τὸ πρόγραμμα λειτουργίας τῆς Ἱ. Μονῆς, τὸ ὁποῖον τίθεται ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐγουμενοσυμβούλου.

Ἐλέγχει τὴν ὑπηρεσίαν πάσης τῆς Ἀδελφότητος, ρυθμίζει τὸ διαπολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ οὐδὲν λαμβάνει χώραν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἄνευ γνώσεως καὶ ἀδείας αὐτοῦ.

Ὅριζι δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ τὸν πρῶτον τῇ τάξει ἐκ τῶν Ἐγουμενοσυμβούλων ὡς ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, κωλυομένου δὲ τούτου τὸ ἕτερον τῶν μελῶν, δύναται δὲ νὰ ὀρίζη ὡς ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, τὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἰκανότερον ἐκ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐκτὸς Ἐγουμενοσυμβούλου.

Συγκαλεῖ τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον εἰς συνεδριάσιν, προεδρεύει αὐτοῦ καὶ εἰσηγεῖται εἰς αὐτό, τὴν σύγκλησιν τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος εἰς συνάξεις.

Καθορίζει τὰ διακονήματα ἐκάστου ἀδελφοῦ καὶ ὀρίζει τὸν ταμίαν καὶ τὸν γραμματέα τῆς Μονῆς.

Χορηγεῖ ἀδείας ἐξόδου εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱ. Μονῆς μέχρι καὶ δύο μηνῶν.

Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ. Μονὴν ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς, Διοικητικῆς ἢ Δικαστικῆς, παντὸς βαθμοῦ ἢ δικαιοδοσίας ἢ ἀναθέτει τὴν ἐκπροσώπησιν ἐγγράφως εἰς ἀδελφὸν τῆς Μονῆς, κατὰ προτίμησιν Ἐγουμενοσυμβούλου.

Διαχειρίζεται σὲ συνεργασίαν μὲ τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἱ. Μονῆς, καθὼς καὶ ἀναθέτει ἢ ἐκτελεῖ ἀπ' εὐθείας ἔργα ἢ ἐξασφαλίζει προμηθείας, μέχρι τοῦ ποσοστοῦ τῶν 500.000 δρχ. ἀναπροσαρμοζομένου συμφώνως πρὸς τὰ ἐκάστοτε ἰσχύοντα καὶ ὑπογράφει τὰ διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς.

Προτείνει εἰς τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τοὺς πρὸς κούραν ἐτοίμους πνευματικῶς δοκίμους ἀδελφούς καὶ τοὺς μικροσχήμες εἰς μεγαλοσχήμες.

Ὑπογράφει πᾶν ἐγγραφοὺν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ φυλάσσει τὴν σφραγίδα τῆς Μονῆς, ἐνεργεῖ δὲ πάσαν τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τῆς Ἀδελφότητος γενικότερον.

Κινεῖ τὴν διαδικασίαν πειθαρχικῆς διώξεως τοῦ λαϊκοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς, οἰασδήποτε ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐπιβάλλει δὲ ἢ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν κυρώσεων, εἰς τὸ ὡς ἄνω προσωπικόν, συμφώνως πρὸς τὰ ἐκάστοτε ἰσχύοντα (κανονισμὸς 5/1978 καὶ ὑπαλληλικὸς κώδιξ Π.Δ. 611/77).

Ἄρθρον 13

Δικαιοδοσία Ἐγουμενοσυμβουλίου

Συγκαλεῖ, προτάσει τοῦ Ἐγουμεμένου, τὰς συνάξεις τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος. Συντάσσει τὸν ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἰσχύοντα καὶ ἐντὸς τῶν προβλεπομένων προθεσμιῶν, τὸν ὁποῖον ὑποβάλλει πρὸς τὸν Μητροπολίτην Λαγκαδᾶ, δι' ἐγκρίσιν.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον μετὰ τοῦ Ἐγουμεμένου ἀσκεῖ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀποφασίζει δὲ διὰ πάσαν δαπάνην, πλὴν ἐκείνων διὰ τὰς ὁποίας ἀποφασίζει ὁ Ἐγούμενος τῆς Μονῆς. Τὰ μέλη τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου, λογοδοτοῦν καὶ συνευθύνονται διὰ πάσαν ἐνδεχομένην διαχειριστικὴν ἔκτροπὴν ἢ ἀτασθαλίαν.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱ. Μονῆς, τῆς ἀποφάσεώς του καταχωριζομένης, εἰς τὸ τηρούμενον βιβλίον πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεών του. Τὸ βιβλίον πρακτικῶν, ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Ἐγουμεμένου καὶ τῶν Ἐγουμενοσυμβούλων. Εἶναι δυνατὴ ἢ καταγραφὴ ἀντιρρήσεων ἢ ἐπιφυλάξεων εἰς τὰ πρακτικά. Εἰς περιπτώσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν ὑπὸ ἐνὸς τῶν Ἐγουμενοσυμβούλων, παρὰ τὴν σημείωσιν τῆς ἀντιρρήσεως αὐτοῦ, ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ νόμιμος.

Συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ἐγουμεμένου ἐπὶ παντὸς θέματος, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν Μονὴν καὶ τὴν Ἀδελφότητα γενικότερον, μεριμνᾷ δὲ διὰ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορώντος εἰς τὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἐγουμεμένου, γιὰ τὴν κούραν τῶν Δοκίμων εἰς Μικρόσχημους ἢ Μεγαλόσχημους Μοναχοὺς καὶ ἀναφέρεται ἐγγράφως εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐντὸς μηνὸς καλεῖται νὰ δώσῃ τὴν εὐλογίαν του. Μὲ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τοῦ ἐνὸς μηνός, ἡ εὐλογία θεωρεῖται ὡς δεδομένη.

Ἀποφασίζει κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἐγουμεμένου διὰ τὴν χειροτονίαν Ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς εἰς Διάκονον ἢ Πρεσβύτερον. Ἄνευ σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου οὐδεὶς δύναται νὰ χειροτονηθῇ.

Ἐχει τὴν εὐθύνην τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὴν πρόκρισιν τῆς σκοπιμότητος τῶν δαπανῶν.

Συνεδριάζει ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

Ἐγκρίνει τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἐγουμεμένου μὲ ἀποφάσεις του, ὡς ἄσκις οὗτος ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ τὸν παρόντα κανονισμὸν.

Ἐρμηνεύει αὐθεντικὰ τὶς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ, δικαιούται νὰ τὰς συμπληρώσῃ μὲ εἰδικὸ κανονισμὸν καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν πιστὴν τήρησίν των.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος

Ἄρθρον 14

Ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συγκροτεῖται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν μοναχῶν τοῦ Κοινοβίου (Μεγαλόσχημοι - Μικρόσχημοι) πλὴν τῶν δοκίμων καὶ εἶναι τὸ ἀνώτατον ὄργανον καὶ ἡ ἀνώτατη ἐξουσία τῆς Μονῆς.

Ἡ Ὀλομέλεια συνεδριάζει ἐν ἀπαρτίᾳ ὁσάκις συμμετέχουν τουλάχιστον τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς.

Συνέρχεται εἰς συνεδρίαν κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἡγουμένου ἢ καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ 1/4 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν πλέον σοβαρῶν ζητημάτων ἢ προβλημάτων τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἀποφασίζει διὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, μόνον μετ' ἀπόφασιν τουλάχιστον τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς, καὶ ἠτιολογημένην εἰσήγησιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Εἰδικῶς διὰ τὴν πρότασιν ἐκπτώσεως τοῦ Ἡγουμένου, ἀπαιτεῖται ἡ ἠύξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς ὀλομελείας, ἐπιμελεῖται πάντοτε τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῆς καταχωρίζονται εἰς τὸ βιβλίον πρακτικῶν τῆς Ἱ. Μονῆς διὰ τῆς ρητῆς ἀναγραφῆς εἰς αὐτὸ τοῦ προκύψαντος ἀποτελέσματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Οἰκονομικά

Ἄρθρον 15

Ἔσοδα τῆς Μονῆς εἶναι:

1. Τὰ ἐκ τῆς πώλησεως κηροῦ προερχόμενα.
2. Τὰ ἐκ δωρεῶν.
3. Τὰ ἐξ ἐκδόσεων προερχόμενα.
4. Καθὼς καὶ πᾶν ἄλλον ἔσοδον ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου αἰτίας προερχόμενον.

Ἄρθρον 16

Διάθεσις τῶν πόρων

1. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς.
2. Διὰ τὴν συντήρησιν, ἀνακαίνισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν λοιπῶν κτισμάτων τοῦ μοναστηριακοῦ συγκροτήματος.
3. Διὰ φιλοξενίαν.
4. Διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἢ προσθήκην νέων ἐγκαταστάσεων.
5. Δι' αὐτοκαλλιέργειαν.
6. Δι' ἐκδόσεις ἢ ἀγορὰν ἀναμνηστικῶν ἀντικειμένων καὶ εἰδῶν εὐλαβείας.
7. Διὰ καταβολὴν μισθῶν προσωπικοῦ.
8. Δι' ἐλεημοσύνας, δωρεὰς ὡς καὶ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦς γενικώτερον.

Ἄρθρον 17

Ἄπαντα τὰ διαχειριστικὰ στοιχεῖα καὶ λογιστικὰ βιβλία, φυλάσσονται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ ἀποτελοῦν παραστατικά τῆς καθόλου διαχειρίσεως.

Δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος συντάσσεται ἀπολογισμὸς, ὁ ὁποῖος ὑποβάλλεται ἀρμοδίως τῇ οἰκείᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, πρὸς ἐγκρίσιν ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

Ἄρθρον 18

Τηρούμενα βιβλία ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ

- α) Βιβλίον κτηματολογίου τῆς Ἱ. Μονῆς.

β) Βιβλίον μοναχολογίου.

γ) Βιβλίον τῆς ἐν γένει μοναστηριακῆς ἀποσκευῆς, τῆς προοριζομένης διὰ τε τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ διὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν.

δ) Βιβλίον πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Βιβλίον ταμείου.

στ) Βιβλίον γενικὸν καθολικόν.

ζ) Βιβλίον Βιβλιοθήκης.

Πρόσληψις Συμβούλου

Διὰ τὴν ἐν γένει παροχὴν συμβουλῶν νομικῶν, καθὼς καὶ ἐπὶ παντὸς θέματος γραμματείας καὶ διαχειριστικῆς πρακτικῆς ἢ προσφορᾶς σχετικῆς ἐργασίας, δύναται νὰ προσληφθῇ λαϊκὸς ὑπάλληλος δοκιμαστικῶς ἢ προσωρινῶς, πάντοτε ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔχων ἀνάλογα προσόντα, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμένου καὶ σύμφωνον γνώμη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ὁ προσλαμβανόμενος ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγὴν, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς χριστιανικὰς παραδόσεις. Ἡ θέσις αὕτη δύναται νὰ καταργηθῇ, ὅποτεδήποτε κρίνει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἄρθρον 19

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ πανηγυρίζει: α) Τὴν 6ην Αὐγούστου εἰς τὴν μνήμην τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. β) Τὴν 21ην Ἰανουαρίου εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δεύτερος πολιούχος αὐτῆς.

Ἄρθρον 20

Κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι δυνατόν, ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη, νὰ καταργούνται, τροποποιεῖν ἢ συμπληροῦνται ἄρθρα τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, μετ' ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν τῆς ἀρχικῆς ἐγκρίσεώς του.

Ἄρθρον 21

Εἰς περίπτωσιν ὀριστικῆς διαλύσεως τῆς Μονῆς, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε εἰς ἀδελφὸς διαμένων ἐν αὐτῇ, θα ἐκτελεσθῇ ἡ τυχὸν Διαθήκη ἢ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῶν τελευταίων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη ἀπόφασις, ἡ περιουσία τῆς Μονῆς περιέρχεται εἰς τὴν οἰκείαν Μητρόπολιν.

Ἄρθρον 22

Ὁ παρῶν ἐσωτερικὸς κανονισμὸς συνετάγη, ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀρσένιου Μέσκου. Ἰσχύει δὲ μόνον μετὰ τὴν δημοσίευσίν του εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐπεὶ οὖν οἱ δὲ διὰ τὴν πιστὴν καὶ ἀπαρέγκλιτον ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων του εἶναι, ὁ ἐκάστοτε Ἡγούμενος, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σοχοῦ

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Μέσκος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Έχοντες υπ' όψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ Π.Δ. 1398/73 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2. Τὴν υπ' ἀριθμ. 1342/76 ἡμετέραν ἀπόφασιν,

3. Τὰς διατάξεις τῆς υπ' ἀριθμ. 2104/76 ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ ἀναδιάρθρωσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων»,

4. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν. 673 «Περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινων θέσεων Διακόνων καὶ

5. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33-34-36 καὶ 37 τοῦ υπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου Διακόνου πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πλωμαρίου, Ἁγίου Γεωργίου Πολυχίτου καὶ Ἁγίας Βαρβάρας Παμφίλων, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 5ῃ Ἰουλίου 1998

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Διὰ τῆς υπ' ἀριθμ. 31/1998 Πράξεως ἡμῶν προκηρύσσομεν τὴν Διακονικὴν θέσιν «Ἁγίου Νικολάου» Βρυσῶν Κυδωνίας καὶ προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐνεργήσουν τὰ νόμιμα διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Χανίοις τῆ 2α Ἰουλίου 1998

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

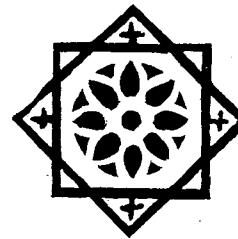
† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
† Ὁ Γόρτυνος ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἀρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
Ἰασίου 1, 11521 Ἀθήναι, Τηλ. 7210.734
Προϊστάμενος: Σωκράτης Μαυρογόνατος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Ἀντικλησιαστικὲς αἰτιάσεις.

Ἀρχιεπ. Αὐστραλίας Στυλιανού, Ἡ 8ῃ Κληρικολαϊκῆ Συνέλευση τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας (Εἰσήγησις).

Κων/νου Χρ. Τράκα, Ἡ συναλληλία στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἰωάννη Β. Τσάγκα, Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸ παιδί καὶ στὸν ἐφηβο καὶ ἡ διδακτικὴ πράξις. (Συμβολὴ στὴ διδακτικὴ τῶν Θρησκευτικῶν).

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Πράξεις Συντάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Παράρτημα.